

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

NEDOSTIŽNÝ
KOMORNÍK

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Nedostižný
komorník**

VYŠEHRA D

Z anglického originálu *The Old Reliable*
přeložil Ivan Vávra

Copyright © Trustees of the P. G. Wodehouse Estate

Translation © Ivan Vávra, 2017
Illustration © Daniel Verner, 2017

ISBN 978-80-7429-815-8

Smedley Cork a Bill Shannonová, staří přátelé

Z tyrkysově modré nebeské báně slunko pražilo, jak je v Hollywoodu ustáleným zvykem, na rozsáhlý pozemek, jenž už skoro rok nebyl majetkem oné pověstně vznětlivé mexické filmové hvězdy. Nyní náležel paní Adéle Shannonové-Corkové, ale přesto se o něm stále hovořilo jako o *tom baráku Carmen Floresové*. Bylo kolem poledne v měsíci máji.

Sídlo Carmen Floresové stojí vysoko na horském úbočí, tam, kde ulice Alamo Drive končí a přechází do prašné venkovské cesty, jež se vytrácí do krajiny kaktusů a chřestýšů. Slunce tam pražilo na bazén a růžový sad a stromoví všeho druhu, citroníky, pomerančovníky a žakarandy, a na terasu osazenou velkými kamennými dlaždicemi. Sluneční jas však nijak nerozehřál srdce majestátního staršího gentlemana, jenž na terase seděl a vzhledem připomínal starořímského imperátora, který patrně nemírně holdoval škrobovinám a nepočítal kalorie. Jmenoval se Smedley Cork a byl to šva-gr paní Adély, bratr jejího zvěčnělého manžela. Zasmušile a nevrle pozoroval přicházejícího komorníka.

Byl to nepochybně dokonalý anglický sluha, vysoký a důstojný; blížil se a na stříbrném tácku nesl sklenici něčeho bílého. Dům paní Corkové vydával mnohá svědectví o jejím bohatství a vkusu, ale nic o tom nesvědčilo tak zřetelně jako osobnost komorníka Phippse. Obyvatelé Beverly Hills zaměstnávají většinou manželské páry, které se zhusta vyznačují naprostou nevhodností k službě a bývají propouštěny po prvním týdnu, aby je nahradil jiný párek, stejně

neschopný. O něco lépe jsou na tom ti, kdo získají do služby Filipínce. Avšak k nejvyšší dokonalosti se vypracují pouze takoví, kteří zaměstnávají komorníka dovezeného z Anglie. Nic lepšího nemůžete mít.

„Vaše kyška, pane,“ pravil Phipps tónem laskavého strýce, který se rozhodl obdarovat děcko pamlskem.

Smedley nebyl vždy dost při sobě, seděl-li chvíli na poledním slunci; pozapomněl, že mu Adéla přisoudila k obědu sklenici kyšky namísto koktejlu, na který byl zvyklý. Přičichl ke sklenici a vyjádřil se, že to smrdí jako stará rukavice.

Komorník neslevil ze své důstojnosti, ale dal najevo, že s názorem pana Corcka lze sympatizovat a že je zde opravdu jistá podobnost.

„Nícméně, pane, je to nápoj velmi zdraví prospěšný, domnívám se, pane. V Bulharsku to vesničaná konzumují ve velkém a jde jim to k duhu.“

„Potřebuju já bulharského vesničana k svému duhu?“

„Nepochybně, pane, i tak se na to lze dívat...“

„Kdybyste někdy někde narazil na nějakého bulharského vesničana, víte co, můžete si ho nechat!“

„Zajisté, děkuji, pane.“

S velkým úsilím se Smedley přinutil, napil se odporné tekutiny a zlobně se rozhlédl po krajině v údolí pod sebou, to jest po nedalekých budovách Jihokaliifornské univerzity v Los Angeles, a postěžoval si:

„Jaký já mám život...“

„Ano, pane.“

„Ani psovi bych to nepřál!“

„Život je pln protivenství, pane,“ filozoficky poznamenal Phipps.

Ačkoli věděl, že to Phipps myslel dobře, ta poznámka ho navztekala.

„Co vy víte o protivenství, jděte se vycpat,“ řekl načuřečně. „Vám je hej, jste bez starosti, svobodný jako pták, když

se vám tady nebude líbit, seberete se a půjdete jinam. To já nemůžu, rozumíte mi? Byl jste někdy zašitej, Phippsi?“

Komorník se pobouřeně zachvěl.

„Pane?“

„Ovšemže ne, tak tomu nemůžete rozumět.“

Vypil zbytek kyšky a roztesknil se. Myslel na poslední vůli svého bratra Alfreda.

Je přímo k nevíře, jak rozporuplně si někteří lidé dokáží vykládat zřetelný záměr zůstavitele!

Zesnulý Al v závěti uložil své vdově, aby „poskytovala hmotnou podporu“ jeho bratrovi. Hmotná podpora by v očích Smedleyho Corcka spočívala v ubytování na Park Avenue a přiměřeném příjmu, aby mohl takový byt udržovat, dále pak potřeboval automobil, členství v několika dobrých klubech, každoročně si zajet do Paříže, do Říma, na Bermudy či jinam, a tak dále a tak podobně. Adéla, škodlivá osoba, pokládala za nutné poskytnout mu lůžko, tři jídla denně a používání jejího domácího zařízení a pohodlí. Za těchto podmínek už žil švagr Smedley několik let, dobře jedl, dobře spal, dostával kyšky, co hrdlo ráčí, ale jinak to byla situace podobná pobytu v káznici.

Probral se ze zamyšlení, odchrchlal si a pocítil potřebu lidsky si pohovořit s bližním, bez zábran a přetvářky.

„Víte, co jsem já zač, Phippsi?“

„Pane?“

„Jsem jako ptáče uvězněné ve zlaté klínce!“

„Vskutku, pane?“

„Jsem bídný červ!“

„Teď jsem s prominutím nepochopil, pane. Domníval jsem se, že jste jako ptáče.“

„Taky červ. Bídný, ušlápnutý. Bezprávný červ, odnikud nekyne spásný paprsek naděje. Jak se to jmenuje, v Mexiku?“

„Tamales, pane?“

„Peon. Bezprávný, odstrkovaný, sem a tam, drcený okovanou botou, bitý jako pes. Nejhorší na tom je, že jsem býval boháč! Velkej pracháč, a všechno je fuč!“

„Vskutku, pane?“

„Vskutku, fuč! O všechno jsem přišel, promrhal svoje štěstí! To si musíme, Phippsi, dobře vštípit a zapamatovat, nikdy nesmíme promrhat svoje štěstí.“

„Ano, pane.“

„Jenom blbec promrhá svoje štěstí. Bez štěstí vám do základu nemůžou přibývat procenta, nemám pravdu? Když nemáte žádný základ, jste v háji.“

„Přesně tak, pane.“

„Přesně tak, to jste řekl moc dobře. Nemohl byste mi půjčit stovku?“

„Ne, pane.“

Smedley ve skutečnosti nedoufal. Zatoužil však tak silně po aspoň jednom večeru, kdy by si vyrazil do města někam, kde je život, že neodolal a pokusil se. Věděl, že komorníci bývají spořiví, a byl toho názoru, že je správné se o bohatství dělit.

„A co padesát?“

„Ne, pane.“

„Padesát by mi klidně stačilo,“ přesvědčoval ho Smedley, který dobře věděl, kde jsou rozumné meze, a byl vždycky hotov dělat ústupky.

„Ne, pane.“

Smedley dále neusiloval. Teď viděl, že se dopustil chyby, když sluhovi vyzradil, že si sám promrhal svoje štěstí. Jen mu nasadil brouka do hlavy. Seděl v chmurách, dokud si náhle nepřipomněl včerejší příjezd Adélyny sestry Wilhelminy. Přítomnost Wilhelminy, mezi přáteli známé jako „stará dobrá Bill“, přece úplně mění situaci. Jak mohl zapomenout na tento slibný zdroj hmotné podpory. Sestra švagrové je rovněž jakýsi druh švagrové, krev není voda, to je známá věc, a stovka je mezi příbuznými maličkost, kterou jistě

ráda poskytne. Ostatně ji dobře zná už odedávna, už jako dítě, prakticky...

„Kde je teď právě slečna Shannonová?“ zeptal se.

„V obývacím pokoji, pane. Domnívám se, že pracuje na memoárech paní Corkové.“

„Jasně. Díky, Phippsi.“

„Děkuji, pane.“

Komorník se důstojně vzdálil a Smedley pocítil náhlou únavu. Na obchodní jednání s Bill je dost času, řekl si, a za chvíli se již mísilo jeho pochrupování s cvrkotem jarního hmyzu a šuměním listí nad jeho hlavou.

Spořádaný občan si má po obědě zdřímnout.

* * *

Phipps se po návratu do přípravny osvěžil sklenicí ledové limonády. Lahodný nápoj mu však nedokázal zlepšit náladu. Nevlídně odehnal kočku, která se mu lísala k nohám. Je čas vhodný pro drbání koček za ušima a je čas pro drbání koček za ušima nevhodný. James Phipps nebyl tak bezstarostný, jak ho právě popsal Smedley. Naopak byl velice starostlivý, jenže měl jako každý pořádný komorník masku, za kterou dovedně skrýval své pocity a nálady. Tím se komorníci podobají ústřicím.

Nikdo, kdo by ho viděl sedět zamyšleného a ustaraného v přípravně, by ho nepopsal slovem „bezstarostný“. Opírat se loktem o koleno s bradou v dlani, vypadal by jako Rodinův Myslitel.

Jeho ustaranost pramenila ze včerejšího příjezdu slečny Wilhelminy Shannonové. Nepřestával proklínat zlý osud, který ji sem přivedl. Znovu a znovu se trápil pomyšlením, jaké strašné následky mohou z jejího příjezdu povstat. Byla za tím stará historie. Ta žena věděla příliš mnoho. Jeho budoucnost závisela na tom, dokáže-li držet jazyk za zuby. James Phipps dobře věděl, že mlčenlivost je u žen vzácná

vlastnost. Zatím se sice nezdálo, že by něco hrozilo, ale jak dlouho to vydrží?

V přípravně se ozval zvonek a Phipps zjistil, že zvonění přichází z obývacího pokoje.

Posvátná povinnost volá, řekl si, aspoň v duchu se tak nějak vyjádřil, odložil sklenici ledové limonády a vydal se za hlasem zvonku.

Obývací pokoj byl hned vedle knihovny, přímo pod promítacím sálem; byl to veselý, pohodlný pokoj s velkým psacím stolem u francouzského okna vedoucího k bazénu. Byl vystaven dopolednímu slunci a byla odtud pěkná vyhlídka, pro toho, kdo se takovým pohledem kochal, na věže naftových vrtů, které tehdy lemovaly kalifornské pobřeží. Bill Shannonová seděla za stolem s diktafonem v ruce a o naftové vrty se v té chvíli nezajímala. Vzala na sebe nelehký úkol sepsat paměti své sestry a zcela se na to soustředila.

Bill Shannonová byla hlučná, srdečná čtyřicátnice hřmotné postavy, oděná v pohodlných kalhotách. Její tvář můžeme označit za drsnou a masivní, s výraznými lícními kostmi a silnou bradou, ale dominovaly v ní jasné, veselé modré oči, které z ní nesporně činily ženu osobně přitažlivou, i když nebyla tak výjimečně krásná jako její sestra Adéla. Hlavně byla k bližním milá a vlídná a všichni ji měli rádi dokonce i v Hollywoodu, kde nikdo nemá rád nikoho.

Hovořila ryčným kontraaltem, v dané chvíli do diktafonu, ale Joe Davenport, její bývalý kolega z ateliérů Superba-Llewellyn, o ní satiricky říkával, že i bez techniky by snad dokázala mluvit s nahluchlým společníkem v Číně. Kdyby měla ztratit zaměstnání v Hollywoodu, tvrdil Joe, mohla by se uplatnit v oboru pasteveckého halekání na prasečích farmách v některém ze západních zemědělských států.

„Hollywood!“ hulákala do diktafonu. „Jak mám popsat pocity, s nimiž jsem sem kdysi poprvé přišla, s očima rozšířenýma úžasem a očekáváním. Bylo mi sotva šestnáct

let... nevykládej, bylo ti skoro dvacet... Mladá a životem nezkušená, pouhé...“

Dveře pokoje se otevřely, vstoupil komorník Phipps. Bill ho zastavila posunkem.

„... plaché děvčátko. Pojdte dál, Phippsi!“

„Zvonila jste, madam.“

Bill to potvrdila.

„To je pravda. Chtěla jsem se s vámi poradit o něčem, co nesporně spadá do vašeho oboru. Nějak jsem si uvědomila, že okamžitě potřebuju něco pro povzbuzení, jinak na místě zdechnu. Psal jste někdy memoáry hvězdy němého filmu?“

„Ne, madam.“

„Je to práce, která jednoho pořádně zdrbne.“

„Nepochybně, madam.“

„Takže mi doneste pořádnou whisky se sodou.“

„Ano, madam.“

„Vlastně byste tady měl fungovat jako bernardýn se soudkem brandy na krku. Aby se to zbytečně nezdržovalo.“

„Ano, madam.“

Bill měla až do té chvíle nohy na stole, ale teď se posadila zpříma a spustila nohy na podlahu. Pootočila se v křesle a pozorně se na něho zadívala jasnými modrými očima. Poprvé od jejího příjezdu se jí naskytla příležitost promluvit si s ním mezi čtyřma očima.

„Vyjadřujete se nadmíru stručně a chováte se odměřeně. Co to, milý Phippsi? Jako byste v mé společnosti pociťoval zábrany nebo rozpaky. Mám pravdu?“

„Ano, madam.“

„Ani se nedivím. Trápí vás špatné svědomí. Víím přesně, oč se jedná, Phippsi.“

„Ano, madam.“

„Samozřejmě jsem vás poznala na první pohled. Tehdy jste se mi nesmazatelně vtiskl do paměti. Teď nejspíš přemýšlíte, co bude dál?“

„Ano, madam.“

Bill se usmála nádherným úsměvem, který jí dokázal rozzářit obličej, jako když se rozsvítí nějaká vnitřní lampa, a Phippsovi se pod dojmem toho úsměvu okamžitě ulevilo. Po prvé od minulého odpoledne.

„Vůbec nic,“ řekla Bill. „Budu mlčet jako ryba. Vaše tajemství zůstane skryto. Tak už se rozveselte, člověče, ať se rozlehne vůkol váš radostný smích, o němž jsem slyšela tolik vyprávět.“

Phipps se ovšem nezasmál, neboť něco takového je anglickým komorníkům zapovězeno jejich stavovskou organizací, jen jeho rty se zachvěly, snad úsměvem nebo dojetím, a pohlédl na Bill pohledem plným vděčného obdivu. Nikdy si nemyslel, že by se kdy mohl tak vděčně podívat na členku poroty, která ho před třemi lety poslala do chládku s rozsudkem, o němž newyorský tisk tehdy jednomyslně usoudil, že byl zcela zasloužený. Chvilí mu trvalo, než dokázal své city vyjádřit slovy.

„Ujišťuji vás, madam, že jsem vám za vaši laskavost nesmírně zavázán. Tolik jste mi pomohla. Velice mi záleží na tom, abych si toto místo udržel.“

„Propánajána, proč, přece byste dostal jiné takové nebo lepší, kdekoli v Beverly Hills před vámi rozvinou červený koberec!“

„Z jistých důvodů bych velmi rád zůstal ve službách paní Corkové, madam.“

„Jaké to jsou důvody?“

„Osobní důvody, madam.“

„Nu dobrá. Nic na vás neprozradím.“

„Děkuji nastokrát, madam.“

„Je mi líto, že jsem vás včera vystrašila. Jistě jste měl srdce až v krku, když jste mi včera otevřel dveře, vidíte?“

„Ano, madam.“

„Asi jako Macbeth, když se mu zjevil Banquův duch, co?“

„Moje pocity byly zajisté podobné, madam.“

Bill si zapálila cigaretu.

„Trochu se divím, že vy jste poznal mne. Asi je to tak, že tam člověk sedí a nezbyvá mu, než koukat na obličej porotců, vidíte?“

„Ano, madam, z dlouhé chvíle...“

„Smůla, že jsme vás museli nechat zavřít.“

„Ano, madam.“

„Byly tam ty důkazy, s tím nic nenaděláte.“

„Ne, madam. Ale poprosím vás, račte prosím trochu ztišit hlas. Stěny mají uši.“

„Cože stěny?“

„Mají uši, madam.“

„Jo tak, uši, rozumím, ovšemže uši. A jaké to bylo v Sing Singu?“ pokračovala šeptem.

„Nebylo to nic příjemného, madam,“ zaševelil Phipps.

„To si myslím,“ souhlasila stále šeptem. „Á, nazdárek, Smedley!“

Smedley Cork se už trochu prospal a teď přistoupil zvenčí k francouzskému oknu.

Phipps se vzdálil; Smedley za ním vyslal nenávistný pohled, jaký obvykle vysílají nemajetní starší gentlemani za komorníky, kteří jim nepůjčili potřebnou stovku, a usadil se na pohovce.

„Potřebuju si s tebou pohovořit, Bill,“ zahájil.

„Hovoř, hochu, hovoř! Co máš na srdci? Propána, Smedley,“ pokračovala jako stará kamarádka, která si nepotřebuje brát servítky, když se znají už pětadvacet let, „tys ale děsně zchátral za tu dobu, co jsem tady nebyla. Zhrozila jsem se, když jsem včera uviděla, jaká je z tebe vykopávka. Vlasy máš šedivé jako jezevec!“

„Pomýšlel jsem na to, že bych si je měl přibarvit.“

„To ti nepomůže. Na šedivé vlasy je jediný lék, francouzský vynález. Říká se tomu guillotina. Asi to je následek života u Adély, vid' Nedovedu si představit rychlejší způsob jak zešedivět.“

Smedley se zaradoval, když viděl, že je mu Bill beze zbytku nakloněná. Soucitná slova byla hudbou pro jeho uši. Stará dobrá Bill ho vždy zahrnovala soucitem. Jednou či dvakrát se dokonce stalo, že jen silný pud sebezáchovy ho v hodině nouze zachránil před vyslovením návrhu na uzavření manželského svazku. Dosud se mu stávalo, že toho v temných chvílkách litoval, ale pak temná chvílka pomínila a Smedley znovu poznal, že myšlenka na manželství je pro něho nesnesitelná.

„Je to psí život,“ souhlasil. „Jsem obětí útlaku a vykořisťování. Lépe by mi bylo, Bill, kdyby mě věznili na Alcatrazu. Tam by mě jistě nenutili pít kyšku!“

„Adéla tě nutí pít kyšku?“

„Každodenně.“

„To je nelidské! Ale zase na druhé straně to prospívá zdraví.“

Smedley jí posunkem zabránil v pokračování.

„Buď tak hodná, nezmiňuj se o bulharských vesničanech!“

„Co jsou zač, ti bulharští vesničani?“

„Kyška jim jde k duhu!“

„Bulharským vesničanům? K duhu?“

„Phipps si to myslí.“

Bill se posupně zachechtala.

„Phipps! Kdybych nebyla vázána slibem, něco bych ti o něm pověděla. Znáš to s tou tichou vodou?“

„Co? S jakou tichou vodou?“

„Tichá voda břehy mele! To je přesně on, Phipps! Ty si třeba myslíš, že Phipps je jen tak nějaký obyčejný druh komorníka, ale přítel Phipps má své tajemství. Pochopitelně ti nemůžu nic víc říct, protože slib je slib, jak jsem řekla, takže tím to hasne. Vůbec se nepokoušej něco ze mě vymámit.“

Smedley užasl.

„Co můžeš vědět o Phippsovi, vždyť jsi tady teprve od včerejška. Ty ho znáš z dřívějšíka?“

„Ano, poznali jsme se za prazvláštních okolností. Ale na nic se mě neptej.“

„Však se neptám, co je mi do Phippse? Phipps mi může být ukradenej. Šeredně jsem se v něm zklamal, a tudíž jsem s ním navždy skoncoval.“

„Nepovídej! Čeho se dopustil?“

„Požádal jsem ho teď před chvílí o malou půjčku a on, představ si,“ rozhorlil se nanejvýš uraženě, „on mi ji odmítl! ‚Ne, pane,‘ tak to řekl. A to je člověk, který se jistě válí ve fiskálním přebytku. Ještěže jsou mezi námi lidé jako ty, Bill. Ty bys něco takového nikdy neudělala, protože máš dobré srdce a cítíš s prostým lidem. Kamarádka na život a na smrt! Stará dobrá spolehlivá Bill! Půjčíš mi stovku, Bill?“

„Stovku?“ Zamrkala. Sice Smedleyho dobře znala, ale tohle nečekala.

„Nutně ji potřebuju...“

„Potřebuješ jít na flám?“

„Ano!“ přiznal se upřímně. „Flám na nejvyšší úrovni, když na to budu mít. Představ si, že jsem nebyl nikde na krok za posledních pět let! Od Adély dostanu tak na krabičku cigaret, jsem ubožák ve zlaté kleci... Vid', že mi půjčíš tu stovku, Bill, vid' že jo?“

Odpověděla smutně soucitným povzdechem. Srdce jí krvácelo pro trpícího mučedníka.

„Kdybych ji měla, můj drahý nešťastný zlomený kvítku, ráda bych ti ji dala, bez zaváhání. Potřebuješ si vyrazit, aby ti zase zčervenaly tváře. Ale jsem na tom stejně jako ty. Přece si nemyslíš, že bych tady seděla a sepisovala historii Adélinu příšerně nudného života, kdybych měla něco v bance?“ Soucitně ho pohládila po rameni. „Mrzí mě, že tě musím zklamat. Chudoba prý povznáší ducha, pěkná pitomost,“ pokračovala moralizujícím tónem. „U mě to vzbuzuje leda závist vůči těm, kteří mají prachy. Jako ten chlapík, se

kterým jsem byla zaměstnaná u Superby-Llewellyn. Dostal padáka, odstěhoval se do New Yorku a hned tam vyhrál v nějaké rozhlasové soutěži čtyřicet tisíc dolarů. Psali o něm v novinách. To se mně nemůže stát ani za milion let.“

„Mně teda taky ne. Ale počkej...“

Odmklčel se a opatrně se rozhlédl vlevo a vpravo a pak ještě jednou za sebe.

„Co se děje?“ zeptala se Bill, nešlo jí do hlavy, proč se tak rozhlíží.

Smedley promluvil spikleneckým šepotem.

„Něco ti povím, Bill.“

„Pověz, ale musíš víc nahlas, neslyším ani slovo.“

„To, co ti chci říct, nemůžeš vykřikovat do širého okolí,“ pokračoval pořád ještě spiklenecky. „Kdyby to zaslechla Adéla, mám po naději, že bych mohl ještě někdy přijít k majetku.“

„Nemáš nejmenší naději přijít k penězům.“

„V tom se osudně mýlíš,“ namítl Smedley. „Pokud se ovšem situace vyvine příznivým směrem, v což doufám. Bill, jistě víš, komu tenhle barák dřív patřil?“

„Jistě, je to všeobecně proslulá vila Carmen Floresové.“

„Přesně tak. Adéla ji koupila i se vším zařízením z její pozůstalosti. Se vším všudy, jak to stojí a leží, hned poté, co se Carmen zabila při havárii letadla. Se vším všudy!“

„A co s tím?“

Smedley se opět rozhlédl. Podobal-li se dříve ve chvíli odpočinku starořímskému vládci, teď bychom ho mohli přirovnat k starořímskému vládci, který cosi kuje se svým náměstkem pro politické atentáty.

„Carmen Floresová si psala deník.“

„Vážně?“

„Říká se to. Snažím se ho najít.“

„Proč? Chceš napsat její životopis?“

„Až ten deník najdu, bude to sametové. Chápeš? Uvažuj! Víš, co byla zač, aféry všeho druhu, s každým, kdo jí přišel

do cesty. Herci, filmoví magnáti, na co si vzpomeneš. Jistě si to všechno zapsala. Takový deník, to je přímo zlatý důl!“

„Myslíš, že by se nějaký významný muž našel, který by zaplatil, aby se to nedostalo na veřejnost?“

„Prakticky všichni významní muži budou mít zájem!“

Bill mu věnovala něžný pohled. Pro Smedleyho měla vždycky slabost, i když si uvědomovala jeho mnohé nedostatky. Byl-li na světě někdo lenošnější než Smedley Cork, Bill ho neznala. Existoval-li někde nějaký svobodný duch, jenž trpěl ještě menším počtem morálních předsudků, zatím na něho nenarazila. Byl sobecký a zcela neúčinný, měl všechny vlastnosti, kterých se má člověk vyvarovat. Milovala ho před dvaceti lety, kdy to byl mladý muž s penězi a jednou bradou. A milovala ho doposud, i když dnes to byl postarší tlustoch se dvěma bradami bez jediné vindry. Některé ženy jsou takové.

„Jinými slovy,“ řekla, „se chystáš k malému vydírání.“

„Jaképak vydírání?“ ohradil se. „Jenom normální obchodní transakce, nic neobvyklého. Chtějí si koupit zboží, které mám pro ně k dispozici.“

„Jenže nemáš.“

„Kdybych měl.“

Shovívavě se usmála. Jeho plán byl typický Smedley, ale její náklonnost to neoslabilo. Kdyby jí někdo sdělil, že plýtvá svými city a věnuje je člověku nehodnému, řekla by: „Ano, to souhlasí a je to tak v pořádku.“ Přes všechna úskalí se držela své staré lásky.

„Ty se, Smedley, jakživ k žádnému majetku nedostaneš, ani čestně, ani nečestně. Já však ano, ještě nevím jak, ale dokážu to. A až se to stane, provdám se za tebe.“

Smedley se zachvěl.

„Takové věci neříkej ani žertem!“

„Mluvím úplně vážně. Myslím na to už dvacet let a teď, když jsem tady a vidím, jak jsi zbědovaný životem pod Adélinou nadvládou, jsem se rozhodla. Jakmile si vydělám

nějaké peníze, vezmu tě odsud a k oltáři a strávím zbytek života s tebou a pro tebe. Budu o tebe pečovat, protože jestli je někdo na světě, kdo potřebuje, aby se o něho pečovalo, jsi to hlavně ty. A nechápu, proč se cukáš. Kdysi jsi byl do mě blázen.“

„To jsem ještě byl mladý a pošetilý.“

„Teď jsi starý a pošetilý, a pořád jediný chlap, kterého jsem kdy chtěla za muže. Je to zvláštní, ale je to tak. Jak je to v té písni, ryba musí plavat a pták musí létat a já ho miluju, svého milého, nastotísíckrát... S tím nic nenaděláš.“

„Ale no tak, Bill, prosím tě, vyslechni mě.“

„Teď na to není čas. Musím běžet, obědvám totiž v hotelu Beverly-Wilshire se svým literárním agentem. Přijel do Hollywoodu jen na skok. Možná se mi podaří vyloudit z něho stodolarovou zálohu, v kterémžto případě ti ji pak přinesu a položím k nohám, můj králi.“

Smedley, který se i ve stavu nouze oblékal vždy pečlivě, na ni kriticky pohlédl a zeptal se, zda chce skutečně jít do Beverly-Wilshiru v pomačkaných kalhotách.

„Samosebou,“ pravila, „a ještě ti řeknu, aby sis začal připravovat takové ty fráze, co ženich musí pronést při svatebním obřadu, když se farář zeptá, ‚Smedley, bereš si zde přítomnou Wilhelminu dobrovolně,‘ a tak dále, neboť se tomu nevyhneš, kamaráde!“

Pak vyšla francouzským oknem na terasu a zamířila ke garáži, kam včera umístila svoji rachotinu. Zdálo se, že zaslechl její hlučný zpěv písni o rybě a ptáku a věčném věrném milování.

Smedley Cork se zdrceně opřel na pohovce a chvil se jako v zimnici, přestože byl krásný jarní den, v předtuše toho nejhoršího, co v životě může potkat zatvrzelého starého mládence.

Kay se nechce vdávat

Joe Davenport pozval Kay Shannonovou na oběd do restaurace zvané Rudé kuře, v newyorské čtvrti Greenwich Village. Raději by ji ovšem vzal do honosnější Colony nebo do Pavillonu, ale Kay odmítla být příčinou bezuzdného utrácení, i když Joe by si to jistě mohl dovolit, poté co nedávno vyhrál čtyřiadvacet tisíc v rozhlasové soutěži. Podobně jako strýc Smedley soudila, že z bezuzdného utrácení nejdou žádná procenta. Podle Joeova názoru, jehož názory na stravování byly vyhraněné, nestál oběd za mnoho a teď zbývalo jen vypít kávu.

Číšník se dostavil s kávou, na okamžik nevhodně otálel a pak se vzdálil. Joe přestal kritizovat způsob, jakým u Kuřete vaří špagety, a obrátil rozhovor jiným směrem. Kdykoli obědval s Kay, vždy se posléze věnoval téže otázce.

„Dost bylo řečeno o špagetách,“ pravil, „ačkoli se k tomu můžeme vrátit později, kdyby sis to přála. Teď se věnujme jiné záležitosti. Abych nepředbíhal, vzala by sis mě?“

Kay na něho hleděla upřeně a pozorně, nakláněla se kupředu, oběma rukama si podpírala bradu, a její soustředěný pohled na něho působil stejně jako jindy za stejných okolností: jako kdyby mu nějaká neviditelná ruka vložila do duše metlu na sních a začala jí prudce kmitat. Její schopnost hledět na svět tímto pohledem, soustředěným a vážným, ho k ní od první chvíle přitahovala. Než ji poznal, zejména než se vymanil z prostředí Hollywoodu, připadalo

mu, že se jeho svět skládá jen z nesnesitelně zářivých úsměvů, bezstarostného štěbetání a radostného pištění.

„Mám se za tebe provdat?“

„Ano, tak jsem to myslel.“

„Ty máš ale prazvláštní nápady,“ odvětila.

Ohlédla se přes rameno na druhý konec místnosti, kde se právě rozvinula hlučná, živá debata mezi mužem, který vypadal jako avantgardní sochař, a dívkou patrně pracující v oboru koráلكových dekorací; u Kuřete nejsou takové živé debaty ničím neobvyklým.

Když se znovu otočila a pohlédla Joeovi do očí, nespokojeně se zamračil.

„Na to nehleď, že se tam hádají. Naše manželství bude jiné. Ostatně tihle dva třeba ani nejsou manželé.“

„Z jeho řeči se zdá, že jsou. Mluví jako manžel.“

„Náš domov bude nepřetržitý koloběh štěstí. Sleduješ komiks *Blondie*? Pak znáš nejdokonalejšího manžela na území Spojených států, Dagwooda Bumsteada. Mám s ním mnoho společných rysů, milující srdce, jemnou povahu, kladný poměr ke psům a zálibu v nápaditých sendvičích. Až se vezmeme, stanu se tvým Dagwoodem. Nikdy křivé slovíčko, ani nevlídný pohled. Každé tvé přání bude mi rozkazem. Denně ti budu nosit snídani do postele...“

„To by se mi líbilo. Ale teď vážně,“ řekla Kay, „můžeš mi říct, proč s tímhle nápadem vždycky vyrukuješ až při kávě, kdykoli jdeme spolu na oběd? Proč je to tak? Je to jen zvyk?“

„Naopak, je v tom záměr. Psychologie. Sytá žena je snáze přístupná návrhům než žena trápená hladovým hryzením. A taky nechci, aby u toho byl číšník, oni si to pak v kuchyni sdělují a sázejí na výsledek. Tak co, vezmeš si mě?“

„Ne.“

„To jsi říkala už posledně.“

„A říkám to zas a znovu.“

„Opět mě odmítáš?“

„Přesně tak.“

„Přestože ses nasytila? Na moje pozvání?“

„Byly to jen špagety.“

„To je jedno, i za špagety na sebe dáma musí brát nějaké morální závazky, takříkajíc.“

Sochař a korálová dívka zaplatili a odešli, takže je přestali rozptylovat a Joe se mohl vrátit k podstatě problému.

„Je to až nepochopitelné,“ postěžoval si, „s jakou vytrvalostí pořád opakuješ svoje Ne! Ne! Ne! Jsi jako Molotov v OSN. Samozřejmě to nic neznamená.“

„Ne?“

„Vidíš, už zase! Říkáš to i ve spánku?“

„Proč to nic neznamená?“

„Jednou si mě vezmeš, i kdyby to bylo třeba jen pro peníze.“

„Kolik máš?“

„Tisíc dolarů.“

„To je všechno?“

„Co se tak ptáš? Znáám spoustu lidí, kteří by si lebedili, kdyby měli v bance tisícovku. Příkladně tvoje teta Bill.“

„Ptám se: to je všechno, co ti zbylo z té výhry?“

„To víš, peníze se rozkutálejí. Zejména, když je člověk svobodný. Nebo svobodná jako teta Bill. Máš od ní nějaké zprávy?“

„Ne.“

„Dnes ráno mi od ní přišel telegram.“

„Nepovídej! Proč ti poslala telegram?“

„Píše, že má plán.“

„Plán?“

„Nepíše, oč jde. Je v tom nějaké tajemství. Plánuje něco velkého.“

„To bude nějaká ptákovina!“

„Určitě ne! Bill a ptákovina? Bill, na kterou byl vždycky spoleh? Nejmazanější ze všech, kdo kdy obědvali fašírku v závodní jídelně ateliéru Superba-Llewellyn. Žena, která si dovede poradit. Když jsme spolu pracovali v Hollywoodu,

byl tam jeden polda, viděli jsme ho denně z okna. Číhal s motocyklem v úkrytu, a když uviděl oběť, skočil na mašinu, vyrazil za ní a dal jí pokutu. Chtěli jsme se mu nějak dostat na kůži, ale jak? Bill na to přišla. Když si odskočil, připoutala mu zadní kolo řetězem k hydrantu. Takže když zase vyrazil za provinilcem, přeletěl přes říditka a pěkně se rozmázl. Taková je Wilhelmina Shannonová, žena, která si dovede poradit. Ale to jsem odbočil od svého původního sdělení. Jako svobodnému mládenci se mi peníze rychle rozkutálely. Úplně jiná bude situace, teprve až se ožením a usadím.“

„Jenže já se za tebe neprovdám, Joe.“

„Proč ne? Ty mě nemáš ráda?“

„Ráda s tebou chodím na oběd.“

„To je dost chatrné vyjádření.“

Číšník se přiblížil a významně tam postával. Joe mu četl myšlenky a požádal o účet. Hleděl přitom na Kay a říkal si, nikoli poprvé, že život má svoje úskalí. Člověk nikdy přesně neví, co na něho číhá. Když odjížděl z Hollywoodu, Bill mu navrhla, aby v New Yorku určitě vyhledal její neteř Kay, která je tam zaměstnaná v nějaké redakci, a Joe to udělal, čistě proto, že jí to slíbil. O dívčí společnost nikdy neměl nouzi a jedno telefonní číslo navíc v malém červeném notýsku pro něho neznamenal žádný podstatný rozdíl. Měl ji vyhledat, učinil tak, ale pak to najednou vedlo k všem těm nepředvídaným citovým otřesům a politováníhodným okolnostem.

„Bill mě měla varovat, co mě čeká,“ Joe dal průchod myšlenkám. „Až přijedeš do New Yorku, řekla, domluv se s mou neteří Kay. Jen tak mimochodem. Ani slůvkem se nezmínila, že mě uvrhne do společnosti dívky s kamenným srdcem, která mi způsobí duševní muka a celkový rozpad existence. Něco jako Keatsova nemilosrdná divoženka.“

„Hleďme, Keats, *La belle dame sans merci!*“ Kay užasla. „Netušila jsem, že se zabýváš romantickou poezií, měl by ses mi zapsat do památníčku.“

„Za každých okolností, když mám volnou půlhodinku, už se ponořím do Keatse. *Co je ti, bledý rytíři, tak zmaten, váháš, v tváři žel...*

Jářku, kdyby teď vstoupil bledý rytíř do téhle restaurace a začal si stěžovat na nemilosrdnou krásnou dámu, srdečně bych ho poplácal po zádech a řekl mu, že vím přesně, jak se cítí.“

„Jenže on na tom byl daleko hůř než ty.“

„Z čeho tak soudíš?“

„Neměl červený zápisníček plný telefonních čísel.“

Joe se překvapeně zasmíal a dokonce zrudl, ačkoli jeho přátelé by tomu odmítli uvěřit.

„Co máš s mým červeným zápisníčkem?“

„Jednou jsi ho nechal ležet na stole, a když ses na chvíli vzdálil, tak jsem do něho nahlédla. Kdo jsou ty dámy?“

„Pozůstatky mrtvé minulosti.“

„Hm...“

„Neříkej ‚Hm‘. Nic to neznamená, jména, která mě nezajímají, chiméry, naplavená změt a padrtí na pobřeží mého zapomnění. Kdybys mi kteroukoli předložila na stříbre s velkou oblohou, nedotknu se jí, neboť jediná, kdo pro mě něco znamená, jsi ty. To mi přece věříš?“

„Ne.“

„Zase to Ne! Přisámbohu, někdy bys zasloužila, abych tě něčím bacil.“

Kay proti němu napřáhla lžičku.

„Nic nezkoušej! Jsem ozbrojená!“

„Neboj se, nic ti neudělám. Bylo by to proti dobrému chování.“

Číšník předložil účet a Joe roztržitě zaplatil. Kay ho zase tak pozorně sledovala a pak řekla: „Ono ani tak nejde o tvůj červený notýsek, buď si polepšený Casanova, to je v pořádku. Ale já ti řeknu, proč se za tebe doopravdy nemůžu provdat. Chceš to slyšet, Joe?“

„Buď tak hodná, sejmi závoj tajemství.“

„Jenom budu opakovat, co už víš.“

„Povídej. Chci slyšet, co o mně soudíš.“

Kay se napila kávy, ale zjistila, že je už studená. Odložila šálek. Restaurace se teď vyprázdnila, číšníci zalezli do svých doupat. Mohla mluvit bez obavy, že někdo bude špicovat uši.

„Prostě proto, že nejsi to, čemu se říká *homme sérieux*, jestli víš, co tím myslím.“

„Nevím.“

„Pokusím se to vysvětlit. Sledujme tvůj životní příběh, jak ho znám od tety Bill. Začali jste spolu v New Yorku a společně jste pak odešli do Hollywoodu. Byls tehdy docela úspěšný autor.“

„V bulvárním tisku.“

„Co na tom? Polovina slavných spisovatelů tak začínala. Snažili se, vydrželi a nakonec šli nahoru.“

„To nezní pěkně.“

„Vzali tě do společnosti Superba-Llewellyn, odešel jsi do Hollywoodu. Pak tě vyhodili.“

„To se stalo spoustě jiných.“

„Jenže ti ostatní si nevyžádali pohovor s nejvyšším šéfem a nehodili mu na hlavu svázaný ročník ilustrovaného týdeníku. Co tě to napadlo?“

„Přišlo mi to jako něco, co v té chvíli bylo nutné udělat. Vzbudil moji nelibost. To ti řekla Bill?“

„Ano.“

„Moc mluví.“

„Tím ses dostal na černou listinu. Horká hlava, nevypočitatelná povaha. To není dobré, vidíš?“

Shovívavě jí pohládl hřbet ruky.

„Tomu jako žena nemůžeš rozumět. V životě každého muže, který přijde do styku s Ivorem Llewellynem, nastane chvíle, kdy je nevyhnutelné hodit po něm svázaný ročník časopisu Saturday Evening Post. Proč by ho jinak vydávali?“

„Jak myslíš. Já si myslím, že to svědčí o mentální nezralosti a nevyrovnanosti, ale ty to stavíš jinak. Teď k té tvé výhře. Jakýmsi zázrakem jsi vyhrál velké peníze v rozhlasové soutěži...“

Joe se neubráníl pousmání, přestože obrat v hovoru mu nebyl příjemný.

„Ten zázrak, to je velice podařený příběh, který mě samého opakovaně rozveselí. Seděl jsem jednou večer ve svém nuzném příbytku a přemýšlel o tom, jak si opatřím něco k snědku, a najednou zvoní telefon, představí se nějaký chlápek ze stanice WZJ a že mi přehraje záznam hlasu, jestli poznám, kdo to mluví. A kdo to nemluvil, tedy vlastně mluvil, jako Ivor Llewellyn, svým nezapomenutelným hlasem, který mi zněl v uších od chvíle, kdy jsem s ním měl ten výstup, o němž právě byla řeč. Identifikoval jsem ho a ten sympatický chlápek mi oznámil, že se jedná o soutěž, ve které jsem právě vyhrál pohádkový obnos, daleko přesahující mé nejodvážnější sny. Z toho plyne poučení, že nic na světě zde není samoúčelné, ani takový Ivor Llewellyn... Promiň, přerušil jsem tě.“

„Ano.“

„Promiň, už to neudělám. Pokračuj.“

„Vyhráls velké peníze, což vedlo k tomu, žes přestal psát a jenom ses flákal.“

„To mi ubližuješ!“

„Napsals jedinou věc od té doby, cos dostal ty peníze?“

„Nenapsal, ale taky jsem se neflákal. Připravoval jsem se na nový start. Musím v životě dokázat víc než psát historiky z Divokého západu do bulvárních týdeníků. Takže teď, když mám kapitál do začátku, se chci rozhlédnout a prozkoumat příležitosti. To mě teď zaměstnává, zkoumání příležitostí.“

„Nu dobrá,“ řekla Kay a vstala od stolu, „už budu muset jít. A jak jsem řekla, závěr zůstává, že nejsi *homme sérieux*.“

Zachvátilo ho zoufalství. Byl sice zoufalý prakticky ustavičně, ale teď si uvědomil, že zanedlouho nadejde chvíle, kdy ho od této ženy oddělí tři tisíce mil hor, prérií a pouští. Chce-li zlomit její odhodlání neprovdát se za něho, nelze to pořídit jinak než pomocí osobního dohledu a trvalého tlaku.

„Počkej, nechoď ještě,“ řekl.

„Už musím. Mám spoustu věcí k zařizování.“

„V kanceláři?“

„Musím se sbalit. Zítra odjíždím na dovolenou.“

„Tos mi neřekla!“

„Asi jsem zapomněla.“

„Kam jedeš?“

„Do Hollywoodu. Co se děje?“

„Nic se neděje...“

„Vyštěkl jako tuleň.“

„To je u mě normální touhle dobou odpoledne štěkat jako tuleň. Do Hollywoodu?“

„Ano, do Beverly Hills. Budu tam u tety.“

„U tety Bill?“

„Ne, u její sestry. Teta Adéla je v Hollywoodu jedna z největších celebrit, společenská smetánka.“

„Prosím tě, myslíš Adélu Shannonovou, hvězdu z dob němého filmu?“

„To je ona.“

„Bill o ní mluvila. Myslím, že si jí příliš nepovažuje.“

„Ani já ne.“

„Tak proč k ní jedeš?“

„To víš, někam člověk jet musí. Pozvala mě.“

„Kde bydlí?“

„Někde na horách, kde končí Alamo Drive. V bývalé vile Carmen Floresové. Patrně to tam znáš.“

„Koupila ten dům? Má asi spoustu peněz.“

„Ano, vdala se za milionáře.“

„To bude i tvůj případ, jestliže se teď do toho vážně pus- tím. Buď připravená, brzo se ti ozvu.“

„Připravená na co?“

Joe se zasmál, deprese z něho spadla. Svět se jevil v nejlepším světle, mraky se rozplynuly.

„Myslela sis, že mi unikneš do Hollywoodu? Bláhové děvče, stala ses bezděčnou obětí omylu. Sám se tam chystám. Za několik dní.“

„Cože? Vždyť jsi na černé listině!“

„Nehodlám tam pracovat. Jistě za mnou přijdou a budou žadonit, ale já se hrdě napřímím a řeknu: ‚Nikoli po tom všem, co se stalo!‘ Odmítavě a stroze. Jedu tam za Bill, projednat nějaký její plán. Z nějakého důvodu se domnívá, že se toho musím zúčastnit, má-li se to podařit. Prý mám všeho nechat a přijet bez prodlení. Škoda, že nemůžeme jet společně, ale musím ještě pár věcí zařídit. Ale ohlásím se, jak jen to půjde. Uvidíme se tam.“

„Chceš snad navštívit tetu Adélu?“

„Proč ne?“

„To bych neradila.“

„Jistě mě nekousne.“

„Nikdy nevíš. Není vegetariánka.“

„Nu, uvidíme, nějak to dopadne. Pokud jde o tu nedořešenou záležitost, zatím to odložíme. Budu tě ovšem i nadále milovat.“

„Fajn, díky.“

„S radostí, není zač,“ řekl Joe. „Aspoň budu mít zatím co dělat.“

Stále ten zatracený nedostatek oběživa

„Hollywood už není, co býval,“ prohlásila Bill Shannonová. „Kdysi to bylo místo, kde se Santa Claus setkával s dobrým králem Václavem, dobrosrdečným mučedníkem, ale dnes je jeho symbolem lakotný Scrooge. Staré dobré časy pominuly a zadarmo ti dnes nikdo nic nedá.“

Seděla u konvice kávy s Joem Davenportem v jídelně hotelu Beverly Hills a její mocný hlas se rozléhal místností tak, že si Joe připadal jako účastník předvolební schůze s nějakým senátorem disponujícím nadprůměrnou plicní kapacitou.

„Jen si vzpomeň,“ hřímala Bill, „na doby, kdy jen nesmírně odolný a nadaný člověk se dokázal ubránit před uzavřením smlouvy s filmovou společností. Běhali za tebou po ulicích a lákali tě, abys pro ně psal scénáře, a když jsi jim řekl, že nejsi žádný scenárista a spisovatel, řekli, že to nevadí, že můžeš nastoupit jako technický poradce. A když jsi neměl zájem ani o technické poradenství, nabídli ti místo hlasového kouče. Když jsi svolil, že budeš psát, požádals o patnáct set týdně a oni řekli, ‚Proč ne rovnou dva tisíce? Je to kulaté číslo, v účtárně se jim to líp počítá.‘ Tys přijal jejich dva tisíce, ale varovals je, aby nečekali, že budeš něco dělat, a oni tě ujistili, že je to vůbec nenapadlo a že jen chtějí, abys byl s nimi a u nich. Ale dnes? Dnes tě najmou jen proto, aby měli koho vyhodit, protože někoho vyhodit jim dělá radost.“

Toto vše byla její odpověď na Joeovu nevinnou otázku „Tak co, jak je dnes na tom náš starý dobrý Hollywood?“ Joe ji vyslechl a měl pocit, jako by neopatrně způsobil malou díru v přehradní hrázi. Nejprve v sobě potlačil pocit, že je dřívkem zmítaným ve zpěněném proudu a pak se odvážil zjistit, z čeho pramení její rozhorlená filipika.

„Neříkej, že i tobě dali růžový papírek na rozloučenou!“

„Právě to udělali, vystrčili mne na mráz. Vždycky jsem se považovala za nepostradatelný inventář, něco jako matka pluku nebo klubovní maskot.“

„Kdy se to stalo?“

„Minulý týden. Přišla jsem do kanceláře s májovou písní na rtech a kloboučkem na stranu nasazeným pod optimistickým úhlem, a už to tam na mne čekalo na stole, propustka z ráje, v modré obálce. Byl to šok, to mi věř. Musela jsem se z toho zotavit v závodní jídelně velkým mléčným koktejlem.“

Joe chápavě přikývl.

„Ano, to je ta světová hospodářská krize. Šetříme.“

„Na nesprávném místě.“

„Hollywood je na tom asi dost bledě?“

„Zbývá tam poslední miliarda.“

„To se dalo čekat. To mají z toho, že tehdy vyhodili mě. Jejich sebevražedná politika! A co budeš dělat?“

„Bydlím teď u své sestry Adély a zavedla jsem se tam jako stínová autorka její autobiografie. Mimochodem, Kay taky přibyla do domácnosti, včera nebo předevčírem? Setkal ses s ní v New Yorku?“

Joe se nevesele dutě zasmál.

„Jestli jsem se setkal? Odpovídám, drahá Wilhelmino, že ano, ale to není všechno. Nešťastnice, neměla jsi tušení, co způsobilíš, když jsi mi doporučila, abych ji vyhledal a pozdravil. Morální rozvrat, depresi, celkovou debilitu, noční pocení a nechutenství. Já jsem se do ní zamiloval!“

„Ale ne!“

„Inu ano!“

„Nemůžu se ovšem divit. Je to pohledná a milá osůbka.“

„Nemohu souhlasit s tou osůbkou, to neříkej. Anděl nebo snad andílek, chceš-li, ale určitě ne osůbka.“

„Jak myslíš. A co ona? Je s tím svolná? Jsi muž jejích snů?“

„Použiju teď její oblíbené slovo: ne!“

„Nechce se za tebe provdat?“

„Tak mi to řekla.“

„Musíš to zkoušet.“

„Ovšem, to dělám. Co myslíš, jak trávím svůj volný čas? Už jsem to zkoušel dvanáctkrát. Ne, čtrnáctkrát! Na ty dva menší pokusy někdy zapomenu. Bylo by jich patnáct, dnes jsem jí volal, ale nebyla doma. Bill, prosím tě, kdo je paní Corková?“

„Sestra Adéla. Provдалa se za milionáře Corka. Proč se ptáš?“

„Jen tak. Vyměnil jsem s ní po telefonu pár slov. Takže situace je taková, že já usiluji a ona tvrdohlavě ničí zárodky naděje v mé zahrádce snů. Není divu, že jsem tak bledý a přepadlý.“

„Řekla bych, že jsi přepadlý jako čerstvé zralé rajske jablíčko. A dělat si něco z jejích ‚Ne!‘ je zpozdilost. Já už dvacet let miluju člověka, který se nechce ženit, ale proto si nezoufám. Pracuji na tom a myslím, že se mi podaří ho oblomit. Co se tak koukáš?“

Joe zaváhal s odpovědí.

„Trochu jsi mě překvapila.“

„Čím?“

„Nenapadlo mě, že ty bys... Dvacet let neúspěšně zamilovaná?“

„Proč ne?“

„Tím chci říct,“ Joe pozdě zpozoroval, že jeho reakce vyvolala nevlídný pohled, „že nechápu, jak tě někdo může tvrdohlavě odmítat, dvacet let.“

„No proto.“

„Určitě se ti to podaří. Vydrž!“
„Jasně, a ty taky tak!“
„Vydrž, vydrž, vydržíme oba!“
„Vystrojíme si dvojitou svatbu!“
„Ujednáno!“
„A teď to důležité, nemůžeme strávit celý den řečmi o milostných problémech. Telegram dostals...“
„Proto jsem přijel.“
„A dopis se všemi podrobnostmi plánu?“
„Žádný dopis.“
„A víš proč? Já jsem ho zapoměla poslat. Hned ti to všechno vysvětlím. Hochu, jsme na prahu obrovského objevu. Velký balík nás čeká, je to zlatý důl!“
„Jen dál, Bill, nevydržím to napětí.“
Bill ho povzbudila dloubnutím do žeber.
„Nikdy tě nenapadlo, Joe, že jsme na to šli úplně špatně, když jsme ještě byli společně v tom spisovatelském byzny-su?“
„Jak špatně? Co tím myslíš?“
„Na špatné straně barikády. Jako utlačená a vykořisťovaná masa, otroci kapitálu. Kam to vede, jen dřít za mzdu, psát a psát pro mizerné vydavatele literárního braku?“
„Takže?“
„Takže teď budeme jako literární agenti.“
„Cože?“
„Nebo lépe, reprezentanti a obhájci autorských práv. Oni budou psát a my je budeme pozorovat a obhajovat a brát od nich deset procent za hájení.“
„Jak jsi přišla na takový nápad?“
„Při obědě s mým vlastním osobním agentem, který sem zaskočil na několik dní, vyhledat profesionální poradu u cvokaře. Hned ze začátku se mi zdál nesvůj a depresivní, a pak nad uzeným lososem, poté co jsem ho pumpnula o pár stovek, se zhroutil. Složil hlavu do dlaní, zasténal a řekl, že je na konci svých sil. Musí se odebrat na odpočinek, tak

se vyjádřil. Už se nemůže podívat na dalšího autora. Spisovatelé ho zničili. Věřil, že Prozřetelnost měla s nimi nějaký plán, když je přivedla na svět, ale vidí, že se mýlil, a proto se chce odebrat na nějaké klidné místo, ostrovy Panenské nebo podobné, kde je nebude mít na očích a může v klidu strávit zbytek života. Tak jsem kula železo, dokud bylo žhavé, a zajistila si přednost na nástupnictví firmy s převodem práv nebo jak tomu říkají. Ale musíme na to skočit, máme na to týden a pak by mohl jít jinam. Takže je nezbytné hned se do toho pustit.“

Joea její nadšení ihned nakazilo. Předtím ho to nenapadlo, ale teď viděl, že právě tohle podvědomě hledal, když začal zkoumat situaci na trhu. Vždy tušil, že ze všech slabých míst systému moderní civilizace jsou právě literární agenti nejslabší. Tyjí z autorů a nepotřebují k tomu víc nadání než schopnost strčit rukopis do obálky a zalepit ji. Nenačnete mezi nimi nikoho s dírami v podrážkách a záplatovanými lokty, ani se nestává, že by se jim nedostávalo prostředků na večeri.

Ihned se začal zabývat představou, kterak se mu kající Kay vrhne do náruče s pláčem a prosbami, aby jí odpustil, že mu upřela klasifikaci *homme sérieux*. Bill však učinila těmto představám přítrž poznámkou.

„Chce za to dvacet tisíc.“

Blažené snění se rázem rozpadlo jako křehká mísa v rukou neopatrné kuchyňské pomocnice. Zděšeně polkl a zeptal se chraplavým, téměř neslyšným hlasem:

„Dvacet tisíc?“

„Jo, jen dvacet. Začal blouznit něco o třiceti, ale udělala jsem té řeči rázný konec.“

„Myslíš, že můžeš dát dohromady dvacet tisíc dolarů?“

„Proč ne?“

„Plánuješ vyloupit banku?“

Joe se zklamaně zhroutil na židli, ale Wilhelmina na něho vyjela:

„Co tím myslíš, vyloupit banku? Prachy poskytněš ty, hoviš si přece na žocích peněz, že?“

„Mám tam tisícovku, na tom si moc nepohovím.“

„A co se stalo s tou rozhlasovou výhrou?“

„Voda ji vzala, volí ji vypili.“

„Promrhals celý kapitál, mladý ničemo?“

„Normální životní výdaje, k tomu daně a to všechno. A taky nezapomínej, že to nebylo jen v hotovosti, od sponzora rozhlasové stanice jsem rovněž obdržel polévkové konzervy všeho druhu. Spokojil by se tvůj agent s osmi tisíci polévek? Třeba to má rád. Mohl jsem mu nabídnout rajskou, chřestovou, hráškovou, kuřecí s fazolemi...“

Na ta slova Bill ještě zvýšila hlas, takže gentleman sedící na druhém konci jídelny leknutím skoro spolkl brčko ze své sklenice.

„Sen o šťastné budoucnosti se rozplynul! Nevíš o nějakém dobrém starobinci?“

Joe ještě nepomýšlel na stará kolena, a proto reagoval pozitivněji. Její zoufalství ho ovšem trápilo a rád by ji ukonejšil.

„Nevzdávej to, Bill! Vždyť můžeme ty prachy dát dohromady nějak jinak!“

„Jak, prosím tě?“

„Třeba si vzpomínám, že dole na bulváru Santa Monica bývala místnost jménem Perelliho, tam se dalo vyhrát... Předpokládám, že ještě existuje. Můžu tam večer zajet s tou tisícovkou!“

„Neplácej nesmysly!“

„Asi máš pravdu, to by nešlo. Ale co vzít si půjčku? V Hollywoodu musí být celá spousta sportovců, kteří si rádi vsadí na něco riskantního.“

„Žádného takového neznám.“

„A co paní Corková?“

„Adéla, když jde o peníze, je ta nejzdráhavější osoba na západ od Dodge City. Ne, z toho není východisko. Zhouba,

zkáza, zoufalství. Sbohem, sejdeme se ve frontě na polívku,“ pravila Bill a vyšla z restaurace. Tvářila se přitom jako Napoleon, když ustupoval od Moskvy.

Po jejím odchodu zůstal Joe chvíli sedět a přemítal o rozmarech osudu; napřed ti nabídne zlatou vidinu a pak tě natře obuškem do zátylku. Byl však nepoddajné povahy, a tak netrvalo dlouho a již na okraji černého mraku zahlédl proužek stříbra. Snad bude nutno na čas odložit ten milio- nový majetek, řekl si, ale přesto platí, že svět se neskládá jen z míst šedivých a nelibých, ale žije v něm i dívka, kte- rou nadevše miluje. Od této myšlenky byl jen krůček k činu najmout si žluté taxi na stanovišti před knihkupectvím Marion Hunterové a nechat se vyvézt na kopec, kde končí Alamo Drive. Tam uvidí dům, kde prodlévá; třeba se mu s trochou štěstí podaří ji zahlédnout.

Za dvacet minut už z okna taxíku hleděl na širokou brá- nu a asfaltovou cestu za ní, která vedla k domu. Avšak dům byl z ulice bohužel neviditelný. Prožíval to jako návštěvu poutního místa, jen se mu do posvátného pocitu nevhodně vtíralo pomyšlení, že Adéla Corková věděla, co dělá, když si vybrala do manželství pořádného, skutečného milionáře. Pozemek byl rozsáhlý, zřetelně nákladný; v pozadí se mihl sluha s podnosem plným koktejlových sklenic a Joe v něm na první pohled poznal nefalšovaného anglického komor- níka, čímž se prvotřídnost tohoto sídla potvrdila nade vší pochybnost.

Pohled na ták s koktejly mu připomněl, že je načase vrá- tit se do města a začít se starat o večeri. Kalifornský pod- večer pohasínal a jeho žaludek, vždy hotový přijmout něco výživného, se začínal hlásit. Ač se mu ještě nechtělo poddat se živočišné potřebě, už se chystal vyzvat řidiče k zpáteč- ní cestě, když tu se v bráně objevil masivní postarší muž, vzhledem starořímský imperátor se sklonem k přílišné konzumaci škrobovin. Aniž ho někdo musel přesvědčovat, Joe ihned poznal, že toto je muž, kterého potřebuje, typický

hollywoodský bohatec, který rozhazuje desetitisíce, jako když sype ptačí zob.

Kdo jiný, usoudil Joe, by to mohl být, než plutokrat Cork, superbohatý manžel skoupé tety Adély. Bylo to jasné na první pohled. Superboháči, kteří sedí na pytlích zlaťáků, se liší celou bytostí od obyčejných občanů. Vypadají jinak, chodí jinak a jinak hovoří, když potřebují taxíka: „Hej, taxi!“

Joe ovšem užasl, že tak zazobaný člověk shání taxi. Jediné možné vysvětlení tkvělo v okolnosti, že všechny vozy v jeho garáži, cadillac a lincoln a rolls-royce, jsou nějakými závadami, doufejme jen triviální povahy, momentálně zneschopněny. Bleskurychle pochopil znebespadlou příležitost vetřít se do přízně velkého muže, dokonce snad získat si jeho přátelství.

„Jedu do Beverly Hills, pane,“ oznámil a přitom s okouzlejícím úsměvem vystrčil hlavu z okénka. „Smím vám nabídnout místo ve voze?“

„Toť velmi laskavé, pane!“

„Maličkost, pane!“

„Děkuji vám, rád se svezu!“

„Samozřejmě, samozřejmě, jen račte!“

Taxi se rozjelo z kopce a Joe začal společensky šplhat.

Phippsova minulost je věcí minulosti

Na druhý den ráno seděla Bill opět za stolem v obývacím pokoji, v ruce třímala diktafon a tvářila se ublíženě a znechuceně. Podle všeho ji znechucovalo psát paměti své sestry Adély a pozorovatel, kterému by to tak připadalo, by to byl odhadl naprosto správně. Bill vystřídala mnoho různých zaměstnání, pracovala namátkou jako kriminální reportérka, redaktorka-specialistka na listárnu srdceryvných osobních příběhů, autorka zamilovaných povídek pro bulvární periodika, tisková mluvčí, představitelka menších rolí na divadle, opatrovnice dítek a tak dále. Ze všeho toho pokládala psaní Adéliných memoárů za nejnevědnější.

Z rozsáhlých Adéliných zápisků, které dostala jako podklad, zjistila, že v jejím životě se nikdy nepříhodilo nic, co by stálo za vyprávění. Za celou dobu, kdy byla královnou němého filmu, neudělala nic, než že jedla, spala, vdávala se a pohybovala se mlčky před kamerou. Nebylo snadné vytvořit z toho tři sta stránek čtení pro pobavení amerických čtenářů.

Svědomitá Bill se však rozhodla svému úkolu dostat, a tak vytrvale ignorovala krásný den a sluneční svit, který ji lákal z pokoje ven.

„Bylo to vše tak nové a nezvyklé,“ hříkala do diktafonu, „pro mladé plaché děvčátko... počkat, himl, plaché děvčátko už tam mám ... byla jsem tak mladá a nezkušená, omámená leskem a nádherou světa ... nějaká adjektiva to potřebuje

... nového, podivného, kouzelného světa, do něhož byla jsem uvržena ... to nejde, mám tam už nové a nezvyklé ... podivuhodného pohádkového prostředí, kam jsem spadla jako plavec, který se vrhá do zběsile vířícího proudu. Kdo by si jen pomyslel...“

Do místnosti tiše vstoupil věrný Phipps s whisky a sodovkou na stříbrném tácku. Uvítala ho potěšeným výkřikem, jako plavkyně, která zjistila, že zběsile vířící proud není tak ledový, jak se obávala. Zaradovala se víc než kterýkoli Izraelita na poušti při pohledu na manu, jež počala padat z nebes právě ve chvíli, kdy si pomyslel, že krapínek many by bodlo. Její radost byla nelíčená.

„Phippsi, vy mi čtete myšlenky, jak to děláte?“

„Napadlo mě, madam, že byste mohla potřebovat občerstvení. Pracujete již od rána...“

„Díkybohu, nikdo mě nevyrušil. Kde jsou všichni?“

„Milostivá paní odjela do Pasadeny, bude tam v dámském klubu hovořit na téma *Vzpomínání na zlatou éru němého filmu*. Slečna Kay a jeho lordstvo jsou na golfu.“

„A pan Smedley?“

„Dnes jsem ho ještě neviděl, madam.“

„Někde tady bude.“

„Nepochybně, madam.“

Bill usrkla, polkla a pokračovala v rozprávce. Jakkoli by předtím nevíkala vyrušení, nyní tomu bylo právě naopak, zvláště když měla příležitost popovídat si s Phippsem. Jeho tajemství ji fascinovalo. Od jejich první rozmluvy minulého dne nepřestávala myslet na jeho podivný příběh.

„Ráda bych, kdybyste mi mohl něco vysvětlit, Phippsi; je to jakási záhada, které chci přijít na kořen.“

„Milerád, madam, bude-li to v mých silách.“

Ještě jednou se napila chladné osvěživé jantarové tekutiny, zapálila si cigaretu a odffoukla obláček dýmu směrem k mouše, která zabloudila do pokoje a obtěžovala ji.

„Moje otázka,“ pravila, rozhodnuta přijít tomu na kořen, „se týká toho vašeho případu, jistě si vzpomínáte, jak jsme se tehdy setkali... s ohledem na to, že stěny mají uši...“

„Ano, madam.“

„Seděla jsem v porotě.“

„Ano, madam.“

Bill opět odfoukla dotěrnou mouchu.

„Jedné věci pořád nerozumím. Bylo mi tehdy zcela jasné, a stejně i těm druhým porotcům a porotkyním, že podle důkazů shromážděných a předložených státním zástupcem jste byl zkušený kasař.“

„Ano, madam.“

„A teď jsem vás našla tady a bez velkého pátrání jsem zjistila, že jste zkušený a dokonalý komorník.“

„Děkuji, madam.“

„Co tam bylo dřív, slepice nebo vejce?“

„Prosím, madam?“

Viděla, že tenhle obrat nezná.

„Chci říct, jste původně kasař...“

„Bývalý, madam.“

„Je to zaručené?“

„Zajisté, madam.“

„Dobrá, ale jste kasař, který se zázrakem stal na stará kolena dokonalým komorníkem, nebo naopak komorník, který se nějak dostal na scesti a naučil se otvírat sejfy?“

„Jsem ten druhý případ, madam.“

„Nikoli tedy zakuklený zlosyn, v rouše komorníka?“

„Nikoli, madam, službu máme v rodě. Začal jsem sloužit již v útlém věku jako podomek v jednom velkém sídle ve Worcestershiru.“

„Tam, kde dělají ten sós?“

„Ano, madam, domnívám se, že kořenicí přípravek, který máte na mysli, se dosud vyrábí v onom hrabství.“

Phipps se odmlčel a zdálo se, že vzpomíná na ty blažené doby, kdy život byl prostý a bez úskalí. Mladý služící

zvaný podomek nemá na starosti nic než roznášet po domě palivové dřevo a skládat je u krbů v ložnicích. Je to velmi nenáročná služba.

Když se probral ze vzpomínek, pokračoval: „Po čase jsem se stal druhým lokajem, pak lokajem a nakonec komorníkem. Tehdy jsem přijal zaměstnání u amerického gentlemana a přijel s ním do Spojených států. Bylo to vždy mé toužebné přání. Toto se stalo zhruba před deseti lety.“

„A kdy jste se dostal k tomu kasaření?“

„Asi pět let poté, madam.“

„Jak vás to napadlo?“

Phipps se opatrně rozhlédl a pak se zahleděl na ženu, která se bezostyšně snažila proniknout do jeho soukromí. Má se jí svěřit? Napohled sympatická duše, ale přec jen naprostá cizinka. Avšak její drsná tvář a dobrosrdečný pohled ho přesvědčily. Svýma modrýma očima si Bill odjakživa zjednávala důvěru i u lidí nikoli úplně bližních.

„Úplně nečekaně, madam, jednou večer, když jsem četl detektivní román ‚Tři mrtvoly na zámku Midways‘. Detektivky byly odjakživa moje oblíbená četba a vždy jsem se podíval tomu, jak často autor učinil pachatelem komorníka.“

„Ano, máte pravdu, skoro vždy je v tom komorník. Jako by to byla nemoc z povolání.“

„V románu ‚Tři mrtvoly na zámku Midways‘ to byl komorník, jehož až do konce vůbec nikdo nepodezřívá. Řekl jsem si, madam, že nejsou-li komorníci zpravidla podezříváni, pak komorník, jenž se vyzná v otvírání nedobytných pokladen, jaké se často nalézají ve vznešených domech, by byl ve velké výhodě. Cenné předměty by měl na dosah, abych tak řekl, a stačilo nechat otevřené okno a snadno by vzbudil dojem, že se jedná o vloupání zvenčí. Začal jsem se poptávat a podařilo se mi nalézt v Brooklynu znalce ochotného vycvičit mě za úplatu v řemesle.“

„Výhodný rychlokurs v dvanácti lekcích?“

„Bylo jich dvacet, madam, ze začátku mi to moc nešlo.“

„Ale vytrval jste a nakonec jste tu zručnost získal?“

„Ano, madam.“

Bill se zhluboka nadechla. Nebyla přísná moralistka a měla vždy pochopení pro výstřelky ostatních, ale svědomí jí říkalo, že by nebylo správné neuvědomit o tom sestru Adélu, přestože ji nikdy neměla ve velké oblibě. Adéla měla velkomyslného manžela, po němž podědila, a sama si něco našetřila, neboť v dobách němého filmu se ještě vůbec nedalo mluvit o nějakých daních. V Adélině domě bylo zřejmě dost vzácných kovů a drahého kamení, že by s nimi vystačila polovina hollywoodských blondýnek. Bill tedy nepřipadalo poctivě dovolit sestře, aby si držela komorníka, o němž bylo trestním soudem zjištěno, že otvírá sejfy jako krabičku sardinek.

„Měla bych o tom informovat paní Corkovou,“ řekla.

„To nebude třeba, madam. Toto vše je věcí minulosti.“

„Tvrdíte vy, ale jak chcete přesvědčit mě?“

„Ujišťuji vás, madam. Kromě morálních principů mě k mému současnému postoji dovedla i zkušenost. Ani ve snu by mne nenapadlo riskovat možnost opakování pobytu v americkém vězení.“

Bill pochopila, že mluví pravdu. Tohle dávalo smysl.

„Chápu, co máte na mysli. Četla jsem článek o polepšeném kriminálníkovi v *Yale Review*. Autor prohlásil, že není člověka více odhodlaného vést počestný život, než právě propuštěný americký vězeň. Je to jako s člověkem, který se odvážil překonat v sudu Niagarské vodopády a nato si rok pobyl v nemocnici. Propříště si vybere jiný sport. Popálené dítě si na horká kamna podruhé nesáhne.“

„Zajisté, madam. Doslova, Spálené děcko se varuje ohně. Tak to původně napsal John Lyly v knize *Eufues: Anatomie důvtipu*.“

„To je vaše oblíbená knížka? Má stálé místo na vašem nočním stolku?“

„Četl jsem ji, madam, když jsem byl ve službách hraběte

z Powicku ve Worcestershiru. V knihovně neměl téměř nic jiného a hodně tehdy přšelo.“

„To znám, jednou jsem dělala stevardku na pomalé nákladní lodi do Valparaísa, a jediná kniha na palubě byl svazek Shakespearových her, majetek hlavního strojníka. Dodnes znám většinu zpaměti, a proto ho často cituji.“

„Nepochybně, madam. Shakespeare je nadprůměrně obdivuhodný autor.“

„Ano, některé jeho kusy jsou opravdu zdařilé. Ale radši mi ještě řekněte, Phippsi, něco o tom Sing Singu...“

„Pst, madam!“

„Co to říkáte? Aha, už rozumím.“

Z terasy k nim zazněla veselá píseň, mužský hlas, a za okamžik už do místnosti vkročil vysoký, elegantní mladý muž, napohled trochu jako žirafa, vlekoucí pytel golfových holí. Phipps ho uctivě pozdravil.

„Dobrý den, m'lorde!“

„Dobrý den, lorde Tophame,“ řekla Bill.

„Á, dobrý den,“ odvětil mladý muž a ještě dodal: „Dobrý, dobrý, dobrý den!“, aby o tom nikdo nepochyboval. Zářivě se usmál na Bill i na komorníka a pokračoval: „Šťastný to den, slečno Shannonová, rovněž tak i Phippsi, neboť toto je ten nejradostnější a nejbláznivější den tohoto nového roku, jak praví básník, a to nepřeháním. Jak nejradostnější, tak i nejbláznivější, neboť dnes jsem poprvé v životě zahrál pod stovku. Poprvé od onoho dne, kdy jsem se poprvé chopil golfové hole ve věku dvaceti let. Rád bych to zapil, Phippsíku, whisky se sodou to spraví, prosím vás, doneste to do mého pokoje.“

„Zajisté, m'lorde, ujmu se toho bezodkladně,“ slíbil Phipps.

Lord Topham se za ním díval, když spěšně, leč důstojně odcházel splnit úkol.

„Ten chlapík ve mně vyvolává nostalgii. Nikdy bych se nenadál, že v Hollywoodu najdu komorníka tak neuvěřitelně anglického.“

„V Hollywoodu se najde spousta anglických podivností,“ pravila Bill. „Promiňte!“ Opět se chopila diktafonu a spustila: „Kdo by si byl tehdy pomyslel, že za několik krátkých let bude jméno Adély Shannonové známo po celém světě, od Číny až po Peru? Kdo by předpověděl, že ještě než natočím svůj třetí film, bude se mi obdivovat a kořit stejně princ ve svém paláci jako pastucha ve své chýšce, cestovatelé objevující světu záhady tropických džunglí i Eskymáci v ledových iglú? Není dnes pochyby... není dnes, není ... Ha!“ naskočila Bill po zaváhání, „...pochyby, že pouhý jediný dotyk přírody spojuje světadíly a že odvaha, trpělivost a vytrvalost vedou k dokonalosti. Budu pokračovat o prvním setkání s Nickem Schenkem. – Pardon, musela jsem to dodiktovat,“ podotkla, když odložila diktafon, „abych nepropásla okamžik inspirace.“

Lord Topham byl poctěn, jako bývají poctěni a fascinováni příslušníci široké veřejnosti, když přijdou do společnosti génia a mimoděk se stanou svědky uměleckého tvoření.

„Ach, to rozhodně,“ souhlasil. „Jak jste to říkala, cosi z lidových fíglů?“

„V ledových iglú, to dělají nahoře za polárním kruhem.“

„Rozumím...“

„Jsou dokonale promrzlé.“

„Ovšem, to dá rozum. A na čem to pracujete, nový film?“

„Ne, není to film, nýbrž vzpomínky mé sestry Adély.“

„A jak vám to jde?“

„Nestojí to za řeč.“

„Děsivý úmor a pinožení, nemám pravdu? Sám bych nedokázal nic napsat, ani za nic, natož abych to říkal tadyhle do mašiny. Paní Corková byla zřejmě velká hvězda v němých filmech, že?“

„Jedna z největších. Říkali jí, Královna bouřlivých emocí.“

„Jistě si přišla na pěkné peníze.“

„Nepochybně...“

„Stačí podívat se kolem. Takový dům, to už něco stojí.“

„Jistěže. Ale hledme, už ji tady máme, řekne vám to všechno sama.“

Dveře z chodby se otevřely. Vešla žena pozoruhodně krásná, věkem blízká své sestře; sálalo z ní sebevědomí a rozhodnost, jaké byste čekali u Královny bouřlivých emocí, i když už se vzdala trůnu. Byla vysoké, majestátní postavy a hleděla na svět velkýma tmavýma očima, poněkud ospalýma, které se však dokázaly rozplamenit, jakmile se jim něco nezdálo. Podobala se portrétu Louisy de Querouaille, který v divákovi vzbuzuje obdiv ke králi Karlu Druhému. To musel být kanón, když si troufl na něžné chvílky s touhle postrach budící osobou. I Adéla budila postrach a děs, jinak se to nedá popsat, a všichni tři její manželé se před ní kroutili jako kopírák, všichni včetně Alfreda Corcka, který byl hodně ostrý i ve srovnání s ostatními majiteli naftových polí. Starší režiséři-pamětníci se někdy probouzeli ze strašného snu, v němž se ocitli zpět v éře němého filmu a stáli před úkolem projednat nějaký technický detail s Adélou Shannonovou.

V dané chvíli byla však dobře naladěna, jen si hned umínila, že si později bude muset promluvit s Bill o jejích kalhotách. Její přednáška měla úspěch a v uších jí stále dozníval potlesk dvou stovek pasadenských dam.

„Dobrý den,“ pravila. „Dobrý den, lorde Tophame.“

„Dobrý den, dobrý den, dobrý den, dobrý den!“

„Čau, Adélo,“ řekla Bill. „Lord Topham právě obdivoval tvůj dům.“

Adéla odměnila vzácného hosta úsměvem. Byla ráda, že je u ní hostem, a byla na něho pyšná. Dalo jí dost práce, vymanit ho ze spárů jiné ctižádostivé hostitelky, která si snad myslela, že má na něho doživotní právo. Považovala si ho, jako se sběratel raduje z nějaké vzácné maličkosti, kterou vyfoukl konkurenci.

„Pěkný dům, že? Koupila jsem ho se vším všudy z pozůstalosti Carmen Floresové, mexické herečky, která zahynula loni při letecké katastrofě.“

Lorda Tophama to opravdu zaujalo, neboť byl pilným čtenářem periodik zabývajících se soukromím filmových hvězd.

„Vskutku? Býval to dům Carmen Floresové? To se podívejme!“

„Vy jste slyšel o Carmen Floresové?“

„Absolutně! Chci říct, samosebou, člověk nemůže neslyšet o slavných lidech, nemám pravdu? Vždyť mají svůj styl. Proslula osobitou pověstí, že?“

„To rozhodně!“ souhlasila Bill. „Kdyby stěny měly jazyky, jako mají uši... To jste věděl, že stěny mají uši?“

„Ne, vskutku?“

„To je jistá věc. Mám to ze spolehlivého zdroje. Jak jsem tedy řekla, kdyby stěny dokázaly mluvit, tyhle by toho mohly vyprávět. Daleko by se to ovšem nedostalo, cenzor by se jistě postaral.“

„To zajisté,“ přitakal lord Topham a vážně přikývl. „Zde tedy žila! To se podívejme, když si pomyslíte, třeba právě zde na té pohovce – teď jsem zapomněl, co jsem to chtěl říct.“

„Právě včas,“ pravila Bill. „Povězte však Adéle o svém výkonu na golfovém hřišti!“

Nemusela ho dvakrát pobízet.

„Nu ano, dnes dopoledne jsem dosáhl skóre nižšího než sto! Věnujete se golfu, paní Corková?“ zeptal se, ačkoli mu mělo být jasné, že je to nejapná otázka. Dámy jako Adéla Corková se nezabývají plytkými zábavami. Matku bratří Gracchů byste mohli potkat na golfu spíše než Adélu Corkovou.

„Ne, to ne,“ odvětila.

„Při golfu jde o to, dostat malý míček od startu k cíli co nejmenším počtem úderů, a když se někomu povede, že těch úderů udělá míň než sto, pokládá se to za úspěch a důvod k oslavám. Mně se to dnes podařilo poprvé v životě. Moji přátelé za louží tomu stěží uvěří. Měl bych jim to co nejdříve sdělit. Jestli mě omluvíte, půjdu to hned říct Twingovi.“

„Twingovi?“

„Jednomu svému příteli v Londýně. Dovolíte, můžu si

brnkout? Děkuju strašně moc,“ pravil lord Topham a odkvačil k telefonu.

Bill se kysele pousmála.

„Přítel v Londýně, můžu si brnkout? Jakoby nic!“

Adéla se načuřila. Nesluší se urážet hýčkaného hosta kritickými poznámkami.

„Opravdu bohatí lidé nejsou troškaři. Lord Topham je jeden z nejzámožnějších mužů v Anglii.“

„Nijak mě to nepřekvapuje. Drobné osobní výdaje řeší velmi schopně.“

„A dovol, Wilhelmino,“ Adéla teď začala o něčem jiném, „abych poznamenala, že ve slušném domě bys neměla nosit tak ohavné kalhoty. Vypadáš jako pobuda. Co si lord Topham o tobě asi pomyslí?“

„On myslí?“

„Tepláky!“ řekla Adéla a tvář se jí zkrivila ošklivostí.

Na to, aby urazila Bill, Adéla rozhodně neměla.

„I kdyby to byly tepláky,“ řekla Bill, „jako že nejsou, skrývá se pod nimi dobré srdce, to si uvědom a nic neřeš. A co tvoje přednáška? Uchvátilas je svým příběhem?“

„Byl to velký úspěch, nadšené přijetí.“

„Vrátila ses nějak brzo. To tě nemohly pozvat na oběd?“

„Drahá Wilhelmino, což jsi zapomněla? Dnes pořádáme velký lunch zde v domě. Dostaví se hromada důležitých lidí, včetně Jakoba Glutze.“

„Prezident ateliérů Medulla-Oblongata-Glutz? Chlápek, co vypadá jako humr?“

„Glutz nevypadá jako humr!“

„Promiň, ale Glutz je humru podobnější než většina skutečných humrů.“

„Jak myslíš, ale hlavně jde o to, aby ses převlíkla do něčeho vhodnějšího, než přijdou, aby si nemysleli, že jsi tady zahradnicí. Koukej vypadat úctyhodně.“

„Ovšem. Teď jsem v pracovním.“

„Pracovala jsi na Memoárech?“

„Celé dopoledne.“

„Jak jsi daleko?“

„U první schůzky s Nickem Schenkem.“

„To je všechno?“

Bill si hned tehdy řekla, že toto se nesmí opakovat. Dost na tom, že hmotný nedostatek ji přinutil k spolupráci na zlořečených Memoárech, ale nesmí dopustit, aby ji Adéla přitom sekýrovala a pronásledovala jako netrpělivý ohař. Přepadla ji bodavá bolest při pomýšlení na literární agenturu, která je nyní nedosažitelná.

„Má drahá,“ řekla, „uvědom si, že tvoje kniha bude významným příspěvkem do fondu americké literatury. Proto se nesmí uspěchat. Je třeba nechat ji uzrát, postupovat s rozmyslem, pilovat a vylepšovat. Myslíš si, že třeba takový Lytton Strachey nějak pospíchal s psaním *Života královny Viktorie*? To není, jako když si nějaký otrapa zaskočí do hospody dát si jednu rychlou na stojáka!“

„Nu ano, ovšem, máš pravdu.“

„Samosebou, že mám pravdu. Dnes jsem řekla Kay...“

Adéla sebou trhla a pohlédla jí přes rameno. Co se děje? Během několika posledních dní se jí pořád někdo polekaně dívá přes rameno. Užasle pozorovala sestru, jak jde ke dveřím a vyhlédne do chodby.

„Myslela jsem, že Phipps třeba poslouchá. Musím se tě na něco zeptat. Týká se to Kay.“

„Copak?“

Adéla snížila hlas do dramatického šepotu.

„Joe! Slyšelas od ní někdy to jméno?“

„Joe?“

„Povím ti, proč se ptám. Tuhle zvonil telefon. Zvedla jsem sluchátko a slyším: ‚Kay? Tady Joe! Zaráž mě, jestli jsi tohle už slyšela. Vezmeš si mě za muže?‘“

Bill pohoršeně zafrkala.

„Ten mladík je blázen. Copak to může...“

„Já jsem řekla ‚Zde paní Corková,‘ a on řekl, že je to omyl a zavěsil. Nevíš, kdo by to mohl být?“

Bill jí to vysvětlila.

„Zcela určitě můj dávný kolega Joe Davenport. Pracovali jsme spolu na scénářích pro Superbu, než ho vyhodili. Předtím jsme byli společně zaměstnaní v New Yorku. To tě vůbec nesmí překvapit, že se ptá Kay, jestli si ho vezme. Horoucně ji miluje a tu otázku jí zřejmě klade tak jednou za hodinu. Takovou vytrvalou lásku hned tak neuvidíš nikde jinde než u pracovníků firmy Superba-Llewellyn.“

„Prokrista!“

„Proč? Ty nemáš pochopení pro zamilovanou mládež?“

„Jistěže ne, jde-li o mou neteř a nezaměstnaného hollywoodského škrabala.“

„Teď právě sice nemá místo, to je pravda, ale kyne mu skvělá budoucnost, jakmile najde spřízněnou duši, která mu půjčí dvacet tisíc dolarů. Až je bude mít, koupí si lukrativní literární agenturu. Ty bys mu nepůjčila?“

„Rozhodně ne. Kay ho taky miluje?“

„Inu, když na něho přivedu řeč, Kay se zahihňá, nevím přesně, co tím myslí. Třeba je to dobré znamení.“

Adéla se postavila na odpor. „Jak dobré znamení? To by byl konec, kdyby si měla vzít takového hašašíru. Já chci, aby se provdala za lorda Tophama, proto jsem ji sem pozvala. Je to jeden z nejzámožnějších mužů v Anglii.“

„Ano, tos už říkala.“

„Kdybys viděla, co mi to dalo práce, dostat ho ze spárů Glorie Pirbrightové. Byla na něho přilepená jako mucholapka. Promluví s Kay velmi vážně, nebudu trpět žádné nesmysly!“

„Ať s ní promluví Smedley.“

„Proč Smedley?“

„Mužský je na takovou řeč vhodnější, ženy se hned začnou překřikovat. Smedley je bratr manžela sestry jejího otce,

to je skoro jako otec, vhodná postava na fungování *in loco parentis*, jak se říká.“

Adéla vydala opovržlivý zvuk, u tak krásné ženy zcela nepatřičný.

„Smedley je neschopný přesvědčit kohokoli o čemkoli.“

„Přistihlas ho někdy, že by se o to neúspěšně pokoušel?“

„Pche!“

„Ano nebo ne?“

Adéla pohlédla na sestru pohledem, v němž se mísil nesouhlas s odsudkem. Stejně se kdysi dívala ve stovkách němých filmů na stovky darebáků, kteří měli v plánu něco nekalého. Bylo jasné, že silně ubrala na citu sesterské lásky.

„Smedley!“ řekla. „Chtěla jsem o něm s tebou mluvit, a místo toho se mi do toho zapletla ta věc s Kay, takže jsme to zamluvily. Wilhelmino, dala jsi Smedleymu nějaké peníze?“

Bill doufala, že tahle záležitost nevyjde na povrch, ale teď viděla, že doufala marně. Nonšalantně proto přiznala: „Ano, strčila jsem mu stovku.“

„Ty huso!“

„Promiň, nedokázala jsem odolat jeho prosebným očím.“

„Petrně tě bude zajímat, že byl na tahu. Celou noc nebyl doma a někde se zpíjel do němoty. Byla jsem po snídani v jeho pokoji. Postel byla netknutá. Vzal tvoji stovku a vyrazil si do Los Angeles.“

Bill se pokusila ji upokojit.

„A co z toho? Už roky si nevyrazil. Na tom nic není, jednou za čas. Ať se mládí vydovádí.“

„U Smedleyho to nelze omlouvat mládím.“

„Jak často říkám, jsme jenom jednou na světě, a proto nám náleží konat při každé příležitosti, čeho jsme schopni ku povznesení souhrnu lidského štěstí, jakož...“

„Pche! Plky a blábol!“

„Ano, jistě i tak lze na to pohlížet.“

Adéla stiskla tlačítko zvonku.

„Má to svoji dobrou stránku,“ řekla. „Asi se do oběda včas nevrátí, a pokud ano, nebude způsobilý ukázat se ve společnosti. Nebude tedy otravovat Glutze svými historkami o tom, co zažil na Broadwayi ve třicátých letech.“

„Jasně,“ souhlasila Bill. „Musíš ve všem vždycky najít tu dobrou stránku. Proč zvoníš?“

„Očekávám masérku. Phippsi,“ zeptala se, když se objevil ve dveřích, „masérka už přišla?“

„Ano, madam.“

„Je v mém pokoji?“

„Ano, madam.“

„Děkuji,“ poděkovala a dodala: „A Phippsi!“

„Ano, madam?“

Adélina tvář, již dost pohněvaná následkem rozhovoru o Smedleyho nezvedenosti, ještě potemněla.

„Mám pro vás důležitou zprávu, Phippsi.“

„Ano, madam?“

„Máte výpověď!“ pravila Adéla a tvrdým pohledem sežehla komorníka. Z jejích očí vyšlehly plameny, jaké si filmoví diváci pamatovali z doby, kdy proslula jako Královna bouřlivých emocí.

Phippsova vina

Jak již zde bylo dříve poznamenáno, komorníci dovedně skrývají své pocity a myšlenky. Ve chvílích nejvyššího pobouření zachovávají nepohnutou, stoickou tvář jako indián na mučení, přivázaný u kůlu. Jen zřídka se někomu poštěstilo vidět ohromení na komornickém obličejí. Avšak Phipps byl po sdělení své paní zcela nepochybně ohromen. Civěl na ni s bradou pokleslou a očima rozšířenýma hrůzou.

Pak hned stočil zrak k Bill. *Prozradila jste mé tajemství?* obžaloval ji pohledem. Bill mu vrátila pohled, v němž mohl číst *Probůh, nikoli, mlčela jsem jako hrob. Nechápu to a je mi to stejnou novinkou jako vám.*

Adéla mlčky čekala, jak se její zpráva ujme.

„Výpověď, madam?“ vypravil ze sebe Phipps.

„Jak jsem řekla.“

„Avšak, madam...“

Bill se do toho vložila po svém, od podlahy. Autor, jenž si libuje v užívání synonym, by řekl, že byla užaslá, šokovaná, ohromená, zděšená, roztrpčená a vyvedená z míry, avšak nebyla tím umlčená nebo připravená poddat se té zprávě bez komentáře. Měla Phippse opravdu ráda a věděla, že vyjádřil upřímné přání zůstat v Adéliných službách. Nevěděla sice proč, ale bylo-li to jeho přání, pak si dovedla představit, jak hluboce musí být tou nenadálou zvěstí zasažen. Jasně tušila, že to byla pro něho stejná rána tupým předmětem, jakou ona sama dostala den předtím, když jí Joe Davenport

prozradil, že se jeho kapitál skládá hlavně z osmi tisíc polévkových konzerv.

„Co to znamená, Adélo? Přece nemůžeš propustit *Phippse!*“

Leckdo by si mohl myslet, že výraz Královny bouřlivých emocí byl již maximálně vznešeně hněvivý, když vynesla svůj rozsudek, ale teď se jí podařilo jej o poznání zdokonalit. Z jejího hlasu zazněla ledová přísnost.

„Že nemůžu? Tak se dobře dívej!“ pravila úsečně.

Tato výzva vrátila Bill v myšlenkách do let společného dětství; kdykoli si to Adéla nějakou zlomyslností zasloužila, dostala žízalu za krk nebo dobře mířenou ránu některým vhodným předmětem, jaké se najdou na podlaze dětského pokoje.

„Zešilela jsi? Jsi jako ten bláhový Ind, který z nevědomosti zahodil perlu cennější než celé bohatství jeho kmene! Nejsem tady dlouho, ale stačilo to, abych zjistila, že Phipps je mezi komorníky naprostá jednička!“

„Děkuji vám, madam!“

„Je nepřekonatelný! Bez konkurence široko daleko! Dodává lesk tvému domu a všichni okolní plutokrati na Beverly Hills jen bezmocně skřípou zuby, že nemohou také mít někoho tak znamenitého. Propustit ho je absurdní. Jak tě jen taková zpozdilost napadla?“

Adéla zachovávala kamennou tvář.

„Skončila jsi?“

„Ne docela, ale prosím...“

„Dávám mu výpověď z velmi dobrého důvodu. Nepropustila bys člověka, který tráví všechny své volné chvíle šmejděním v tvé ložnici?“

„Cože dělá?“

„Všetečně šmejdí. Přistihla jsem ho, když se hrabal v mé šatně. Tvrdil, že tam zahlédl pavouka.“

„Madam...“

Umlčela ho pánovitým gestem. Její hlas se chvěl urážkou a vztekem.

„Včera tam byl zas. Domníval se, že je tam myš. Pavouci a myši v mé ložnici! I kdyby tam byli, co je mu do toho? Řekla jsem mu, bude-li dál strkat nos do mých věcí, dostane padáka. A dnes ráno před odjezdem do Pasadeny jsem se vrátila pro kapesník a našla Phippse pod toaletním stolkem, jen zadek mu koukal, tyčil se jako náhorní plošina v Mohavské poušti. Máte to do konce týdne, Phippsi. Já dost snesu, ale abych měla ložnici dohromady s komorníkem, to na mně nechtějte!“ pravila s rukou na klíce a pak bouchla dveřmi a opustila scénu.

Zvuk zabouchnutých dveří dozníval, zatímco se Bill snažila dát si to nějak dohromady. Phipps stál nehybně tam, kde ho zastihl úvod Adéline projevu, a stále vypadal jako boxer po zásahu na solar.

„Co to, proboha, všechno znamená, Phippsi?“

Phipps se probouzel jen zvolna, jako Šípková Růženka. Jeho tvář byla bledá a ztrhaná.

„Dovolila byste, abych se trochu napil z vaší whisky, madam? Já tedy normálně nepiju, ale tohle mi dalo zabrat.“

„Jen si dejte...“

„Děkuji, madam.“

„Můžete mi to tedy nějak vysvětlit?“ Hleděla na něho zpytavě a káravě. „Neznamená to snad, že jste se přece jen vrátil na scestí, ačkoli jste mi tvrdil, že jste s tím vším nadobro skoncoval?“

„Ne, ne, madam, nic takového!“

„Tak proč jí lezete do šatníků a pod toaletní stolky?“

„Já... Já jsem tam něco hledal, madam.“

„To mi došlo. Ale co to bylo?“

Opět ji podrobil váhavě zkoumavému pohledu a nakonec se rozhodl promluvit, a to hlasem příslušně ztlumeným, podle zásady, že stěny mají uši.

„Ten deník nebohé slečny Floresové, madam.“

„Propána, deník,“ řekla Bill, „to je mi povědomé.“

Phipps se odhodlal nic již nezatajovat.

„Přivedl mě na to pan Smedley, madam. Jednou u večere poznamenal, že slečna Floresová si pravděpodobně vedla deník a že ten deník nejspíš zůstal někde v domě. Právě jsem servíroval brambory, madam, a takhle se mi roztráslly ruce, když jsem si uvědomil dosah té úvahy, protože ten druh slečny jako byla slečna Floresová, teda ten druh deníku, co by si ten druh slečny asi vedl, to by mohlo být aspoň pro někoho velmi cenné. Kdyby to někdo našel.“

Bill ho zamyšleně pozorovala.

„Phippsi, stane se vám někdy, že vám někdo něco vypravuje a vy máte pocit, že tohle už jste někdy slyšel? Že je to jako ozvěna zasuté vzpomínky z dětství?“

„Ne, madam.“

„Někdy se to stává. No nic, pokračujte.“

„Jak jsem řekl, takový deník by mohl být mimořádně cenný. Nebožka slečna Floresová byla kus, smím-li se tak vyjádřit. Rozhodně by se našli lidé, pro které by to byla cenná informace.“

„To je jistě pravda. A tak jste začal hledat.“

„Ano, madam.“

„Ale nic jste nenašel.“

„Ne, madam.“

„Smůla.“

„Ano, madam. Ale přemýšlel jsem o tom a dospěl k závěru, že takový deník by slečna Floresová jistě ukryla ve svém budoáru, což je teď ložnice paní Corkové.“

„A zavětril jste jako ohař, když chytí stopu?“

„Nikoli doslova, madam, avšak zahájil jsem systematický průzkum a byl jsem přesvědčen, že nakonec na to musím kápnout.“

„Jenom bylo nutné si udržet místo zde v domě, že?“

„Přesně tak, madam. A teď budu muset koncem týdne odejít. Je to smutné pomýšlení, madam,“ povzdechl si trpce.

Bill uvažovala.

„Nu, ještě vám pár dní zbývá.“

„Jenže paní Corková si to bude hlídat. To bych si nemohl dovolit, aby mě ještě jednou přistihla.“

„Hodně řádila?“

„Ano, madam. Jako tygřice, kdybyste se pokusila odnést si jedno z jejích mláďat, madam.“

Bill pokrčila rameny.

„Je mi vás líto, ale nevím, jak vám pomoci.“

„Ne, madam.“

„Máte to nazadrmo.“

„Ano, madam.“

„Snad byste mohl...“

Chystala se navrhnout, aby jí podal ve večerní sklenici ovomaltiny rychle účinkující hypnotikum, takzvaný Mickey Finn. Dokonce měla jednu takovou tabletku ve svém držení, dárek jistého newyorského barmana, se kterým výborně vycházela. Ráda by ji Phippsovi obětovala. Jenže v té chvíli vstoupila francouzským oknem Kay s vakem golfových holí. Poradu bylo nutno přerušit.

„Ahoj, Bill,“ řekla Kay.

„Nazdar, děvče.“

„Dobrý den, Phippsi.“

„Dobrý den, slečno.“

Kay byla pěkně zruřovělá tělesným pohybem a opálená kalifornským sluncem. Bill si řekla, že se nikdo nesmí divit, jestliže toto děvče dostává od Joea Davenporta nabídky k sňatku v jednohodinových intervalech.

„Připadáte mi nějak zaražení. Stalo se něco?“ zeptala se Kay.

„Hovořili jsme o situaci v Číně. Phipps má podrobné informace,“ vysvětlila jí to Bill.

„Nedejte se vyrušovat.“

„To nic, necháme to na jindy. Co říkáte, Phippsi?“

„Kdykoli se vám to bude hodit, madam.“

Kay odložila vak do kouta.

„Pořád v zajetí práce, Bill?“

„Jako bohr.“

„Na memoárech?“

„Tak tomu, na memoárech.“

„Zajímavé příběhy?“

„Ani dost málo. Je až neuvěřitelné, jak nudný život vedla tak slavná hvězda, a je hanba, že mne okolnosti donutily, abych se tímto námezdným psaním zabývala.“

„Hanba je, že tě vyhodili ze Superby.“

„Doplatí na to. Mám senzační nápad na béčkový film, mohli ho mít, a nebudou. Pošlu to do edice ‚Hrůzné historiky‘. Bude to o šíleném vědátorovi, který unese dívku a snaží se přeměnit ji na humra.“

„Na humra?“

„Však víš. To jsou ti živočichové, kteří vypadají jako někteří filmoví magnáti. Udělá si jakýsi extrakt z humrů a chystá se vstříknout jí ho do páteře, ale v poslední chvíli tam vtrhne její snoubenec a překazí to.“

„Ale proč?“

„Nechce, aby se jeho snoubenka začala podobat filmovému magnátovi, v tom je ten psychologický motiv.“

„Ptám se, proč ji ten vědátor chtěl přeměnit na humra?“

„Zkrátka ho to napadlo. Vždyť jsem říkala, že byl šílený.“

„Aha, tak to jo. To má šťávu.“

„Kýbl šťávy z humrů. Vás nikdy nikdo nezměnil na humra, Phippsi?“

„Ne, madam.“

„Víte to jistě? Zamyslete se.“

„Ne, madam. To se mi opravdu nikdy nepříhodilo.“

„Ale jděte a zeptejte se kuchařky, třeba se to stalo jí.“

„Zajisté, madam,“ zdvořile pravil Phipps a opustil místnost. Opět si nasadil komornickou masku a nikdo by nepoznal, jak mu pod bělostnou náprsenkou supové drásají útroby.

„Proč se tak vyptáváš?“ zeptala se Kay.

„Svědomitý autor se musí vyznat v reáliích. Když píšu o gangsterech, snažím se dostat informace od lidí z praxe. Pro příběh, v němž hraje roli vodíková bomba, požádám o konzultaci firmu, která je vyrábí. A tak dále.“

„To musí být moc zajímavá práce.“

„Dostanu se tak do styku se zajímavými lidmi. Určitě znám víc gaunerů a různých podvodníků než kdokoli jiný ve Spojených státech. Všichni mi posílají vánoční blahopřání.“

„Sama jsi taky pěkně vykutálená, Bill. Nechápu, proč si tě teta Adéla pustila do domu.“

„Píšu její memoáry a dělám to lacino. Když vidí něco laciného, nikdy neodolá. A nech si ty hlody. Ve skutečnosti jsem poslala Phippse za kuchařkou proto, aby přišel na jiné myšlenky. Má totiž velký problém. Adéla mu dala padáka.“

„Proboha, proč?“

„Je to dlouhá historie, teď se do toho nemůžeme pouštět. Povím ti to jindy. Cos zažila na golfu?“

„Žádná sláva. Topham mě vyklepnul.“

„Ano, hlásil tady, že prolomil stovku.“

„Už jsi s ním mluvila? Kde je?“

„Asi ještě telefonuje. Hlásí svůj úspěch na Adélin účet do Londýna nějakému svému kamarádovi, nějakému jménem Bingo nebo Stingo. A když už je řeč o telefonu, tvůj mládenec ti prý včera volal a Adéla hodlá na to téma s tebou mluvit.“

„Jaký mládenec?“

„Kolik jich máš? Joe Davenport. Adéla od něho omylem vyslechla, jak ti nabízí sňatek, a to jí vadí, neboť má v úmyslu provdat tě za přitroublou ozdoby britské aristokracie, lorda Tophama.“

„Vida, tak nejspíš proto mě pozvala.“

„Doslova se k tomu přiznala.“

„Inu, vždycky jsem doufala, že poznám někoho, kdo dokáže prolomit stovku. Na druhou stranu...“

„Právě. Je tu ta druhá strana. Mohla bys z toho mít houf dítek nevalných duševních kvalit, hovořících oxfordským nářečím, místo ‚Ano‘ by říkali ‚Absolutně...‘“

„Ale, slečno Shannonová!“

„Jen tak na okraj:“

Phipps se vrátil.

„Kuchařka mě požádala, abych vám sdělil, madam, že ji nikdy nepotkala žádná přeměna v humra.“

„Nu, musíme se s tím smířit, Phippsi, nedejme se odradit, což?“

„Ano, madam. Rád bych se dotázal, madam, zda nevíte, kde se právě nalézá paní Corková.“

„Neříkala, že bude brát masáž ve svém pokoji? Znáte ten pokoj, že?“

„Ano, madam.“

„Vy s ní teď chcete mluvit?“

„Ano, madam.“

„Teď bych vám to neradila.“

„Ne, madam.“

„O čem jste s ní chtěl mluvit?“

„Chtěl jsem ji informovat o příjezdu pana Davenporta, madam.“

Kay vyjekla: „Cože!“

„Ano, slečno. Teď je v garáži, ukládá si tam vůz. Zavazadla má již v hale.“

„Zavazadla?“

„Ano, slečno. Pan Davenport mě zpravil, že se včera večer setkal s panem Smedleyem, který ho pozval, aby zde u nás v domě pobyl nějaký čas, snad několik týdnů, slečno.“

Poté se Phipps s úklonou vzdálil.

„Davenport, co ten tady dělá?“

Poté, co se Phipps vzdálil, chvíli se nezmohly na slovo. Pak promluvila Bill.

„No ne!“ pravila.

Kay stále mlčela, dech se jí zadrhl. Připadala si jako hrdinka jednoho z němých filmů tety Adély, kde šlo zpravidla o útok na dívčí poctivost mužem, jenž se neštítel žádných prostředků. Kay věděla, že Joe se rozhodl nepolevovat, ale netušila, že by mohl zajít až tak daleko. I ten nejnemravnější hýřil, i ten nejbezohlednější desperát by se zastavil před skutkem tak nestoudným a neodvážil by se přicestovat se zavazadly do domu paní Adély Corkové pouze na pozvání jejího bezprávného, nemajetného švagra.

„Ten Smedley,“ povzdechla si Bill. „Pohostinný dobrák, jako by byl rodák z Jihu.“

„Snad se pomátl,“ usoudila Kay. „Přece nemůže nikoho zvát, když to není jeho dům.“

„Adéla mu to jistě podrobně vysvětlí.“

Bylo tam ještě cosi jiného, co volalo po vysvětlení.

„Co to povídal, že se setkali, kde se setkali? Strýc Smedley přece nikam nechodí! Sám mi to řekl.“

„Včera večer ano, vyrazil si na flám.“

„Tak proto nepřišel k večeři. Myslela jsem, že mu není dobře.“

„Dnes ho asi bolí hlava.“

Kay byla velmi znepokojená, neboť si strýce oblíbila a neviděla ráda, že mu za jeho neuváženě dobročinný skutek hrozí protivenství.

„Myslíš, že ho teta Adéla znectí?“

„Můžeš si vsadit, při hodně nízkém kursu. Ale teď se nestarej o Smedleyho,“ řekla Bill, „teď se jedná především o to, že tvůj mladý nápadník se tu za okamžik objeví a oznámí nám, že je zde usazený na několik týdnů. O to teď hlavně jde.“

Kay se zarděla, asi také proto, že Bill po těch slovech pročitěně zanotovala známý hudební motiv Mendelssohnova svatebního pochodu.

„Neříkej, že je to ‚můj nápadník‘, a ta návštěva potrvá nejspíš sotva pár minut.“

„Myslíš, že ho Adéla hned vyhodí?“

„Ty si to nemyslíš?“

„Ne, protože se za něho ze všech sil přimluvím. My, odchovanci společnosti Superba-Llewellyn, musíme držet při sobě.“

Phipps se opět objevil ve dveřích.

„Pan Davenport,“ ohlásil návštěvníka. Joe vstoupil a Bill připadalo, že s ním vstoupily radost a sluneční svit. Jistě se necítil úplně ve formě po večírku ve společnosti Smedleyho Corcka, jenž si vynahrazoval pět let vynucené abstinence, ale přesto vyzařoval dobrou pohodu. Vesele se zazubil na Bill a zvláště ovšem na Kay; byl tak rozjásaný, jako by si vzal příklad z lorda Tophama.

„Nazdárek všem vespolek,“ zahlaholil. Jistě by po vzoru lorda Tophama dodal, že dnes je ten nejradostnější a nejbáznivější den roku, kdyby si na ten citát vzpomněl.

„Ahoj, Bill!“

„Ahoj, Joe!“

„A zde vidím svoji znejmilejší, skvěle děvče Kay. Ahoj, Kay!“

„Dobrý den!“

„Tak už jsem tady. Kde máme paní domu?“

„Podrobuje se právě masáži. To bude Adéla koukat. Kdybych věděla, že mezi nás zavítáš, Joe, upekla bych dort. Skoro mě to porazilo, když nám Phipps sdělil, žeš nám připravil tohle překvapení.“

„Tohle nemilé překvapení,“ upřesnila Kay.

Joe se zarazil. Nevítají mne, něco je špatně, dovtípil se. Očekával úsměvy. Nikdo, ani velice skromný mladík, se nemůže cítit dobře, když se ukáže, že by ho radši neviděly.

„Zdá se mi to, nebo je to opravdu tak, že jdu nevhod a neví-tán? Nejsem přece malomocný nebo něco podobného.“

„Jako by se stalo,“ odvětila Kay.

„Myslíte, že paní Corkovou moje návštěva nepotěší?“

„Můžeš doufat, že vyvázneš jen s lehkým zraněním. Varovala jsem tě, pamatuješ, tehdy u oběda?“

Bill se rozhodla zasáhnout, neboť se konverzace začala dostávat na tenký led.

„To je nesmysl. Dostane se ti vlídného přijetí, jen co si s ní promluví a přivedu ji k rozumu.“

„To je možné? Přivést tetu Adélu k rozumu?“

„Pro mě je to hračka. Zahraju na ni jako na strunný nástroj. Ničeho se neboj, Joe. Přijme tě do stáda jako zatoulané jehňátko. Tak ty jsi včera večer natrefil na našeho Smedleyho?“

„Ano.“

„To je ale zvláštní náhoda.“

„Ani ne. Seděl jsem v taxíku tady venku před bránou a on vyšel a dali jsme se do řeči.“

„Co jsi tady před bránou dělal?“

„Pozoroval jsem krajinu. Svezl jsem ho dolů do města. Ani on, ani já jsme neměli pevný program, a tak jsme to dali dohromady. Napřed jsme něco málo pojedli u Mikea Romanoffa.“

„Ano, a pak?“

„Zapadli jsme do Mocamba. Tam už to začal roztáčet.“

„Dovedu si ho představit.“

„Pak jsme šli do Ciro's.“

„Pokračoval v roztáčení?“

„Silou neztenčenou.“

„A tehdy tě asi pozval sem k delší návštěvě.“

„Ano.“

Bill přikývla.

„Dovedu si to představit. Napřed vylezl na stůl, svlékl si sako a oznámil, že si to rozdá s kterýmikoli dvěma muži.“

„Se třemi.“

„Pak ho to přešlo, slezl, oblékl si sako, zabrečel si a pozval všechny přítomné do své haciendy v horách, *zvláště tebe, drahý kamaráde!* řekl ti.“

„Líčíš to jako očitá svědkyně.“

„Škoda, že jsem tam nebyla. A co bylo dál?“

„Pak se mi najednou ztratil, úplně, jako když kouzelník předvádí zmizení na scéně. Pořád tam byl a pak náhle nebyl. Vidělas to někdy?“

„Neviděla, ale vím, co myslíš. Vypařil se?“

„Jako hrášek zpod skořápky. Nechápu, kam zmizel.“

„Asi do nějakého pajzlíku na Ventura Boulevardu. Slyšela jsem od lidí, že tam chodíval. Má rád kolem sebe nové tváře a je mu líp, když je s nimi sám. Myslím, Kay, že by bylo na místě vypustit smečku a začít ho hledat. Podívat se, jestli se dostal v pořádku domů.“

„To asi mohl.“

„Víme, že doma nespál.“

„Cože!“

„Aděla se byla podívat v jeho pokoji. Postel je netknutá.“

„Ale proč takhle vyvádí?“

„Protože je pitomec. Sledovala jsem Smedleyho Corka, když se z mladíka měnil v muže. Tehdy byl ještě malý pitomec, dnes je velký pitomec.“

Kay odpěchala a Bill se obrátila zpět k Joeovi.

„Pověz, předváděl Smedley tu svoji imitaci Beatrice Lillie?“

„To jsem nezpozoroval.“

„Obvykle tím začíná, pak po příslušném aplausu přednese Kiplingovu báseň ‚Gunga Din‘. Senzační repertoár. Jak jsi tu celou noc přečkal?“

Joe, který předtím jaksi zvažněl, když slyšel o hrozbě paní Corkové, se nyní znovu rozjařil.

„Bill,“ spustil, „mám pro tebe ohromnou zprávu. Není to jen tak něco, je to takzvaná dobrá zvěst. Vlastně je daleko lepší než dobrá. Je to senzace. Až ti to řeknu, vyskočíš a radostně zatleskáš, drahá Wilhelmino. Tážeš se, jak jsem tu dlouhou noc přečkal? Jakmile se mi zdálo, že čas uzrál, začal jsem ho zpracovávat, po obchodní stránce.“

Bill povytáhla obočí.

„Obchod se Smedleym?“

„Chtěl jsem ho získat pro náš plán s literární agenturou. Nebylo to snadné, pořád byl jaksi roztěkaný. Vysvětlil jsem mu, oč jde, jasně a dopodrobna, a on tam seděl se skelným pohledem, a když jsem se ho přímo zeptal *Tak co vy na to?*, vyskočil a zahulákal nějakou průpovídku, kterou si asi pamatoval ze školy. Tu moji otázku úplně odsunul stranou, jestli mi rozumíš. To je pak těžké někoho získat pro obchodní návrh. Ale nevzdal jsem se, vytrvale jsem do něho hučel a nakonec jsem uspěl. Jistě tě potěší, partnerko, když ti řeknu, že jsem v jedné jeho jasnější chvílce z něho dostal těch dvacet tisíc, kterými vydláždí první stupeň naší cesty k bohatství. – Propána, ženská, proč nevyskakuješ a netleskáš?“ otázal se udiveně. „Neslyšelas tu dobrou zprávu? Papá Cork nám nadělí těch dvacet tisíc, co nám chybělo na zakoupení té agentury.“

V její tváři spatřil výraz smutku a beznaděje, jako když matka chce sdělit svému dítěti, že jakýkoli pamlsek, na nějž se snad těšilo, je a zůstane nedostupný.

„Je v tom háček,“ řekla.

„Co, jaký háček?“

„Smedley je úplně švorc!“

„Cože!“

„Nemá ani cent.“

Joe nechápavě zíral.

„Vždyť jsi tvrdila, že je milionář!“

„To nikdy!“

„Včera v hotelu jsi říkala, že si Adéla vzala milionáře!“

„Jenže Smedley není její manžel, ty bláhový! Manžel je dávno po smrti a Smedley je jeho nemajetný bratr, chudý jako kostelní myš. Podle toho, cos mi řekl o tom, jak si dával do trumpety, jistě už nemá nic ani z té stovky, kterou jsem mu včera šoupla.“

Joem to hluboce otřásl.

„Takže ten jeho příslib byl jen opilecký blábol a žvást?“

„Jistě to neudělal schválně.“

„Čistě jenom nedopatřením?“

Bill si povzdechla. Připadala si jako matka, která musí dítěti říct, že nedostane pamlssek, a ještě ho praštit ponožkou naplněnou pískem.

„To máš tak, Joe. Když se Smedley napije, trpí bludnou představou, že je pořád ještě zazobaný divadelní podnikatel. Všechny peníze prošustroval před lety v beznadějných produkcích na Broadwayi, v muzikálech, které mizely ze scény během týdne, a repertoárových divadlech, na která nebyl nikdo zvědavý. Byl to největší broadwayský mecenáš své doby. Podpořil víc propadáků, než kdo jiný z jeho konkurentů. Kdykoli se vyskytlo něco opravdu zoufalého, všichni hned volali: ‚Kde je Smedley?‘ Jeho poslední akce byla roztomilá hříčka francouzské provenience, která měla premiéru v pátek a derniéru koncem týdne, to ho stálo před pěti lety několik tisíc, a od té doby je odkázán na skromnou obživu, tři jídla denně, co mu poskytuje Adéla.“

Odmklčela se a Joe přestal křečovitě svírat okraj stolu, uvolnil se, a řekl: „Tak takhle...“

„Asi jsem ti ušetřila velkou ránu.“

„To máš docela pravdu, zklamaný jsem velice. Půjdu se projít na zahradu a trochu si to srovnám v hlavě.“

„Měla jsem ti to sdělit šetrněji.“

„To nic,“ řekl Joe otupěle a se sklopenou hlavou vyšel francouzským oknem.

Právě v tu chvíli se ve dveřích objevila Adéla a zahlédla ho.

„Kdo to je?“ zeptala se překvapeně.

„Ech?“ roztržitě opáčila Bill, v zajetí myšlenek na Joeův neuskutečnitelný sen.

„Ten podivný mladík, který právě vyšel do zahrady.“

Bill se vzmužila a připravila se na šarvátku.

„Na tom mladíkovi není nic podivného. Je to naprosto normální mladý muž, jeden z těch, kteří učinili Ameriku místem, kde stojí za to žít. Jmenuje se Joe Davenport, nedávno jsme o něm mluvily.“

Adéla se zapotácela. „Davenport! Co ten tady dělá? Tys ho pozvala?“

„Já ne. Smedley.“

Adéle se divoce zaleskly oči. V té chvíli se podobala Louise de Querouaille, když se špatně vyspala. Kdyby tam přišel nějaký pamětník její němé filmové slávy, uprchl by při pohledu na ni na nejbližší žakarandu a znemožnil jí tam přístup. Takhle se tvářila za starých časů, když se vrhala na režiséra se slovy: „My dva si teď promluvíme, vy zpropadený ptakopysku!“

„Chceš říct, že Smedley – *Smedley!* – si zve lidi do mého domu?“

„Už se stalo. Někde se sešli, spřátelili a Smedley ho v návalu náklonnosti pozval na týden, na dva. Joe je jeden z nejlepších, jistě si ho oblíbíš.“

„Ha!“

Bill se zatvářila nesmiřitelně.

„Tak poslouchej, Adélo,“ prohlásila, „napadlo mě, že budeš vyvádět, a tak jsem si připravila plán.“

„I já mám plán. Zavolám Phippse a řeknu mu, aby ho vyrazil.“

„Nic takového. Uvítáš ho jako ztracenou ovečku a budeš s ním i tak zacházet. Když jsme byly děti...“

„Od té doby se snažím na to zapomenout.“

„Když jsme byly děti,“ pokračovala Bill stále tak chladně a nesmiřitelně, „házela jsem ti za krk žízaly, kdykoli to bylo kvůli tvému nesnesitelnému chování nutné. Jistě si na to vzpomínáš. Pokud mého přítele Joea nepřijmeš jako laskavá hostitelka, znovu se k tomu prostředku uchýlím.“

„Srandičky si laskavě odpusť.“

„Ještě poznáš, jestli jsou to srandičky, až budeš po obědě ukazovat Jakobu Glutzovi růžovou zahradu a já se zezadu přiblížím s hrstí žízal.“

Adéla strnula. Po čtyřicetileté zkušenosti se sestrou Wilhelminou věděla, že její slova nesmí brát na lehkou váhu. Snad by se našly věci, do kterých by se Wilhelmina nepustila, Adéla si ovšem musela přiznat, že jich nebude mnoho.

„To snad nemyslíš vážně!“

„Ovšemže myslím. A nečekej jednu žízalu, Adélo, ale celou kohortu žízal, slizkých a lepkavých, svíjejících a kroutících se, studených a odporných...“

Adéla kapitulovala.

„Nemusíš zacházet do detailů,“ řekla chladně.

„Přišla jsi k rozumu?“

„Budu se k tvému příteli chovat zdvořile.“

„Výborně. Joe!“ zavolala francouzským oknem do zahrady. „Pojď sem na minutku! Zkus si ten vlídný úsměv, Adélo. Vlídný až radostný, od ucha k uchu. Oslov hosta hlasem tokající hrdličky, však víš. Joe, představím tě naší milé hostitelce. Moje sestra, paní Corková.“

Joe byl pořád ještě otřesený. Pobytem v přírodě zabydlené pomerančovníky, citronovníky, žakarandami a chřestýši se nijak nezotavil a zoufalství ho stále drželo v pařátech. Tupě si uvědomil, že trčí před jakousi sošnou osobou, a uklonil se jí.

„Těší mě,“ pravil.

„Vítám vás,“ řekla Adéla, s patrným přemáháním.

„Právě jsem sdělila sestře, že u nás nějaký čas budeš hostem,“ pokračovala Bill. „Udělaloby jí to velkou radost. Vid, Adélo?“

„Ano,“ řekla Adéla po krátkém zaváhání.

„Ano, tak to slyšíš. Udělej si tady pohodlí, bude se o tebe pečovat.“

„Prima.“

„Bude ti u nás určitě skvěle. Á, lord Topham!“ zvolala, když tento gentleman vstoupil s přátelským Holahej! „Seznamte se prosím s panem Davenportem.“

„Zdravím,“ řekl lord Topham a potřásl mu pravicí.

„Dobrý den,“ řekl Joe.

„Zdravím, zdravím, zdravím,“ zopakoval.

„Já taky,“ řekl Joe.

Pak se odmlčeli.

„Mohl byste ukázat panu Davenportovi, který bude jeho pokoj, lorde Tophame? Hned vedle vás,“ navrhla Adéla, opět s jistým úsilím.

„Fajn,“ souhlasil lord Topham, pro něhož to vskutku nebylo nic nsnadného. Odešel s Joem a otevřenými dveřmi k nim doléhalo, jak svému novému příteli vypráví, že to dnes zahrál pod stovku.

Bill si oddechla jako žena s pocitem dobře vykonané práce.

„Musím ti pográtulovat, Adélo, počínala sis dokonale. Vřelé, leč důstojné přijetí, jako dáma. Královna ze Sáby by takhle přijala krále Šalomouna. Ale co se tak tváříš? Něco se ti nezdá?“

Adéla byla přímo ztělesněním toužebné tesknoty.

„Jenom jsem přemýšlela, kolik jsem za těch pár dní, co jsi tady, promarnila příležitostí pustit ti z horní podesty na hlavu něco těžkého.“

„Ze všech smutných slov, co jich jen je, ta nejsmutnější jsou: Mohlo se stát, leč nestalo. Á, Kay se vrací. Tak co?“

„Nepodařilo se mi ho najít,“ řekla Kay ustaraně. „Nazdar, teto Adélo. Hledám strýce Smedleyho.“

Adéla zlostně zasyčela, jako by vypouštěla páru.

„Sama toužím ho najít. Chci se ho zeptat, co to má znamenat, že pozval do mého domu nějakého svého zatraceného kumpána.“

Bill se podivila.

„Myslela jsem, že sis Joea oblíbila. Mluvila jsi s ním tak vlídně. Možná by nám mohl pomoci Phipps,“ navrhla, když komorník vstoupil do místnosti s podnosem plným nápojů.

„Phippsi, neviděl jste pana Smedleyho?“

„Naposled včera večer, madam.“

„Nevíte, kde by mohl být?“ otázala se Kay.

„Zajisté, slečno,“ pravil komorník pohotově. „Je ve vězení.“

Smedleyho anděl strážný

Vzápětí poté, co zazněla tato překvapivá zpráva, se nikdo z přítomných nezmohl na slovo. Rozhostilo se dlouhé ticho a hovořily jen užaslé pohledy, což ovšem nikdy není dost. Konečně promluvila Kay. „Sedí?“

„Ano, slečno. Pan Smedley dlí ve vyšetřovací vazbě. Dnes ráno volal z policejního vězení.“

Adéla roztřeseně zaúpěla. Každý týden kontrolovala výdaje na domácnost, a když pozorovala v jídelně Smedleyho, jak si ode všeho dvakrát přidává, občas se zasnila – každý z nás se přece občas zasní – a představovala si, jak by to bylo pěkné, kdyby se Smedley odebral na věčnost a jeho tělesné pozůstatky by byly uloženy do rodinné hrobky. Nikdy jí však nenapadlo, že by mohl jednoho krásného dnes skončit ve vězení. Uvěznění se těší nežádoucí publicitě a škodí nejen samotným vězňům, ale i jejich rodinným příslušníkům, když se v novinách objeví titulek

ŠVAGR ADÉLY SHANNONOVÉ ZA MŘÍŽEMI

(ADÉLA SHANNONOVÁ NA SNÍMKU VPRAVO).

Adéla Shannonová byla citlivá žena a tato představa u ní vyvolala pocit, jako by se jí v žaludku hemžili motýli.

„Panebože,“ zanaříkala.

„Požádal mě, abych tam zajel a podnikl příslušné kroky, ale já jsem byl bohužel vázán domácími povinnostmi,“ pokračoval Phipps.

„A to vás nenapadlo, že byste to mohl někomu oznámit?“ zeptala se Bill.

„Ne, madam. Tedy, pan Smedley mě požádal, abych tu záležitost vedl jako naprosto důvěrnou.“

Adéla svírala a rozevírala pěsti, jakoby držela švagra pod krkem. Patrně si uvědomila, že včasným zardoušením Smedleyho by se vyhnula této nepříjemnosti. Člověk tyhle věci odkládá a pak je najednou pozdě.

„Dozvěděl jste se nějaké podrobnosti?“ zeptala se Bill.

„Ano, madam, pan Smedley mi podrobně vylíčil celý průběh. Při představení v jednom z nočních klubů na Ventura Boulevardu bodl pan Smedley konferenciéra malou vidličkou na ústřice. Konferenciér to sdělil vrchnímu a ten to sdělil policii, která potom pana Smedleyho odvezla na stanici. Doufám, že se to nedostane do novin, madam.“

„I já doufám, Phippsi. Když si pomyslím, co by to udělalo s Louellou Parsonsovou, nestačí mi na to představitivost.“

„Ani mně nestačí, madam, naprosto ne.“

„Phippsi,“ Adéla promluvila příškrčeným hlasem, „můžete odejít.“

„Zajisté, děkuji, madam.“

Když se Adéla zbavila komorníka, dala průchod své výřečnosti. Její popis švagrový osobnosti by nemohl být barvitější, než kdyby se jednalo o zvrhlíka, který sekerou utloukl šestičlennou rodinu. Charakterizovala ho mnoha přívlastky a jistě by ještě dlouho pokračovala, kdyby jí nedošel dech. Bill jí naslouchala v ohromení a začala si jí víc vážit. Nikdy neměla o sestře valné mínění, ale teď si řekla, že v slovní zásobě se jí hned tak někdo nevyrovná.

„Pozor, nepřeháněj to!“ napomenula ji.

„Nepřeháněj to? Co si s ním počnu? Jakmile z něho spustím bdělé oko... Je nenapravitelný!“

„Jistě by s tebou souhlasil...“

Na scéně se opět objevil Phipps.

Diskrétně ztlumeným hlasem oznámil, že se pan Smedley vrátil. Vstoupil do haly právě ve chvíli, kdy tam dlel i Phipps.

„Už není zavřený?“ pro jistotu se zeptala Kay.

„Zřejmě nikoli, slečno.“

„Jak vypadá?“

„Není v plné formě, slečno.“

Z Adéliných očí vyšlehly plameny. Zdálo se, že celá její bytost je jaksi připravená vybuchnout, i kdyby ji někdo jen zlehka plácl do zad, ale nikdo by se toho jistě neodvážil.

„Kde je?“

„Odebral se do svého pokoje, madam, aby se oholil.“

„Patrně se i vykoupe,“ usoudila Bill.

„Je už vykoupaný, madam, policie to zařídila.“

„Phippsi, odejděte!“ zavelela Adéla.

„Zajisté, děkuji, madam.“

„Měla bys tam zajít, Kay,“ řekla Bill, „asi bude potřebovat, aby mu někdo podal soucitnou ruku.“

Kay starostlivě hleděla na Adélu, které se nervózně chvěly nozdry.

„Bill, podívej, udělej něco. Něco se jí stane.“

„Ano, všimla jsem si,“ potvrdila Bill. „Ve vypjatých chvílích Adéla vždycky vypadá jako kněží Baalovi ve Starém zákoně, kteří si úmyslně způsobovali řezné rány. Nech to na mně, postarám se o ni.“

„Na tebe je spolehnoutí, Bill.“

Kay vyšla z pokoje a Bill se obrátila k Adéle, která skřípala zuby.

„Nu tak, Adélo, uvolni se. Už to máme za sebou.“

„Vůbec na mne nemluv!“

„Bez mluvení by to nešlo. Adélo, je mi z tebe zle.“

„Nic mi nevykládej!“

Bill za sebou měla stovky utkání se sestrou, už od dob, kdy sdílely dětský pokoj. Věděla, že teď je nutné pozvednout hlas, a byla vděčná přírodě, že ji vybavila tím zvučným

kontraaltem. Toto byla situace, kde by se žena s plicní nedostatečností neuplatnila.

„Zle,“ opakovala, „když se na tebe dívám, jak si brousíš drápy, abys rozsápala ubožáka Smedleyho. Jsi hanebný tyran, jako otrokářka ze staromódního románu, která si libuje a rochní, když může někoho mučit a týrat. Vždycky jsem si myslela, že jsi zavinila smrt starého dobráka Alfreda Corka.“

Adéla se musela rozhodnout, kde se bránit dřív, jestli proti nařčení z otrokářství, nebo ze zabití manžela.

„Alfreda přejel vyhlídkový autokar!“

„To taky,“ řekla Bill, „ale hlavní příčina smrti byla, že byl s tebou ženatý. Nu, nechme toho, rodinné hádky k ničemu nevedou. Promiň, jestli jsem byla neomalená.“

„Jsi pořád neomalená.“

„Snad jsem teď byla výrazněji neomalená než jindy. Jenže se musím zastat Smedleyho, protože jsme kamarádi. Mám ho ráda už od dob, kdy byl patnáctiletý trudovitý výrostek. Měla jsem ho ráda i potom, co rozfofroval peníze v těch divadelních propadácích na Broadwayi. Dodnes ho mám ráda. Asi je to nějaká duševní porucha, měla bych se nechat vyšetřit. A tak tě chci požádat, abys k němu byla laskavá a netýrala ho.“

Adéla se vzepřela.

„Vždycky jsem k němu byla laskavá, aspoň se mi to tak zdá! Pět let ho živím a nechávám ho tady bydlet, a byl to s ním kříž, ty výtáče!“

„Jaký kříž, kručínál!“

„Musíš kolem sebe házet nadávky a kletby?“

„Asi musím, když si myslíš, že mě můžeš balamutit řečmi o kříži. Ty by sis mohla snadno dovolit šatit a živit tučet takových příbuzných. Al Cork ti nechal tolik peněz, že bys s nimi mohla potopit parník, a ve své poslední vůli stanovil, že Smedleyho *musíš* podporovat. Stojí-li tě to nějaké peníze,

jsi za to bohatě kompenzovaná pocitem, že ho máš v hrsti a můžeš ho trápit! Asi ti připadá, že jsem zase neomalená.“

„To jsi.“

„Však jsem si to myslela. Nu, nechme toho, ale nezapomínej na *dar milosti*. *Nedá se vynutit, zakrápá jen jak nebes vlašný déšť v pozemské údolí*. Tak jsem to slyšela.“

„Dar milosti, jdi se vycpat!“

„Shakespeare by nad tebou zaplakal.“

Adéla se náhle zarazila. Jako levhartí samice se přikrčila ke skoku, spatřila oběť. Smedley vstoupil a za ním Kay.

„Ha!“ řekla Adéla.

Smedley, který si normálně potrpěl na pečlivé oblékání, byl uválený a pomačkaný, jako římský imperátor, který se spustil s pijáky falernského vína a strávil s nimi celou noc. Když totiž policie vyvede někoho z nočního podniku a uvrhne ho do kriminálu, nemůže se přitom zabývat starostmi o jeho puky. Jeho světlý letní oblek vypadal, jako by se v něm vyspal, což byla plná pravda. Avšak navzdory svému čerstvému záznamu v policejním registru a poskvrněnému vzhledu se nezdál být pokořen. Vstoupil hrdě, s bradou vystrčenou (obě brady měl vystrčené) a z krví podlitých očí mu sálala odvaha a vzdor. Jako by tím zážitkem nějak získal novou vnitřní sílu.

Adéla se naň bez okolků vrhla.

„Tak co, Smedley?“ oslovila ho.

„Co co?“

„Tos ji utřel, výborně!“ podotkla Bill.

Smedley zamrkal a rozhlédl se. Vypadalo to, že má potíže se zaostřením.

„Aha, ahoj, Bill!“

„Ahoj, můj starý flamendře!“

„Hned jsem si tě nevšiml, dělají se mi trochu mžitky před očima. Jsi nějaká zažloutlá.“

„To se ti jen zdá. Ve skutečnosti jsem naprosto růžovoučká.“

Adéla netrpělivě zabubnovala prsty na desku stolu. Přála by si ovšem mít soudcovské kladívko, ale i s pouhými prsty dost dokázala.

„To teď nebudeme řešit, jakou barvu má Wilhelmina. Ráda bych slyšela nějaké vysvětlení.“

Bill měla věcnou námitku: „Jaképak vysvětlení? Proč píchl konferenciéra vidličkou? To byla zcela přirozená reakce, nebo snad ne? Já bych ale chtěla vědět, Smedley, proč nejsi ve vězení. Phipps nám ohlásil, žes v hladomorně plně potkanů, voda teče ze stěn. Jak ses dostal ven? Žalářníkova dcera ti propašovala pilník zapečený ve štrúdlu?“

„Soudce mě pustil na podmínku.“

„Tak to vidíš,“ vítězně pravila Bill. „Dar milosti se nedá vynutit! Příště mi dáš za pravdu.“

Adéla opět zasténala, jako žena volající k nebesům, aby byla svědkem jejího nespravedlivého utrpení. Hlas se jí zachvěl, jak by se jí asi zachvěl na plátně v dobách její filmové slávy, kdyby to tehdy v němém dávnověku nebylo vyjádřeno v pouhých titulcích.

„Ta hanba!“ zvolala. „Švagr Adély Shannonové seděl v lapáku s nejhorší spodinou Los Angeles!“

Kay pohlédla na Bill a zachytila její pohled.

„Ano, ta spodina v lapáku je asi dost pochybná společnost...“ prohodila.

„Velice neformální,“ řekla Bill.

„Co si tam člověk oblékne?“

„Vycházkový úbor postačí.“

„TAK DOST!“ zařičela Adéla.

Obrátila se znovu k propuštěnému vězni.

„Nu tak, Smedley, čekám na vysvětlení!“

„Řekni jí, že jenom nebožáci se nikdy neradují.“

„Wilhelmino!“

„Je to tak, s tím nic nenaděláš,“ řekla Bill.

„Máš k tomu co říct? Jak to vysvětlíš?“

Smedley se zavrtěl způsobem, o němž se dalo soudit, že má vyjadřovat hrdé napřímení.

„To se ví, že mám vysvětlení. Úplné a dokonalé. Oslavoval jsem!“

„Oslavoval! Cos oslavoval?“

„Nejzáračnější, nejnádhernější dar, jaký štěstěna může přihrát člověku, který si ho opravdu zaslouží. Zrovna jsem to vyprávěl Kay...“

Kay přikývla.

„Je to nádherný příběh. Byl by z toho dobrý béčkový film.“
Bill se zaškaredila.

„Nech si řeči o béčkových filmech v mé přítomnosti. To je sypaní soli do ran!“

„Promiň, Bill!“

„Dobrá, jenom ses uřekla, trochu bezmyšlenkovitě. Tak jak to bylo dál, Smedley?“

Smedley se viditelně nafoukl. Toto byla jeho chvíle. V domácím prostředí mu vždycky nepopřáli sluchu, jakkoli měl zásobu znamenitých historek. Adéla mu obvykle vzala slovo, jakmile spustil. Za posledních pět let to byla první příležitost, kdy byl vyzván, aby učinil souvislý projev.

„Nuže, vážení přítomní, je to přesně, jak řekla tady Kay. Románový příběh. Včera večer sedím na terase a přemýšlím o tom a onom, a tu náhle můj anděl strážný mi zašepce...“

„Přestaň žvanit,“ unaveně ho napomenula Adéla.

Smedley na ni ublíženě pohlédl.

„Nepřerušuj!“

A Kay se přidala: „O andělu strážném bychom si to měli vyslechnout.“

„Vždycky mě potěší, mohu-li vyslechnout nějaký dobrý příběh o strážném andělu,“ souhlasila Bill. „Co ti zašepcal?“

„Přesně tohle: ‚Smedley, chlapče, a co nahoře na skříni?‘

Adéla zavřela oči. Mohla to být němá modlitba, ale asi to bylo něco jiného.

„To už dál nevydržím!“

„Já zas naopak,“ řekla Bill, „vydržím poslouchat, jak dlouho bude nutno. Povídej, Smedley, která je to skříň?“

„V Adélině ložnici.“

Adéliným tělem proběhlo křečovitě zachvění, a nikdo se jí proto nemůže divit. Copak je to možné, aby jí každou chvíli někdo lezl do ložnice, napřed Phipps a teď zase Smedley? Je to vskutku její vlastní soukromá ložnice, tázala se, nebo nějaké veřejné shromaždiště na způsob dvorany newyorského Centrálního nádraží?

Sežehla mluvčího nenávisným bazilišským pohledem.

„Co sis to dovolil, kramařit mi v ložnici?“

„Jen na malou chvíličku jsem vstoupil. Něco jsem hledal.“ Bill konečně pochopila.

„Propánajána!“ řekla. „Deník!“

„Jo!“

„Deník, který jsi chtěl najít?“

„Jo!“

„A byl tam?“

„Jo! Přesně tam, nahoře na skříni.“

„A máš ho?“

„Tady v kapse,“ pohládl si kapsu.

Adéla hleděla z jednoho na druhého a nevěděla, co s tím. Neměla ráda záhadné konverzace o věcech, kterým nerozuměla, zejména když jeden z rozmlouvajících byl policejně stíhaný provinilec, jenž přivolal ostudu na její dům, a druhá byla sestra, kterou pozvat byla chyba, to se nikdy nemělo stát. Stěží by se našli dva lidé, kteří by jí mohli svou nesrozumitelnou konverzací způsobit větší pohoršení. Opět nabyla podoby zlostné levhartí samice.

„O čem mluvíte? Jaký deník? Čí je to deník?“

„Deník Carmen Floresové,“ řekla Kay. „Strýc Smedley ho hledal už bůhvíjak dlouho, celé týdny.“

Bill si povzdechla, neboť její dobré srdce politovalo neúspěšného Phippse.

„Chudák Phipps! A jak tě to napadlo, Smedley, že by mohl být na skříni?“

„Každá ženská, která chce něco schovat, to dá na skříň. To je známý fakt, ze všech detektivek.“

„Ty nečeš Agathu Christie?“ podivila se Kay.

„Kdo je Agatha Christie?“ otázala se Adéla.

„Teda, Adélo!“ poznamenala Bill.

Smedley se pohrdavě zachechtal. „Svatá prostoto!“

Adéla ho probodla pohledem, jaký v němých filmech býval obvykle smrtelný.

„Komu nadáváš, ty kriminálníku utržený ze řetězu?“

To dobráka Smedleyho popudilo: „Ty mi nenadávej kriminálníků!“

„Nic jiného nejsi. Shání se po tobě policie.“

„Žádná policie mě už nechce a neshání!“

„To znám a úplně tu policii chápu,“ řekla Adéla.

Smedley se urazil.

„Adélo, tahle poznámka se mi od tebe vůbec nelíbí!“

„Co se ti líbí nebo nelíbí, na tom mi opravdu, ale opravdu nezáleží.“

„Nezáleží?“

„Myslím, že by ti ale mělo záležet, Adélo, neboť Smedley je na tom teď daleko líp, než byl včera touhle dobou.“

„Nerozumím. Proč?“

„Je to velmi prosté.“

Do místnosti vstoupil Joe. Mezitím se seznámil se svým pokojem a dozvěděl se vše o golfové hře lorda Tophama, a teď se chtěl vrátit do zahrady. Mínil se znovu pokusit o blahodárné splynutí s přírodou, i když dobře věděl, že to k ničemu nebude. Dosud v hluboké depresi si povšiml, že pokoj s francouzským oknem je teď místem jakési konference, ale nevěnoval přítomným žádnou pozornost a směřoval přímo k francouzskému oknu. Zarazil ho však hlasitý výrok z úst Bill Shannonové.

„Včera neměl ještě Smedley deník Carmen Floresové, a dnes jej má. Každé hollywoodské studio mu za něj zaplatí majlant!“

Smedley to hned potvrdil.

„Už jsem mluvil s lidmi od Colossal-Exquisite. Hned včera večer. Nabídli padesát tisíc.“

„Padesát tisíc?“ vyhrkla Adéla.

„Padesát tisíc,“ pravil Smedley.

Adéla se pomalu vztyčila.

„Chceš říct, že oni... jako padesát tisíc dolarů?“

„Padesát tisíc dolarů,“ ujistil ji Smedley.

Joe se zhroutil na pohovku. Točila se mu z té zprávy hlava a zdálo se mu, že pokojem se line sladká, tichá melodie, zvuk neviditelného orchestru.

„Přistoupils na tu nabídku?“ zeptala se Bill.

„Ne, čekám na ostatní. Medulla-Oblongata-Glutz to jistě navýší.“

„Ale míň než padesát to nebude.“

„Nebude,“ řekl Smedley, vyňal deník z kapsy a zamilovaně se naň zadíval. „Není to úžasné? Tak nepatrná knížka a tolik peněz. Padesát táců!“

„Jistě je to strhující četba. Četls něco z toho?“

„Ovšemže ne. Je to španělsky!“

„To je nemilé.“

„To není problém,“ uklidnil je Smedley, neboť už věděl, jak se to vyřeší. „Tady kousek pod námi, u Lulabelle Mahaffyové, mají mexického zahradníka a ten nám to přeloží. Zítra za ním zajdu. My jsme kamarádi, jednou mi dal takové to mexické pití, zapomněl jsem, jak se to jmenuje, ale byl to neskutečný lomcovák.“

Adéla byla během této výměny podivně klidná, jakoby nezúčastněná. Přemýšlela a dospěla k myšlence, která ji dokonale vyvedla z prvotního rozčilení. Prsty se jí trochu chvěly, ale hlas byl klidný, tichý a přátelský.

„Trochu španělštiny jsem pochytila, když jsem dělala dobročinnou cestu po Jižní Americe. Třeba bych mohla s tím překladem pomoci? Dovolíš?“

„Jistě,“ řekl Smedley vstřícně. Promluvíte-li na něho vstřícně, dostanete vstřícnou odpověď. „Podívej se na jednadvacátého dubna, to bude něco zajímavého. Odstavec, který končí šesti vykřičníky!“

Podal jí deník, prsty se jí přitom chvěly ještě o něco víc. Vydala se ke dveřím a Smedleyho se zmocnil pocit strašného ukřivdění.

„Počkej, kam s tím jdeš?“

Adéla se k němu obrátila.

„Tak cennou věc nemůžeš jen tak nechat ležet. Dám to nahore do sejfu.“

„Nic takového! Chci to mít u sebe!“

Adéla se přestala přetvařovat.

„Tak u sebe to určitě mít nebudeš,“ oznámila stroze. „Pět let jsem tě živila a teď nastala chvíle, kdy taky přispěješ na domácnost.“

„Ale...“

„Už jsem řekla,“ řekla Adéla. „Padesát tisíc je první splátka. A ty, Wilhelmino,“ změnila téma, „se běž převlíct, už se na ty tvoje kalhoty nemůžu dívat. Vypadáš jako hadrnice.“

Bill má spolehlivý plán

Zvuk zabouchnutých dveří zanikl v bolestném výkřiku; Smedley zařval jako zraněná šelma v džungli, daleko zuřivěji než by mohla zařvat ta tygřice, o které předtím hovořil Phipps v souvislosti se ztrátou jednoho z jejích mládat. Ani extrémně neurotická tygřice by nedokázala svým řevem vyjádřit tolik zklamání a zoufalství. Oči mu vylezly z důlků a jeho hrdlo se tím zařváním rozšířilo o třetí bradu.

I Bill průběh událostí překvapil.

„Krucí,“ řekla Bill, „ta nám to dala!“

„Oloupen za bílého dne,“ naříkal Smedley a zhroutil se na pohovku vedle Joea. Hrud' se mu dmula zármutkem. „Napišu o tom do *Examineru*!“

„Není divu, že se propracovala k tak významnému postavení v němém filmu.“

„To přece nesmí udělat!“ zvolal Joe.

„Ovšemže nesmí, ale udělala to.“

Bill přešla přes místnost pevným, rozhodným krokem ke zvonku a stiskla tlačítko. Nemařila čas planými lamentacemi. Okamžitě se jí rozbřesko, co by učinil Napoleon, kdyby se někdy ocitl v podobné situaci. Zatláčíte-li Napoleona do kouta, povolá rezervy a vyšle je do boje.

Zvonkem se rozhodla přivolat Phippse. Jakmile zazní polnice, Phipps nastoupí na své místo v přední linii a svým zákrokem odvrátí zdánlivě nevyhnutelnou porážku a doveđe nás ke konečnému vítězství. Je-li vám vyrván cenný majetek a ukryt do trezoru, je nabíledni, že povoláte k akci

komorníka, který prošel dvacetihodinovým kurzem otvírání trezorů. Je to přirozený postup, jinak by se to nedalo dělat.

Smedley byl stále v zajetí zoufalého pocitu zrady. Zničeně gestikuloval.

„Pošlu to do *Variety*!“

Bill ho dobrácky okřikla.

„Uklidni se, Smedley!“

„Nemluv mi o uklidňování! To se musí objevit ve večerních zprávách.“

„Jen se tolik nevzrušuj, není to potřeba,“ napomenula ho. „Á, Phipps.“

Komorník se neslyšně objevil ve dveřích.

„Zvonila jste, madam?“

„Jo. Pojdte dál, Phippsi,“ vyzvala ho. „Nastal čas, abyste přestal zatajovat své schopnosti.“

„Madam?“

„Smedley, seděl jsi někdy u soudu v porotě?“

Anglickému komorníkovi se neslušší, aby se zachvěl, ale Phipps se toho dopustil. Polekaně pohlédl na Bill.

„Prosím, madam...“

Bill ho však ignorovala.

„Já jsem byla před nějakým časem členkou poroty, která poslala našeho Phippse na tři roky za mříže.“

„Madam, slíbila jste mi...“

„A víš, proč dostal ty tři roky v Sing Singu? Za otevření nedobytné pokladny.“

To všechny přítomné zaskočilo. Smedley civěl, Kay vyjekla, Joe zvolal: „Cože?“, Phipps na ni zrazeně zíral a jeho pohled přiměl Bill k omluvě a vysvětlení.

„Odpusťte, Phippsi, ale bylo to nezbytné ze strategických důvodů.“

Smedley se pomalu vzpamatoval: „Říkáš, že tadyhle Phipps umí otvírat pokladny?“

„Je v tom přímo dokonalý. Krásně ji naboural, všichni to říkali.“

„Takže teď...“

„Ovšem. Proto jsem o tom začala. Phippsi, máme pro vás práci.“

Ačkoli se dosud zcela nezotavil, Phipps byl opět schopen promluvit jako komorník.

„Madam?“

„Rádi bychom vás požádali, zda byste nám otevřel trezor paní Corkové, nahoře v promítacím sále.“

„Avšak, madam, jsem již dávno na odpočinku!“

„A teď máte příležitost k znovuzahájení praxe.“

Phipps ztuhl. Patrně to byla ta slova „trezor paní Corkové“, jež způsobila, že se rozhodl této výzvě nevyhovět. Lyly to řekl tak výstižně ve svých *Eufues*: „Spálené děcko se varuje ohně“, a komorník dvakrát přistižený zaměstnavatelkou při nevhodném pátrání v její ložnici si moc dobře rozmyslí zabývat se jejím trezorem. Kdybyste ho požádali, aby se vloupal do federálního pokladu ve Fort Knoxu, snad by vám vyhověl, ale s trezorem paní Corkové si nebude nic začínat.

„Ne, madam,“ řekl uctivě, leč pevně.

„Ale no tak...“

„Ne, madam.“

„Phippsi, zamyslete se! Což chcete stát před zraky celého světa za to, že jste svému bližnímu odmítl pomoc prostým otevřením trezoru?“

„Ano, madam.“

„Snad jsem se měla hned na začátku zmínit, že pro vás je v tom pět tisíc dolarů.“

Phipps sebou škulbl a jeho spravedlivé odhodlání se začalo drolit. Jeho pohled, až dosud chladný a odmítavý, poněkud zvroucnil, jak se vždy stává komorníkům, když vidí příležitost, jak rychle přijít k penězům. Strašlivá představa Adély, jak mu klepe na rameno, když se dobývá do její pokladny, začala blednout. Každý člověk má svou cenu a ve Phippsově případě to bylo okolo pěti tisíc dolarů.

„To jsou velké peníze, madam,“ odvětil s úctou.

„To teda jsou, herdek,“ připojil svůj názor Smedley.

Ale Bill ho odbyla netrpělivým posunkem. To je celý Smedley, chce smlouvat a snaží se skrblit ve chvíli, jako je tato.

„Běžná cena za spolupráci je deset procent,“ řekla, „o tom se nediskutuje. Jistě bys nechtěl, aby tě Phipps považoval za držgrešli. Pět táců na dřevo, Phippsi.“

„Pět táců,“ zbožně zamumlal Phipps.

„Tak co říkáte?“

„Ano, madam.“

Přítomní si oddechli, jako si vždy oddechnou účastníci obchodních konferencí u divadla, když se sponzor posléze podvolí a podepíše.

„Tak to bychom měli,“ řekla Bill. „Oč jde: včera večer se Smedleymu šťastně podařilo najít deník.“

„Panebože!“

„Já vím, co to pro vás znamená,“ soucitně mu poklepala na rameno, „ale už je to tak. To bylo včera večer, jenže dnes dopoledne mu paní Corková ten deník vyfoukla a schovala si ho do sejfu v promítacím sále. Jde tedy o to vyfouknout jí ho ze sejfu a navrátit nálezci.“

Phipps se zachvěl. Představa paní Corkové, jak se k němu plíží, se mu mihla před očima, ale rychle se vzchopil.

„Ano, madam, za pět tisíc.“

„Fajn. Sejdeme se na to u Filipp, neboli zde, řekněme o jedné hodině po půlnoci.“

„Ano, madam, spolehněte se. V jednu. Máte nějaké další přání, madam?“

„Ne, toť vše.“

„Děkuji, madam.“

„Děkuji vám, Phippsi.“

„Bill,“ zvolal Smedley, „ty jsi úžasná, naprosto nepřekonatelná!“

„Nádherný plán,“ dodala Kay. „Skvostný!“

„Kolosální,“ přidal se Joe.

„Superkolosální,“ jásal Smedley.

„Na mě se můžete vždycky spolehnout,“ řekla Bill.

Adéla se vrátila, se spokojeným výrazem ženy, která bezpečně uklidila do sejfu majetek v ceně minimálně padesáti tisíc dolarů. Vzápětí však opět vyšlehly staré známé plameny.

„Wilhelmino, ty kalhoty! Copak nevíš, že pan Glutz už vjíždí do brány?“

„Promiň, ale myslela jsem na něco jiného. Hned na sebe hodím něco slušivějšího, co zdůrazní mou ladnou postavu.“

„Tak dělej, honem!“

„Bleskově, drahá Adélo. Jako namydlenej blesk.“

Čekání na Phippse

Prvním z Phippsových společníků a obdivovatelů, kteří se dostavili k noční schůzce, byl Smedley. Stál u otevřeného francouzského okna obývacího pokoje a nevidomýma očima hleděl do noci. Zdáli zazněl úder, který ohlásil jednu hodinu, a Smedley se podivil, že je tak málo, když se mu zdálo, že už tady postává hotovou věčností. Přikradl se dolů za pět minut jedna, a připadalo mu, že už tam vystál důlek.

Stává se to lidem ve stavu nervového napětí, a Smedley byl napjatý na nejvyšší míru. Sice věděl, že Adéla ráda spí, a nebylo proto pravděpodobné, že by se tu najednou mohla objevit, ale člověk nikdy neví, ta strašná představa ho straší a *odhodlání dlouhým rozumováním chřadne*.

A tak se Smedleyho masivní postava klepala a chvěla napětím, jako by byl alžírským tanečníkem rozcvičujícím se na vystoupení. Pak se otevřely dveře a potichoučku, kradmo vešla Bill. Napjatá nebyla ani trochu, naopak se nalézala v nejlepší duševní rozpoložení jako obvykle. Upřímně se těšila na večer plný radostných zážitků.

„Ahoj, Smedley,“ pozdravila ho zbytečně hlučně a Smedley poskočil jako alžírský tanečník, který neopatrně šlápl bosou nohou na napíječ.

„Ocenil bych, kdybys nehulákala jako na lesy, když na to nejsem připravený,“ napomenul ji. Ztěžka oddychoval a starostlivě myslel na svůj krevní tlak. „Kdyby mi někdo řekl, že se moje stará kamarádka může dopustit takové neopatrnosti, nevěřil bych mu.“

„Promiň, kamaráde.“

„Teď už je na omluvy pozdě,“ zabručel, „teď, když už jsem se kouzl do jazyka. Kde je Phipps?“

„Jistě už se blíží.“

„Je jedna pryč.“

„Jen taktak...“ řekla Bill, přistoupila s ním k oknu a zadívala se s ním do noci.

„Co tady tropíš, zíráš na hvězdičky? Krásná podívaná, v barevném provedení. *Taková byla noc, když něžný vánek zlehka líbal stromy.*

„Proboha, Bill, zadrž!“

„Necháme to na jindy? Dnes nemáš náladu? Jak myslíš, ale za podívání to stojí, ta hvězdná báň. Jasně září, hvězdičky pomrkávají na jižní Kalifornii... Něco ti řeknu, starý brachu, o těch hvězdách. *Co vidíš, zpívá při kroužení jako anděl a tím se vytváří ten věčný chór, laděný podle cherubínů s mladým zrakem.* To je dobře si uvědomit. A přestaň se tak vrtět, co je ti, jsi nervózní?“

„Jsem z toho úplně vyřízený.“

„Máš smůlu. Á, Joe,“ přivítala dalšího účastníka. „Pojď a pomoz mi konejšit Smedleyho, je z toho celý špatný.“

Joe měl pro nešťastníka plné pochopení. Ani on nebyl v bůhvíjak bezstarostné náladě. Nějak se bez vlastního přičinění ocitl v béčkovém filmu násilnického typu a pořád musel nervózně polykat. Až dosud žil klidně a nevzrušeně a pro takového člověka je náhlá změna spojená s melodramatickými událostmi těžko stravitelná. Podobně jako Smedley, i on se trochu obával příchodu strašlivé hostitelky. Nepříjemný pocit... Představil si reakci paní Corkové, kdyby zjistila, že se její příbuzní a domácí hosté shromáždili, aby vyloupili její trezor. Ta představa jím otřásla; Phipps by řekl, že zcela zjevně a nepopíratelně. Strašný, nesmiřitelný by byl hněv Královny bouřlivých emocí. Myslel na všechny ženy ze svého okruhu známostí, které by mohly podobně řídit, a paní Adéla Corková mezi nimi zcela nesporně zaujímala

přední pozici. V její osobnosti bylo cosi nedefinovatelného, co ty ostatní postrádaly.

„Kde je Phipps?“ zeptal se a namáhavě polkl. Něco, snad jeho srdce, mu vězelo v hrdle.

„Hned tady bude, neboj,“ pravila Bill, „v pravou chvíli se objeví.“

Smedley zasténal jako bojácny kůň.

„Pravá chvíle už nastala a on nikde. Jedna je dávno pryč. Pořád opakuješ, že přijde, a pořád nic. Půjdu se podívat nahoru, jestli je vůbec ve své cimře. Asi zjistím, že spí jako dudek. Aby ho čerti... Takhle nás vyšplouchnout. Jestli se takhle teď chovají typičtí angličtí komorníci, tak pánbůh s nimi.“

Vyběhl ze salonu a Bill zavrtěla hlavou jako matka, která se zklamala ve svých nadějích v oblíbeného syna.

„Ten Smedley, vždycky je tak vyplašený.“

„Nediv se mu,“ řekl Joe, „sám jsem z toho dost nervózní.“

Opovržlivě si odfrkla: „Chlapi, bábovkové jste jeden jak druhý. Nemáte v sobě kouska *sang-froid*.“

„Fajn, nejsem chladnokrevný a jsem bábovka, ale hlavně jsem rozčilený, co bude, jestli ten příšerný komorník nepřijde.“

„On přijde.“

„A co když ten sejf neotevře?“

Bill se musela usmát. Taková otázka! Spolu s jedenácti jinými spravedlivými seděla několik dní v lavici porotců a naslouchala, jak státní zástupce výmluvně popisuje Phippovu zručnost a společenskou nebezpečnost.

„Ovšemže otevře! Je skutečný expert. Kdyby sis mohl přečíst, co o něm tehdy napsali v novinách. Kritiky nešetřily chválou.“

Joe se uklidnil.

„Fakt nešetřily?“

„Namouduši, nešetřily.“

„Takže mu důvěřuješ?“

„Naprosto.“

Joe si oddechl a poznamenal, že mu spadl kámen ze srdce.

„Nebyl jsem si jistý, protože člověk normálně nečeká, že by komorník mohl takovou věc zvládnout. Komorníci se většinou omezují na řeči jako „Ano, m'lorde“ a „Ne, m'lorde“ a „Račte prominout, m'lady, její milost vévodkyně je na drátě“ a takové podobné věci, a nestává se, že by otevřeli sejfy. Ale když za něho ručíš, to je jiná. Už věřím, že odměna nás nemine.“

„Ó jémine, ó jémine, odměna nás nemine...“ zatyrlkovala.

„Můžeme doufat. Bill, ty se jistě vyznáš v ženských.“

„Několik jsem jich poznala.“

„Jde jim hlavně o prachy?“

„Zcela jistě.“

„A mají rády úspěšné muže a takové ty, jak říkají Francouzi, *homme sérieux*?“

„Správně.“

„Takže když Phipps dostane deník a Smedley jej prodá za padesát tisíc a půjčí mi dvacet, abych se mohl stát movitým partnerem v literární agentuře, pro Kay by to mohlo mít jistý význam? Že by mě začala brát jako vážného nápadníka?“

„Čekala bych, že se ti vrhne kolem krku a zvolá ‚Můj hrdino!‘“

„Ano, také si to tak nějak představuju. Ale nejdřív musí přijít Phipps.“

„Přesně tak.“

„Bez Phippse nepostoupíme ani o krok.“

„Tak tomu.“

„Otázka je tedy, krucinál, kde vězí?“

A hned si řekl, sláva, už je tady, když se zase otevřely dveře, ale byla to jenom Kay, v županu, pyžamu a chlupatých pantoflích. Za jiných okolností by Joe pocítil, jak mu srdce poskočilo, jako se stalo básníku Wordsworthovi, když spatřil na obloze duhu, avšak ve skutečnosti na ni hleděl zklamaně,

neboť očekával spíše komorníka zkušeného v otvírání pan-
céřových schráněk.

„Jo, to jsi ty?“ řekl.

„Hlásím příchod,“ řekla Kay. „A kdepak máme Phippse?“
Bill rovněž promluvila stroze.

„S tím nezačínej. Neřekla jsem ti, abys šla spát?“

„Hlásím, seržante, že jsem vstala.“

„Jsi neposlušná holčička a asi vezmeš špatný konec, ale
když už jsi tady, můžeš přiložit ruku k dílu. Třeba obstarej
nějaké sendviče.“

„Kdo by chtěl teď sendviče, po té opulentní večeři?“

„Já chci sendviče za každých okolností,“ řekla Bill. Polevi-
la na přísnosti, pozorně si ji prohlédla a řekla: „Věru atrak-
tivní žouželka, mám pravdu, Joe? Podívej ty oči!“

„Dobře je znám.“

„Děkuji, Bill, myslíš si opravdu, že mám hezké oči? Toho
si považuju.“

Joe se ozval. Jeho zklamání, že se Phipps nedostavil,
rychle pominulo, a radoval se z přítomnosti dívky v županu
a huňatých pantoflích. Takhle ji budu denně vídat, řekl si,
až budeme mít společný domov.

„Hezké, hezké, to opravdu není dostatečně výstižně řeče-
no!“

„Joe chce naznačit,“ vysvětlila Bill, „že si musíš dát lep-
ší pozor na to, co říkáš. Chybí ti slovní zásoba, děvenko.
,Hezké‘ není *mot juste!* Je třeba se nad tím zamyslet, co se
za dané situace hodí. Jistě jsi chtěl navrhnout, Joe, že jsou
jak dvojice zářících hvězdiček?“

„To by šlo, lze souhlasit.“

„Čílko jak bělostný alabastr?“

„Jistě, tak je to správné.“

Kay usedla, vykopl jeden huňatý pantofel a snažila se
ho nohou zachytit. Byla podobně dobře naladěná jako teta
Wilhelmina a netrpěla strachy jako mužská část posádky.

„Jestli jste skončili s rozprávkou o mých očích...“ začala.

„No ne,“ řekla Bill, „vždyť jsme sotva začali. Co soudíš o jejím skeletu, Joe? Pozoruhodně drobné, delikátní kůstky.“
Joe souhlasil.

„Určitě. To byla první věc, které jsem si na ní všiml. Krucinál, to děvče má drobné, delikátní kůstky, řekl jsem si hned tehdy.“

„A jak to bylo dál?“ otázala se Kay.

„Srdce se v něm zastavilo. Nebo spíš probudilo?“ pokračovala Bill. „Musíš vědět, že už jako dítě slíbil Joe své matce, že se nikdy neožení s dívkou, která by neměla drobné, delikátní kůstky. – Tak co, Smedley? Našels ho spícího jako dudek?“

Smedley vtrhl do salonu ve stavu výrazného pobouření. Bylo vidět, že tajemství komorníkova zmizení silně ovlivnilo jeho mysl, případně to, co za mysl sám pokládal.

„Není tam. Ani stopy. Co se s ním mohlo stát?“ Jako vždy ve vzrušených chvílích mu oči vylézaly z důlků. „Co to bylo?“

„Co bylo co?“

„Něco slyším, venku někdo chodí.“

„Jen klid, Smedley,“ řekla Bill, „nejspíš to bude Phipps. Vsadím se, že je to Phipps. To se ví, že je to Phipps,“ pravi-la, když komorník vystoupil z noční temnoty francouzským oknem, jako vždy důstojně.

„Dobrý večer, Phippsi!“

„Dobrý večer, madam,“ řekl komorník.

K filmu chce každý

S příchodem hlavního protagonisty – můžeme ho nazvat i lodivodem, jehož úkolem bude vyvést přítomnou společnost z bouřlivé nejistoty – došlo k všeobecnému pocitu úlevy a uvolnění. Smedley spokojeně zabručel a stejně tak i Joe, a Kay se příjemně usmála. Bill zašla tak daleko, že poplácala Phippse po rameni, jako by zapomněla, co je vhodné. Komorník byl ve svátečním a choval se důstojně a odměřeně. Celým svým zjevem jakoby dával najevo, že se nezpronevěří úkolu, který na sebe vzal, a svou práci vezme zodpovědně do ruky, v níž zatím třímal buřinku, bez které se žádný anglický komorník neukáže mimo dům.

„Jaké to šťastné setkání při měsíci, hrdý Phippsi,“ Bill byla ten večer v náladě citovat klasika. „Mysleli jsme, že už ani nepřijdete!“

„Obávám se, že jsem se opozdil, madam. Omlouvám se, bylo to nevyhnutelné zdržení.“

„To nic, už je to dobré. Ale byli jsme všichni dost znepokojeni, hlavně pan Smedley připomínal Marianu marně čekající u hradního příkopu. Co vás tak zdrželo?“

„Byla to konference s panem Glutzem, madam.“

Smedley, na chvíli uklidněný, zase vypouil oči.

„S kým že?“

„Pan Glutz, pane, Medulla-Oblongata-Glutz, který zde dnes byl na obědě. Poslal si pro mne, abychom si domluvili podrobnosti mé smlouvy.“

„Vaší smlouvy?“

Phipps obřadným pohybem odložil buřinku na stůl, jako když panovník klade základní kámen.

„Ano, pane. Když dovolíte, po skončení onoho oběda jsem se odebral do své přípravný a tam za mnou přišel pan Glutz a po několika úvodních formalitách mi nabídl, abych se v jeho studiu ujal komornických rolí.“

„Propána!“

„Ano, pane. Přiznám se, že jsem byl sám překvapen, když s tou nabídkou vyrukoval, pane, a domníval jsem se zprvu, že se snad jedná o jakési škádlení nebo žertík, jak někdy pánové rádi žertují. Avšak potom jsem uviděl, že to myslí vážně. Zdá se, že jsem na něho učinil hluboký dojem svým vystupováním při dnešním obědě.“

„Vůbec se nedivím,“ řekla Bill, „však jste komorničil na jedničku. S hvězdičkou.“

„Děkuji, madam. Vždy se snažím vyhovět. Pan Glutz se též vyjádřil v tom smyslu. Privil, že můj talent, či moje umění, jak řekl doslova, by zobrazeno na plátně vyvolalo účinek, kterému se hned tak něco nevyrovná. Pak mi učinil nabídku, jak jsem říkal, a já jsem ji přijal.“

Poté se odmlčel, přistoupil k svému tvrďáku a láskyplně z něho smetl neviditelnou pápěř, načež zaujal velebně komornický postoj, jako by chtěl stát modelem pro portrétistu specializovaného na komorníky. Obecenstvo uctivě zmlklo. Je to vždycky památný okamžik, když člověk stane u zrodu budoucí hvězdy.

„No teda!“ řekl posléze Smedley.

„Úžasné!“ prohodila Kay.

„Tak vy jste teď filmovým hercem,“ konstatoval Joe.

„Ano, pane.“

„To je neskutečné, jak se v Hollywoodu každý snaží dostat k filmu,“ pravila Bill.

„Ano, madam, vskutku se zdá, že tato snaha jest takřka univerzální.“

Bill k tomu dodala, že to je tak nějak ve vzduchu, a Phipps usoudil, že s jejím názorem je třeba souhlasit, jelikož i on sám na to kolikrát pomýšlel, ale nikdy se k tomu nerozhoupal. Takhle by si mohli notovat ještě hodnou chvíli, kdyby jim do toho nezasáhl Smedley, kterého opět přepadla úzkostná netrpělivost, jen co se vzpamatoval z prvních dojmů po Phippsově senzačním prohlášení.

„Proč ale, himlfix, s vámi potřeboval mluvit právě teď? V jednu hodinu ráno!“ otázal se a byla to jistě oprávněná otázka.

Komorník si nemůže dovolit káravě povytáhnout obočí, ale Phipps jím přesto trochu pohnul a s náznakem výtky v hlase pravil:

„Moje služební povinnosti, pane, mi nedovolují vzdálit se z domu před půl dvanáctou a pan Glutz naléhal, že smlouvu je nutno uzavřít bez meškání. Jeho přání mi bylo rozkazem.“

„Tak je to správné,“ řekla Bill. „Šéf má vždycky pravdu, a to i v případě, že vypadá jako humr. A to pan Glutz vypadá, či snad ne?“

„Jistou podobnost se zmíněným korýšem lze na něm vysledovat, madam.“

„To však nic neznamená, pokud má srdce na pravém místě, že?“

„Zajisté, madam.“

„O mně lidi říkají, že vypadám jako německý boxer.“

„Dokonalý exemplář, madam.“

„Děkuji, Phippsi, to jste řekl hezky. A co smlouva, dal vám dobrou?“

„Naprosto uspokojivou, děkuji, madam.“

„Pozor, bývají tam opce.“

„Ano, madam.“

„Vaši další kariéru budu sledovat s neutuchajícím zájmem.“

„Děkuji, madam, vynasnažím se.“

Smedley nezapomínal na pravý účel tohoto setkání, a proto připomněl Phippsovi, že je čas dát se do díla, neboť čas pádí.

„Jistě to nepotrvá dlouho, je-li Phipps dosud ve staré formě,“ uklidnila ho Bill. „Vidte, Phippsi?“

Komorník zaváhal, jako by se chystal pronést něco nepříjemného.

„Lituji, madam. Obávám se, že vás budu muset zklamat.“

„Jakže?“

„Přišel jsem vám sdělit, že nebudu schopen splnit, co ode mne žádáte.“

Jeho slova vyvolala ovšem velké pozdvižení.

„Cože?“ vykřikl Joe.

„Ach, Phippsi!“ zvolala Kay.

„Jak nebudete schopen?“ bědoval Smedley. „Co to povídáte?“

Bylo vidět, že hlavní protagonista upadl do rozpaků. Porušil pravidla normálního komornického chování tím, že přešlápl, zašoupal nohou a omluvně zatřepal prsty. Sklopil oči k svému tvrdáku a teprve z něho načerpal sílu k ospravedlnění.

„S politováním, pane, musím se zpronevěřit svému dřívějšímu slibu. Jakožto umělec v zaměstnaneckém poměru ku společnosti Medulla-Oblongata-Glutz nemohu riskovat, že mě chytí při pokusu o vyloupení pancéřové pokladny. Mám totiž ve smlouvě klauzuli o mravní bezúhonnosti.“

„Cože tam máte?“

„Klauzuli vyžadující, abych byl mravně bezúhonný, pane, je to paragraf šest.“

Smedley explodoval. Jeho krevní tlak dosáhl nevídané výše a obličej zrudl mu tak, že lékař, kdyby byl přítomen, by starostlivě zamlaskal a zamnul by si ruce v předtuše výdělku.

„Jaktěživ jsem neslyšel takovou zhovadilou pitomost!“

„Je mi líto, pane, ale od svého stanoviska nemohu ustoupit.“

„A co těch pět tisíc?“

„Nepatrný obnos, pane. My filmoví herci považujeme pět tisíc za pakatel.“

„To vůbec nevyslovujte,“ zařičel Smedley. „To je rouhání!“ Phipps se obrátil k Bill, od níž čekal podporu a duševně vyrovnaný přístup.

„Vy, madam, zajisté chápete, že podmínky smlouvy jsem povinen zachovat.“

„Samozřejmě, samozřejmě. Umění především.“

„Přesně tak, madam.“

„Podepsal jste to, a co je psáno, to je dáno.“

„Zajisté, madam.“

„Ale, hrome...“

„Upokoj se, Smedley!“

„Upokoj se?“

„Potřebuješ to leknutí zapít,“ usoudila Bill. „Mohl byste nám přinést něco pro uklidnění, Phippsi?“

„Zajisté, madam. Jaké je vaše přání?“

Smedley se zhroutil do křesla.

„Přineste všechno, co tam najdete.“

„Jak si přejete, pane,“ odušil Phipps.

Vzal tvrdák ze stolu, na vteřinku zaváhal, jako by si jej hodlal nasadit, ale vzpamatoval se a vyšel za svým posláním.

V místnosti zavládlo ohromené mlčení. Smedley vypadal, že se vzápětí rozpláče, Joe se odvrátil k francouzskému oknu a civěl do tmy. Kay přistoupila k zhroucenému Smedleymu a konejšivě, leč jaksí horečně, ho vískala na temeni. Jen Bill se chovala jakoby nic.

„No ne,“ zavzdychal Smedley, „muselo k tomuhle dojít?“

„To je zkrátka Hollywood,“ řekla Bill.

„Když je někdo komorník, má se držet svého, a ne se cpát někam jinam a podpisovat smlouvy se společnostmi, ještě k tomu se zhovadilými klauzulemi o bezúhonnosti...“

„Tak už toho nech, Smedley. To zvládneme, mám totiž plán, jak na to,“ řekla Bill, a Smedley poznal, že mluví rozumně, neboť Bill byla známá svou bezchybnou spolehlivostí a vždycky měla na všechny obtíže plán. Přispěchá

mu tudíž na pomoc a bude při něm neochvějně stát, a to i přesto, že se on za žádnou cenu nechce ženit. Pozvedl k ní zmučenou tvář.

„Co chceš dělat?“

„Dám si drink.“

Joe se od okna pobaveně zachechtal jako tuleň.

„To je úžasný nápad, to se mi opravdu ulevilo. Už jsem se skoro obával, že to snad vůbec neuděláš!“

„Dám si drink a pozvu Phippse, aby si dal taky a pak ještě jeden, atakdále, a až bude dostatečně obměkčen, nastane čas ho popíchnout.“

„Jak popíchnout?“ zeptal se zmatený Smedley.

„Podnítit v něm profesionální hrdost několika cílenými, dobře volenými poznámkami a posměšky, že už na to nemá, aby odvedl kus pořádné práce. Phipps totiž býval mistrem svého oboru a nikdo se nemůže honosit mistrovským titulem, kdo v sobě nemá uměleckou ctižádost a ješitnost a kdo je ochoten trpně snášet kritické pošklebky. Představte si třeba Shakespeara na penzi, že by seděl doma ve Stratfordu a strpěl by, aby za ním chodili lidé a gratulovali mu, že udělal dobře, že šel od toho, když viděl, že už na to nestačí.“

Phipps vzápětí vstoupil s velkým podnosem plným lahví a sklenic. Složil svůj náklad na psací stůl.

„Přinesl jsem široký výběr, madam,“ řekl.

„Pravda, pravda. Tak nám nalej, Joe,“ vybídla ho Bill.

„Ovšem,“ Joe se toho hned ujal. „Šampaňské, Bill?“

„Jen kapku. Vždycky říkám, není nad to, v tuhle noční hodinu si maličko něčeho cvaknout, člověka to postaví na nohy. Díky, Joe. A co vy, Phippsi?“

„Já určitě nic, madam, děkuji.“

„Ale prosím vás, přece si připijeme na vaši novou kariéru? Startujete na nové dráze, která vás učiní světoznámým, bude se vám obdivovat kdekerý princ ve svém paláci i pastucha ve skromné chatrči, cestovatelé, kteří světu objevují tropické džungle, a Eskymáci ve svých ledových iglú,

a ten start se musí patřičně oslavit! Mělo by se to vlastně dělat jako křest lodi, rozbít vám o hlavu láhev šampusu!“

„Tak tedy jen něco slabého, madam, prosím. Já totiž moc nesnu. Alkohol byl tehdy příčinou mého neúspěchu, když jste mne poznala v soudní síni.“

„Opravdu?“

„Ano! Nikdy by mě nedostali, kdybych se předtím nenapil.“

„Ovšem, vzpomínám si, bylo to i ve spisu. Váš zaměstnavatel něco zaslechl z knihovny, šel se tam podívat a našel vás v křesle, nohy na stole, láhev ruce. Zpíval jste ‚Sladkou Adelínu‘...“

„Ano, madam. Tím pádem jsem upadl do podezření.“

Zatímco si takhle povídali, Bill se postavila mezi komorníka a baterii lahví a rychle, skrytě míchala v šejkru elixír, kterým by mohla zlomit provinilého spojence. Byl to vpravdě tekutý dynamit, ale nabídla mu to slovy mírnými, jež nevzbudila podezření.

„Zkuste to, jistě vám zachutná. Proslulý *Wilhelmina Speciál*, lahodný, v podstatě neopojný a velmi osvěžující.“

„Děkuji, madam,“ pravil komorník a napil se zprvu opatrně, ale pak viděl, že je to opravdu lahodné, a se slovy „Na lepší příští, madam!“ vyprázdnil velký pohár bez velkých rozpaků. Bylo vidět, že mu nápoj zachutnal.

„Tak co říkáte?“ zeptala se.

„Vynikající, madam.“

„Takže si dáte ještě jednou totéž?“

„S radostí, madam!“

Bill od něho převzala prázdnou sklenici a dala se do přípravy druhého speciálu. Při práci pokračovala v rozprávce.

„Řekněte mi trochu o sobě, Phippsi. Po tom soudním jednání už jsme se pak neviděli, vy jste šel jedním směrem a já jinudy. Zavzpomínejme si. Co jste pak dělal po absoloriu ze Sing Singu?“

„Získal jsem opět zaměstnání v oboru, jako komorník. Děkuji, madam,“ řekl, když mu podala sklenici.

„Žádnou potíží jste s tím neměl?“

„Nikoli, madam. Z Anglie jsem měl řadu doporučení a s nimi jsem přijel do Kalifornie jako čerstvý přistěhovalec. Newyorské noviny zde nikdo nečte, a také ovšem již uplynuly tři roky od mého provinění.“

„A najel jste opět na tu druhou kolej?“

„Prosím, madam?“

„Ptám se, zda jste nadále servíroval brambory jednou rukou a druhou vybíral pokladny?“

„To ne, madam.“

„Byl jste jenom prostý komorník?“

„Přesně tak, madam.“

„Takže teď to jsou už čtyři roky, co jste naposled dělal káču?“

„Ano, madam.“

„To se pak ovšem člověk nemůže divit, že jste ztratil kuráž do toho jít,“ řekla Bill.

Komorníkem to škublo a tvář již zrudlá po jejích speciálech ještě potemněla.

„Madam?“

Bill pokračovala vcelku přátelsky, leč přímočaře.

„Nám, Phippsi, nebudete nic vykládat o bezúhonné mravnosti, nebo jak jste to říkal. My víme, co se za tou historkou skrývá, není-liž pravda, Joe?“

„Jasně,“ potvrdil to Joe.

„Už jste byl dlouho mimo provoz a tak jste docela logicky pocítil, že už to není ono. Už nejste ten machr, co jste býval, to si přiznejme.“ Obrátila se na Kay. „Je to tak?“

„Přesně,“ pravila Kay.

„Poslouchejte,“ řekl Phipps.

Promluvil teď docela jinak, komornická uhlazenost z něho spadla. Hlas zdrsněl. Jak předeslal, alkohol mu nedělal

dobře, i hlas se mu následkem koktejlu připraveného jeho hostitelkou změnil. Vnější pozlátko se odlouplo a objevil se prapůvodní, přírodní Phipps. Nebylo pochyby, že jeho sebe-úcta dostala pořádnou ránu.

„Ale nemyslete si, že vám to snad vyčítám,“ pokračovala Bill. „Někdo jiný by třeba řekl, že se z vás vyklubal zbabělec a sketa...“

„Cože!“

„Ale to by nebylo správné! Nejste zbabělec, jenom víte, na co nestačíte a nechcete do toho jít. A my to respektujeme. My vám aplaudujeme! Bezmezně se vám za tu upřímnost obdivujeme! Mám pravdu?“

„Jasně!“ souhlasil Joe.

Phipps se zlostně zamračil a zahleděl se na ni tvrdě a nepřátelsky.

„Tak vy si myslíte, že se bojím, že si netroufám nabourat tu káču nahore?“

„Inu, je to docela přirozené. Nijak se nedivím, je to jistě obtížný úkol.“

„Obtížný? Co vás vede, taková škatulka! Já jsem boural nějaké bankovní kasy!“

„Jděte! To asi těžko.“

„Já vám to dokážu!“ řekl Phipps a vyrazil ke dveřím. „Já vám ukážu!“

„Ale vždyť nemáte vercajk,“ povšiml si Smedley.

„On ho nepotřebuje, dělá to citlivým prstokladem jako Jimmy Valentine. On je nesmírně nadaný umělec – tedy byl!“

„Byl, jo? Já vám ukážu!“ vztekal se Phipps a vyběhl z místnosti.

„Počkejte, jdu s váma,“ hlásil se Smedley.

„Já taky,“ řekl Joe, „a pro případ, že by se vám udělalo mdlo...“

Vzal s sebou ták s nápoji.

Bill za nimi zavřela dveře a vrátila se ke své mladé neteři. Kay se na ni usmívala a v jejích očích sídlil upřímný obdiv. Nadšené světlo, které bylo často vídat v pohledech lidí, kterým bylo dopřáno zažít Bill v akci.

„Tak to bychom měli,“ pravila Bill. „Je to k nevíře, co člověk může pořídit s trochou smyslu pro společenský takt. Ale teď bych si s tebou, děvče, ráda pohovořila o něčem jiném. Co jsem to slyšela o tobě a Joeovi?“

Jaký by měl být dokonalý manžel

Kay se zasmála.

„Ach, Joe!“ řekla.

Bill se však zachmuřila. Nesouhlasila s lehkomyšlným hihňáním, když jde o vážnou věc.

Ona a Joe byli dávní věrní přátelé a příběh jeho neopětované lásky ji trápil. Sama si prožívala svoje se Smedleym, a proto věděla, jaké to je.

„Smát se tímto způsobem je vrcholně neslušné,“ řekla odměřeně. „Joe Davenport je znamenitý mladý muž, který tě hluboce miluje.“

„Já vím, často o tom mluví.“

„Onehdy mi řekl doslova: ‚Bill,‘ a v očích měl slzy, to mi věř, přece poznám slzy, když je vidím, ‚Bill, jak já tu Kay miluju!‘ A pak mluvil ještě hodnou chvíli o depresi a zoufalství, nočních potech a nechutenství. A nebyly to jen ty slzy, navíc hovořil zadržnutým hlasem a byl všecek zkroucený hořem. Věrně tě zbožňuje, o tom se nedá pochybovat. Je ochotný zemřít pro růžičku z tvých vlasů. A dostane ji? Ani jediný okvětní lísteček. Místo abys děkovala nebesům, že ti poslala vroucně milující bytost, jen se mu vysmíváš a pokaždé ho surově odmrštíš. To opravdu není pěkné.“

Kay se sklonila k sedící tetě a políbila ji na téměř. Věděla, že dostane vydatnou měrou vyhubováno, a nemýlila se. Přesně to očekávala.

„Krásně jsi promluvila, výmluvně a procítěně.“

„Bodejt' že procítěně. Mluvím, jak se mluví po třech sklenicích šampaňského. Tak mi ale teď řekni, proč děláš takové cavyky. Co ti na něm vadí?“

„On to dobře ví. Den předtím, než jsem odjížděla z New Yorku, jsem mu při obědě přesně řekla, proč se za něho neprovdám.“

„Fakt ne?“

„Ne.“

„Jsi blázen!“

„On je blázen.“

„Jo, do tebe.“

„Ne, všeobecně.“

„Proč myslíš?“

„Ty si to nemyslíš?“

„Ani trochu! Joe je muž, kterého si vážím a obdivuju ho. Ty ho vůbec nemáš ráda?“

„Mám. Je zábavný. Je mi s ním dobře.“

„Udělalas mi radost, žes neřekla *fajn kámoš*.“

„To by bylo špatné?“

„Naprosto fatální. V tom případě bych ho odepsala. To mně všichni říkali před dvaceti lety: ‚Naše Bill, fajnová kámoška, nezkazí žádnou psinu.‘ A pak šli a kupovali orchideje a bonboniéry pro jiné ženské.“

„A tak jsi zůstala až do dnešních dnů svobodná.“

„Tak jest. Často družička, nikdy nevěsta.“

„Ubohá vykopávka.“

„Nech si to, jo? K tetince se má dívka chovat s úctou. A neodváděj řeč jinam, mluvíme tady o Joeovi. Stěžoval si, žes ho odmítla už čtrnáctkrát.“

„Po dnešku je to už patnáctkrát. Odpoledne v růžové zahradě mě znovu požádal o ruku.“

Bill popuzeně zavrčela. Vstala a popošla k psacímu stolu, aby se ještě trochu osvěžila sklenkou šampaňského, jenže podnos už tam nebyl, a tak si ztěžka povzdechla a zklamaně se vrátila do svého křesla.

„Já ti nerozumím,“ pokračovala. „Nechápu, jak uvažuješ, to je pro mě jako uzavřená tajemná kniha. Kdybych byla holka na tvém místě a Joe Davenport přišel s tím, že si mě vezme, tak ho okamžitě drapnu a nepustím. Propána, když se dneska rozhlídneš a vidíš ty mladé blbce všude kolem... Nemůžu uvěřit, že odmítáš mužského jako je Joe!“

„Dostal se ti pod kůži, vid’?“

„Jo, je pro mě jako vlastní.“

„Vnuk.“

„Syn. Dobře víš, jak mi vždycky záleželo na tobě. Jsi drzá jako opice – *vnuk!* –, posmíváš se mým šedinám a už brzo je přivedeš do hrobu, ale mám tě moc ráda!“

„Já tebe taky, teto Bill!“

„Nepřerušuj mě, hrome! Povídám, že tě mám moc ráda a záleží mi na tobě. Joe Davenport je pro tebe ten pravý. Chtěla bych sedět v kostele v první lavici, až půjdete uličkou. A nechápu, proč neuvažuješ stejně. Zvláště když proti němu vlastně nic nemáš a jsi s ním ráda pohromadě.“

„Ovšemže ho mám ráda. Kdo by taky neměl?“

„Tak co ti vadí?“

Kay se odmlčela a v obličejí se jí objevil ten soustředěný výraz, který se Joeovi u ní vždycky tak líbil.

„Chceš to slyšet dopodrobna, bez vynechání jakékoli zdánlivě nedůležité maličkosti?“

„Rozhodně ano!“

„Má se to tak, že bych se mohla do Joea okamžitě zamilovat, kdybych si povolila!“

„Tak proč to neuděláš?“

Kay poodešla k francouzskému oknu a zahleděla se na hvězdy.

„Jsem opatrná.“

„Co tím myslíš?“

„Inu... Jaký máš ty názor na manželství? Je to vážná věc a závazek na celý život, anebo pouze pomíjivá zábava hollywoodského typu? Já to beru jako nedotknutelný závazek,

jenže v tomhle se s Joem neshodneme. Počkej, nepřerušuj mě, chci ti to vysvětlit. Chci prostě říct, že se nedokážu přimět, abych mu důvěřovala. Nedokážu uvěřit, že to myslí upřímně.“

S nesmírným úsilím se Bill podařilo nezarazit tohle směšné řečnění, že takové druhé v životě neslyšela, a to měla za sebou spousty porad ve filmovém studiu. Už však nemohla dál mlčet.

„Joe že to nemyslí upřímně? Propána, kolikrát ještě tě má požádat o ruku, aby ti došlo, že tě má rád?“

„Nejde o to, že mě často žádá o ruku, ale o to, že to dělá, jako by to byla náramná legrace, povedený žert. A já nepovažuji lásku za žert. Jsem staromódní a sentimentální a беру ji vážně. Chci někoho, kdo ji bude brát stejně vážně jako já, a ne, aby se zachechtal a řekl: ‚Co říkáš, vzala by sis mě?‘ Nechci si s mužem, kterého miluju, připadat, jako bych ztroskotala na pustém ostrově s Groucho Marxem.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, které nakonec prolomila Bill.

„Ale jen tak mezi námi děvčaty – miluješ ho?“

„Ovšem,“ přiznala se Kay, „od první chvíle. Ale nemůžu ho brát vážně.“

Opět zavládlo mlčení a Bill seznala, že to nebude snadné.

„Vím, o čem mluvíš,“ řekla posléze. „Pravda, Joe má sklony k šaškování, jenomže se přetvařuje. Nezapomínej, že šaškování je často obrana proti vlastní ostýchavosti.“

„Chceš mi tvrdit, že se Joe ostýchá?“

„Ovšemže se ostýchá – před tebou. Proto se tak předvádí. Jako když kluk ve školce bude dělat stojky, aby si naklonil oblíbenou spolužačku. Nenech se zmýlit vnějším zdáním, děvče, musíš nahlédnout pod povrch, kde bije horoucí srdce.“

„Joe a horoucí srdce?“

„To si piš!“

„Jenže mu bije zřejmě pro každou, pokud zrovna nevypadá jako chrlič na kostelní věži. Viděla jsem jeho červený zápisníček.“

„Cos viděla?“

„Telefonní seznámek. Spousty čísel blondýnek, brunetek, zrzek a odbarvených blondýnek. Joe jako motýl létá z květiny na květinu. Miluje každou, kterou potká.“

„Tohle motýli dělají?“

„Nemůžou si pomoci. Joe je jenom další Dick Mills.“

„Kdo je Dick Mills?“

„Muž, s nímž jsem se svého času zasnoubila. Ale skoncovali jsme to.“

„Choval se jako motýlek?“

„Ano, Bill, choval.“

„A ty máš pocit, že i Joe je takový?“

„Je stejný typ.“

„Strašně se mýlíš.“

„To pochybuju.“

Do Bill vjela bojovnost. Modré oči jí planuly. Nebyla ve svém hněvu tak strašná jak sestra Adéla, ale i Bill uměla být nesmířitelná.

„Nesejde mi na tom, co si myslíš, děvče. Řeknu ti něco, co si zapiš za uši. Jsem přesvědčená, že ty a Joe jste pro sebe stvoření. Mám vás oba přečtené a *vím*, že se k sobě hodíte jako šunka a vejce, takže nepropasu jedinou příležitost, abych vás dva dala dohromady, kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělám. Znáš mě, na to se můžeš spolehnout! A teď už běž udělat ty sendviče. Ze všech těch řečí mi vyhládlo.“

Kay vykročila ke dveřím, ale vtom se otevřely, dovnitř vtrhl Smedley a obě je vylekal. Tak se zabraly do hovoru, že na něho úplně zapoměly. Smedley vypadal úplně bez sebe.

„Kam jdeš?“ zeptal se. „Snad ne nahoru do promítacího sálu?“

„Do kuchyně, udělat nějaké sendviče,“ odpověděla Bill, „protože se potřebujeme posilnit, abychom vydržely.“

„To jsem rád,“ řekl Smedley ulehčeně. „Nahoru radši teď nechoď. To pítí, Bill, cos dala Phippsovi, na něho prapodivně

účinkuje. Úplně se v něm rozpustila jeho rezervovanost. Nepracuje a jen vykládá dosti pochybné historky.“

„Propána, nějaké pikantní?“

„Velmi. Jedna byla o striptérce a cvičené bleše...“ Pohlédl na Kay a zarazil se. „Ale to by vás ani nezajímalo.“

„Tu o cvičené bleše znám,“ řekla Kay a odešla připravit sendviče.

Smedley si otřel orosené čelo. Jeho morálka zřejmě ještě poklesla. Noční události ho očividně zdeptaly. Marcus Aurelius by býval dost těžko vnutil Smedleymu Corkovi názor, že člověk není vystaven ničemu, k čemu není od přírody uzpůsoben.

„Dělá mi to starosti, Bill,“ oznámil Smedley.

„Tobě všechno dělá starosti.“

„Však toho na mně leží hodně. Když si pomyslím, co to pro mě znamená, aby Phipps ten sejf otevřel! Jemu ovšem je to zřejmě fuk! Myslí bůhví na co. Ukazuje se lehkomyšlná stránka jeho povahy, o níž jsem neměl ani tušení. Než jsem od něho odešel, navrhoval, že bude imitovat havajské hráče na ukulele. Je úplně namol!“

Bill pokývla.

„Měla jsem být opatrnější s tím míchaným pitím. Někdy to přepísknu.“

„A nejde jen o to, že odmítá pustit se do práce. On dělá hrozný kravál, řehtá se jak pomínutý. Bojím se, že probudí Adélu.“

„Její ložnice je na opačné straně domu.“

„Ale i tak.“

Bill zavrtěla hlavou.

„Stala se chyba,“ připustila. „Tahle starost by odpadla, kdybych jí nezapomněla dát do ovomaltiny tu pilulku Mickey Finn. Kdysi mi ji daroval jeden můj drahý přítel, barman na Třetí avenú v New Yorku. Říkal, že se mi někdy může hodit. A já jsem na to zapomněla.“ Vytáhla z kapsy malou bílou tabletku a smutně na ni pohlédla.

„Teď je pozdě.“

„Pozdě, příliš pozdě...“

Její hlas se vytratil, zato z chodby k nim dolehl hlasitý, ďábelský chechtot. Pohlédla zděšeně na Smedleyho a Smedley jí vrátil pohled plný zběsilé nejistoty.

„Phipps!?“

„Nebo snad hyena?“ nadhodila Bill.

Byl to ovšem Phipps. Vstoupil a vzápětí za ním Joe. Phipps se srdečně smál jako sbor veselých rolníků ze starobylé komické opery. Třímával podnos, z něhož si vybral láhev a pohodlně s ní usedl na pohovku. S nějakou prací zřetelně nepočítal a bral to jako společenský večírek.

Babylonský večírek

„Dobrý večer vespolek,“ Phipps pozdravil přítomné a přihnul si z láhve. Jeho obava z alkoholických nápojů a z jeho vrozené neschopnosti je řádně zpracovat a metabolizovat byla zřetelně ta tam. Kniha Přísloví nás varuje, že víno je posměvač, opojný nápoj je křikloun, ale Phippsovi to tak zřejmě vyhovovalo. Zachtělo-li se vínu tropit si z něho posměšky, James Phipps s tím byl svolný a silnější opojné nápoje si mohly pokřikovat po libosti.

„Dobrý večer vespolek, a nyní vám předvedu havajské hráče na ukulele.“

Z jeho chování bylo patrné, že mu jde hlavně o to, aby se večírek vydařil. Touto snahou by se zalíbil leckterým společníkům, kterým by šlo o totéž, třeba některému z pověstně rozmařilých babylonských panovníků. Ti přímo vyhledávali lidi podobně rozpustilých mravů, aby jim pomohli vytvořit radostnou atmosféru. Smedley to ovšem nevítal a spatřoval v jeho slovech průšvih. Vůbec netušil, co zmíněná havajská skupina provozuje a jak by Phippsova imitace mohla vypadat, ale tušil, že je to něco hlučného. I když se Adélina ložnice nalézala, jak řekla Bill, na opačném konci rozlehlého domu, přesto mu v uších varovně zněla jeho vlastní námitka „Ale i tak“.

„Ne, ne!“ zakvičel zoufalým hlasem myši uvízlé v pasti.

„Tak tedy zazpívám Sladkou Adelínu!“ Bylo vidět, že se Phipps snaží vyjít obecenstvu vstříc. Jeho repertoár je široký. Nechtějí-li Havaj, nabídne Adelínu.

Nyní však zasáhl Joe, který byl skoro stejně vyplašený jako Smedley a tu píseň dobře znal. Sám ji mnohokrát zpíval v šatnách sportovních klubů a věděl, že je tam refrén, který se silně rozléhá, máte-li na to hlas jako tento namaзанý komorník. Věděl, že ta melodie by pronikla zdí, jako když zajede nůž do másla, a probudila hostitelku ze spánku stejně spolehlivě jako troubení k Poslednímu soudu. Při představě, jak se Adéla Corková zjevuje v županu ve dveřích, jí hluboce otrásla a po zádech mu přeběhl mráz.

„Ne! Phippsi, prosím vás!“ zažadonil.

Phipps se zachmuřil a ztuhl. Byl v dobré náladě, hotov bratřit se kýmkoli bez rozdílu, ale jsou jisté meze. Musí dbát na své postavení, i kdyby to mělo narušit harmonii. Jednou si člověk pustí nižší střední třídu k tělu, a kam to dopracuje?

„Pane Phippsi, tak jste to chtěl říct?“ pravil chladně.

Bill, vždy pozorná k citění bližních, se přidala k jeho výtce.

„Ano, Joe, musíš si dávat pozor na to, co říkáš. Pan Phipps je trochu rozcitlivělý, možná ho trápí zuby. Ale ani já bych nedoporučovala, pane Phippsi, zpívat Sladkou Adelínu.“

„Proč bych nemohl zazpívat Sladkou Adelínu?“

„Nechci, abyste probudil sladkou Adélu.“

„Myslíte moji šéfku?“

„Přesně tu.“

Phipps se zamyslel a upil z láhve.

„Šéfka Corková,“ pravil zadumaně, „baba, kterou jsem nikdy neměl rád. Co kdybych jí šel jednu ubalit?“

Jindy by pro svou myšlenku získal přinejmenším Smedleyho; jestli totiž existovala ženská, která si od útlého věku říkala, ba koledovala o jednu do nosu, tak to podle jeho názoru byla švagrová Adéla. Ale nyní se zalekl a opět zapištěl myším hlasem: „Nenene!“

„Říkáte neubalit? Dobrá tedy,“ řekl Phipps smířlivě. Dokázal být tak smířlivý, jako každý jiný spoluobčan, pokud s ním jednáte s úctou. „Takže si ještě loknem. Ty už ne,

Smedley, ty už máš dost. Tenhle páprda nasává, to byste se divili,“ objasnil pobaveně. Upřel na Smedleyho shovívavý pohled. „Starej vochmelka Smedley! Kde ses včera toulal, ty kriminálníku? Hej, Smedley!“

Smedley se jen nevesele usmál, myslel si svoje. Phippse to neuspokojilo, i pozvedl hlas:

„HEJ, SMEDLEY!“

Bill vyjekla: „Ticho!“. Joe se vyjádřil stejně a Smedley, napůl omráčený tím výbuchem, jen povyskočil, jako by ho kousl žralok.

Phippse tohle už doopravdy roztrpčilo. Připadalo mu, že se rozhodli ho úmyslně dráždit. Člověk řekne *Hej!*, oni na něho *Ticho!*, a Smedley, který je zřejmě nadráťovaný, na to oslovení vůbec nereaguje. To je mi ale chování, pomyslel si Phipps a usoudil, že bude muset přitvrdit.

„Jak to, že mi neodpověděl? Když jeden gentleman osloví druhého, například řekne *Hej!*, sluší se, aby ten druhý gentleman slušně odpověděl, *Hej!*“

Smedley si uvědomil chybu a poslušně odpověděl *Hej!*

„Hej a co?“

„Hej, pane Phippsi!“

Phipps se ještě víc zamračil. Dobrácký pohled se vytratil, pryč byla vlídná nálada a vstřícnost, v jejímž zajetí před chvílí vstoupil, hotov obejmout všechny bližní a oblažit je svou slunnou pohodou jako jakýsi kráčející paprsek. Smedley byl najednou jako cizí, o pohodě a bratření se vůbec nedalo mluvit, a to bylo Phippsovi rozhodně proti mysli. Připadal si, jako kdyby byl na onom babylonském večírku, o kterém už byla řeč, a panovník najednou úplně obrátil a nenávistně naň zaútočil, jak to je u babylonských panovníků zvykem.

„Tak moment,“ napomenul Smedleyho. „Co to, taková odměřenost? Pěkně řekni *Hej, Jimmy!*“

„Hej, Jimmy!“

„Dej do toho trochu citu, herdek!“

„Hej, Jimmy!“

Phipps se uklidnil. Nebylo to dokonalé, ale skoro. Něco citu se v tom dalo dohledat.

„Tak je to správné. To nestrpím, aby ses na mě vytahoval jen proto, že jsi společensky na výši.“

„Vy nemáte rád lidi, kteří jsou společensky na výši?“ zajímala se Bill.

Phipps zavrtěl hlavou.

„Tyhle lidi já odmítám a neschvaluju. Až vypukne revoluce, budou se houpat na kandelábrech. Systém je špatný. Což nejsem muž? Co ty na to, Smedley?“

Smedley se polekal. „Ovšem, ovšem, Jimmy.“

„Což nejsem gentleman?“

„Ovšem, Jimmy, ovšem.“

„Tak mi tadyhle dej polštářek pod hlavu, ty starej kořalo. Hoď sebou, chtěl bych vidět nějakej respekt, aby se mi trochu ulevilo.“

Smedley mu založil za hlavu polštář.

„Máš to pohodlné, Jimmy?“ řekl mezi zuby.

Avšak komorník se vzepřel.

„Co si to dovoluješ,“ řekl mrazivě. „Pro tebe jsem pan Phipps!“

„Ovšem, promiňte, pane Phippsi!“

„Omlouváš se, tak je to v pořádku. Na vás musí člověk přísně. Dobře jsem vás poznal, šlapete na práva lidu a bere-
te chléb z úst vdov a siroteků. Přejde revoluce a krev poteče proudem po Park avenue a Sutton Place bude plný mrtvol.“

Smedley odtáhl Bill stranou.

„Jestli to bude takhle pokračovat,“ zamumlal, „neručím za sebe. Půjdu se raději podívat, jestli se Adéla neprobouzí. Budu poslouchat u jejích dveří. Musím pryč od toho zkárovanýho...“ Zachytil Phippsův upřený pohled a obtížně se usmál.

„Hej, pane Phippsi!“

Komorník měl příliš skelný pohled, takže plameny nemohly vyšlehnout, jen uraženě řekl: „Kolikrát ti musím říkat, abys mi tykal a říkal mi Jimmy.“

„Nezlob se, Jimmy.“

A když se i potom Phipps opět domáhal zdvořilého oslovení, Smedley spěšně odešel. Bill byla ráda, že jeho rušivý vliv pominul, a zahájila obchodní jednání.

„Nuže, pane Phippsi,“ oslovila ho, „jak se cítíte? Jestli jste si už dostatečně odpočinul, snad bychom se mohli vrátit k tomu sejfu.“

„Ano,“ Joe přidal svůj hlas. „Už nesmíme ztrácet čas.“

Neměl se do toho vměšovat. Komorník se opět načuřil, snad proto, že si Joe vůči němu předtím dovolil příliš přátelský tón, znepřátelil si ho. Věnoval mu zlý pohled.

„Co vy se do toho pletete, co? Máte s tou věcí něco společného?“

„Všechno! Podívejte se, je to tak, že pan Smedley...“

„Myslíte starýho vochmelku Smedleyho?“

„Jasně. Vochmelka Smedley a slečna Shannonová...“

„Myslíte starou Biliánku?“

„Ovšem! Starý vochmelka Smedley a stará Biliánka a já jsme v tom společně, jako společníci. On do toho dá peníze.“

„Jaký peníze?“

„Co dostane za deník.“

„Jakej deník?“

„Ten deník, co je v sejfu.“

„V jakým sejfu?“ zeptal se Phipps zostra jako prokurátor, který se snaží usvědčit pachatele, že patnáctého června ve večerních hodinách nebyl nikde jinde než na místě činu.

Joe se obrátil na Bill. Ani on si s tím nevěděl rady, stejně jako předtím Smedley.

„V sejfu, který nám otevřete.“

„Kdo vám řekl, že já budu otvírat nějaký sejfy?“

„Já určitě ne!“ Bill to zase vzala do ruky. „Vždyť vy byste to ani nesvedl!“

„Co bych nesvedl?“

„Otevřít ten sejf.“

Phipps se nad tím zamyslel.

„Vy tvrdíte, že nesvedu otevřít káču?“

„Vůbec se o to nepokoušejte, bylo by to zbytečné. Jo, před čtyřmi roky, to byste to dokázal, ale ne dneska. Na tom už jsme se shodli.“

„Na čem?“

„Že jste býval machr, ale to už je dávno. Dnes na to nemáte. Vždyť jsme o tom mluvili, vzpomeňte si. Už je pryč, co jste býval.“

„Cha!“

„To se ví, je to škoda, ale nic na světě netrvá věčně. Jako kasař jste skončil. Servírovat u oběda, to vám jde, všechna čest, a kyne vám velká umělecká budoucnost na stříbrném plátně, ale otevřít sejf? *Ani náhodou!*“

Víno štípne jako zmije, i když se nerdí, neboť Phipps pil zelenou pepermintku, a právě tak se člověk cítí, když někdo neprávem kritizuje jeho umění. Phippsovi bylo, jako by ho štípaly dvě zmije najednou. Ještě víc zbrunátněl.

„Že nedovedu otevřít pitomej sejf?“ ohradil se pohoršeně. Já vám ukážu! Just ho otevřu, z fleku!“

Joe vděčně pohlédl na Bill, zase to zachránila! Nikdy nezklame.

„Děkuji vám, Phippsi,“ řekl s úlevou.

„Já děkuji, pane,“ odvětil automaticky, a pak si to uvědomil a dodal: „Za co mi děkujete?“

„Však víte. Říkal jste, že otevřete sejf. Když to uděláte, přijdeme k penězům.“

„Jo? A myslíte si, že až k nim přijdete, slečna Kay si vás vezme? Probuďte se, nemáte šanci, piškuntále! Slyšel jsem, jak vás odpoledne odmrštila, tamhle na zahradě!“

Joe sebou trhl.

„Cože!“

„Odmrštila!“

Joe zčervenal. To netušil, že jeho nabídce naslouchal vetřelec.

„Snad jste tam nebyl?“

„Ale jo, byl.“

„Vůbec jsem vás neviděl!“

„Byl jsem neviditelnej!“

„Říkají mu Stín,“ pravila Bill.

„Já vám řeknu,“ pokračoval Phipps, dosud pod vlivem dvojího uštknutí, „kde děláte chybu. Vy jste samá sranda. Srdce citlivýho děvčete nemůžete dobejvat s humorem, nýbrž ji musíte sevřít v něžným objetí a horoucně políbit.“

„To on si netroufne,“ pravila Bill. „Jednou to udělal v Paříži a ta dívka z toho byla celá pryč. Vyletěla na vlnách rozkoše až na vrchol Eiffelovy věže.“

„Ech?“

„Zavřela oči a v milostném poblouznění se vznesla výš a výš a výš.“

Bill zakomíhala prsty, aby to názorně předvedla, a komorník ji znepokojeně pozoroval.

„Tohle mi nedělejte! Připomíná mi to pavouky.“

„Nemáte rád pavouky?“

„To si pište! Pavouci! Já bych vám mohl vyprávět.“

„Přijde revoluce, pavouci budou pochodovat po Park avenue.“

„Jo,“ přitakal Phipps, protože s tím musel souhlasit. Zív a natáhl se na pohovku. „Nevím jak vy,“ řekl, „ale já si teď dám šlofika. Tak dobrou... Čas jít do hajan.“

Zavřel oči a párkrát zavrněl. Pak usnul a tiskl k sobě láhev zelené peprmintky.

Jak dobýt ženské srdce

Joe zdrceně pohlédl na Bill. Člověk by měl být připravený na všechno, ale tohle ho zaskočilo.

„Co teď?“

Avšak Bill to zřejmě z rovnováhy nevyvedlo. Mateřsky shovívavě hleděla na spícího komorníka jako na děťátko v kolébce a podložila mu lépe polštář, z něhož se ve spánku sesunul.

„Tohle bude v pořádku,“ řekla. „Nic lepšího ho nemohlo potkat. Prospí se a my se zatím budeme věnovat ostatním povinnostem. Už jsi někdy viděl namol opilého komorníka?“

„Ne, nikdy.“

„Ani já ne. Je lépe nám, kteří ho pozorujeme, než jemu samotnému, a až se rozbřeskne den, což bude tak za hodinku, já budu čerstvá a dorůžova odpočatá, kdežto tento Phipps bude za svou nestřídmost důkladně potrestán. Po takovém večírku se, jak řekl kdysi Brutus, duše v nitru hádá s tělesností a poměry v tom malém království nazvaném člověk upadají tak, že hrozí přerůst v rozvrat. Bude se shánět po zažívací sodě, nebude to pro něho příjemné probuzení. Avšak věnujme se zas něčemu jinému. Přestože měl hodně v hlavě a nehovořil zrovna souvisle, něco velmi rozumného ti poradil. Nepřeslechl jsi to?“

„Ne.“

„Má pravdu. Trefil do černého. Mluvila jsem s Kay a je to tak. Ona tě miluje!“

„Cože!“

„Svěřila se mi. Přesná slova jsem zapoměla, ale v podstatě je to tak, že když je s tebou, cítí se jako na prahu ráje nebo něco na ten způsob. Tak to je láska, nebo snad ne?“

„Bill, jestli mě balamutíš...“

„Ovšemže ne. Proč bych to dělala? Miluje tě, to mi věř. Jsi všechno, co si v životě přála, koření života, sůl nad zlato, její třešnička na dortu. Jenže je opatrná... zdrženlivá... Podezírá tě.“

„Podezírá mě? Proč?“

„Protože pořád šaškuješ.“

„Nedokážu se osmělit.“

„Řekla jsem jí, že si netroufáš, ale nevěřila mi. Považuje tě za přelétavého, prý poletuješ z květinky na květinku. Je to tak, Joe?“

„Vůbec ne!“

„Nezahráváš si s děvčaty?“

„Rozhodně ne!“

„A co ten tvůj červený telefonní notýsek?“

Kdyby ho vzala mokrým hadrem přes obličej, nemohlo by to zaúčinkovat víc. To člověk lapá po dechu, vyvaluje oči, brunátní. Otevírá ústa jako ryba a zapomíná je sklapnout. Nyní tohle všechno Joe předvedl.

„Červený notýsek?“ vykoktal.

„Správně.“

„Červený notýsek s telefonními čísly?“

„Červený notýsek s telefonními čísly.“

Už se otřepal a jako slušného člověka, jehož nespravedlivě pronásledují, ho to rozhořčilo.

„Proč proboha je tolik řečí kolem mého notýsku? Každý člověk, který má v žilách krev, si zapisuje telefonní čísla lidí, se kterými se sejde. Už v mateřské škole začíná ta životní fáze zapisování čísel do malé knížečky, která je často červená. Všechno jsem Kay vysvětlil, když jsme spolu poslední byli na obědě. Ten notýsek je zcela nedůležitý. Dívky v tom

notýsku jsou pouhé stopy mé minulosti v mém životě. Ani se na ně pořádně nepamatuju. Nic pro mě neznamení.“

„Chceš tvrdit, že jsou méně než prach pod koly tvého válečného vozu?“

„Daleko méně! Žádné z těch čísel bych nevytočil, ani kdyby to bylo poslední přání mé babičky. Jsou to pouhé přízraky!“

„Čáry mlžné ekto plazmy?“

„Správně, nic víc. Kay je pro mě ta jediná. Vyniká nade všemi. Postav mě na roh a nech přede mnou defilovat zástupy krásek od Heleny Trojské až po Hedy Lamarr, situaci to nijak nezmění.“

Bill jeho slova hluboce dojala. Usoudila, že Joe je duše čistá jako padlý sníh.

„Dobrá,“ uzavřela Bill, „Takže teď podle mě musíš skoncovat s těmi legráčkami. Jinak to nejde. Máš dvě možnosti, jak získat dívčí srdce. Zaprvé můžeš vzít její srdce útokem a jako jeskynní muž ji odvléct za vlasy. Jako příklad uvedu, co jsem jednou popsala v povídce pro týdeník *V zajetí vášně*. Hrdina pocházel z lepší společnosti na Long Islandu. Fešák, mužný typ, koně, pušky, hony na lišku a podobně, a mívával záchvaty nevladatelné zuřivosti, při kterých drapnul svoji vyvolenou za vlasy a smýkal s ní. Se zaťatými zuby. Svými zuby, ne jejími. Jí cvakaly. To je jedna možnost.“

„Odmítám vláčet Kay z místnosti do místnosti za vlasy.“

„V jeho případě mu to získalo její pozornost a náklonnost. Dívce v mojí povídce se to líbilo. ‚Ach Geralde, Geralde, jsi úžasný‘ šeptala.“

„Ne!“

„Vlasy teda vynecháme. Mohl bys ji jen popadnout za ramena a pořádně s ní zatřepat.“

„Ne, to bych nemohl.“

„Proč ne?“

„Tak, nemohl.“

„To ti těžko poradím,“ posteskla si, „když mi ani trošku

nevyjdeš vstříc. V ateliéru Superba-Llewellyn býval takový slogan, to už jsi zapomněl? Pomáhat a spolupracovat!“

Vytáhla z kapsy bílou pilulku a podržela ji na dlani.

„Co to máš?“ zeptal se Joe.

„Aspirin, beru to na spaní. Když ji tedy nechceš ohromit svojí mužnou energií, musíš vzbudit její soucit!“

„Jak to myslíš?“

„Je to jednoduché. – Pořád mluvím, nějak mi vyschlo v krku. Nechceš se občerstvit?“

„To není špatný nápad. Šampaňské?“

„Jistě, nebudeme to míchat.“

Poodešla ke stolu a nalila dva poháry, do jednoho z nich přidala dárek od svého newyorského přítele barmana a ten nabídl Joeovi.

„Ano,“ pokračovala, „je třeba z tebe udělat předmět soucitu.“

„Jak se to dělá?“

„Říkám ti, není nic snazšího.“

„Já vím, tos říkala.“

„A říkám to zas a znova. Znáš přece tu klasickou báseň o soucitné ruce anděla...“

„Jistě, recitoval jsem to ve škole, *když bolest a úzkost čelo zkalí, jak milosrdný anděl k tobě se schýlí...*“

„Určitě jsi recitoval náramně. To byly časy, to se už nevrátí, ale že mi to chybí! Takže z důvěryhodného zdroje máme, že se v hodině nouze stává z každé pravé ženy andělská pečovatelka.“

„A co s tím?“

„Tak třeba Kay. Teď právě v kuchyni připravuje sendviče, ale kdyby tě, až sem přijde, našla na podlaze v bezvědomí, srdce by jí roztálo jako zmrzlinový pohár v poledním žáru na Sahaře. Vrhla by se na tvé tělo a pokryla by tvou tvář vášnivými polibky. Kay by tohle udělala, za to ti ručím. Kdybys tady teď ležel na podlaze v bezvědomí.“

„Ale z jakého důvodu bych měl tady ležet v bezvědomí?“

Bill přikývla. Viděla, co má na mysli.

„Ano, to se musí promyslet. Dejme tomu, že by tě Phipps, zuřivý opilec, bacil do hlavy tou lahví, kterou zatím ve spánku něžně objímá?“

„To se však nestalo.“

„Pravda. Nebo třeba kdybych ti šoupla do sklenice pilulku, známou mezi lidem pod názvem Mickey Finn?“

„Tos ale neudělala!“

„Pravda pravdoucí. Jen jsem uváděla rozličné možnosti. Nu tak tedy, na zdraví!“

„Na zdraví!“ řekl Joe a oba vyprázdnili své sklínky.

„Mickey Finn,“ zamyslela se Bill, „proč se tomu tak říká?“

„Že by na památku toho barmana, který tu pilulku vynalezl?“

„Podle Menckena tomu tak není, a Mencken je pokládán za vševěda. Máš představu, jak to asi funguje?“

„To náhodou vím, bylo to v tom filmu, na kterém jsem právě pracoval, než mi dali padáka. Člověk vůbec nic nepozoruje, a pak najednou, když zatřeše hlavou, takhle...“

Bill přiskočila v poslední chvíli, aby si pádem neublížil. Opatrně ho složila na koberec, soucitně, leč spokojeně na něho pohlédla. Pak přistoupila k pohovce a zalomcovala Phippsovým ramenem.

Není to snadné, probudit komorníka, který se potřebuje prospat z účinků dvou speciálů podle Wilhelminy a láhve peprmintky. Nějakou chvíli to vypadalo, že její úsilí k něčemu nepovede. Leč pak se ztuhlé údy začaly probouzet k životu, Phipps zabručel, pohnul se, pocítil, že krev dosud proudí znaveným tělem. Ještě jednou vydal jakýsi nezřetelný zvuk, posadil se a protřel si zrak.

„Co to?“ zašeptal chraplavě jako duch, který se zdráhavě dostavil na seanci okultistů, „co se to tady děje?“

„Ach, Joe, Joe! On nedýchá!“

„Odpusťte mi, pane Phippsi,“ řekla zdvořile. „že vás musím probudit, ale chci vás poprosit, abyste mi s ním pomohl. Sama to nezvládnou.“

„Ech?“

Bill ukázala na nehybné tělo na koberci.

„Pomůžete mi?“ opakovala. „Když dáme hlavy dohromady...“

Phipps se namáhavě vztyčil. Klamou ho smysly, nebo vidí na koberci nehybné tělo, jako se to stává v detektivkách, jež byly jeho oblíbeným čtivem? V detektivkách jsou těla na koberci naprosto běžným jevem; toto zde bylo na tom poměrně dobře, protože z něho netrčela orientální dýka. Zavřel oči a doufal, že tak způsobí zmizení mrtvol, ale když je otevřel, tělo bylo na svém původním místě.

„Co je s ním?“ otázal se zděšeně. „Proč tady tak leží?“

Bill překvapeně povytáhla obočí.

„Přece si pamatujete, že jste ho – jistě v dobrém úmyslu – praštil tady tou svojí láhví.“

„Šmankote, to že jsem udělal?“

„To už jste opravdu zapomněl?“

„Nepamatuju si ale ani tohle,“ řekl nešťastný opilec. „Jak se to stalo?“

„Mluvilo se a nějak mezi vámi došlo k neshodě v otázce apoštolských nástupnických práv v habešské církvi.“

„V jaké otázce?“

„Nástupnictví v habešské církvi přece, vzpomínáte si?“

„O habešské církvi jsem vůbec nikdy neslyšel.“

„To mají tam dole v Habeši takovou církev. Vy jste se na to díval tak a on zase onak, slovo dalo slovo, ne, pak už šlo do tuhého, vzrušená výměna názorů, a nakonec jste ho majznul, a mládenec zachroptěl a klesl mrtev.“

„Co, mrtev?“

„Ne, jenom jsem to trochu vylepšila, aby mělo vyprávění spád.“

„Radši už nic takového nedělejte,“ řekl Phipps a otřel si sinalé čelo. Klesl do křesla, nešťastně funěl a činil tak ještě, když se otevřely dveře a vstoupil Smedley a za ním Kay s velkým talířem sendvičů. Bill se viditelně zaradovala, protože už opravdu bylo načase něco málo pojist.

„Adéla tvrdě spí,“ oznámil Smedley. „Dlouho jsem naslouchal u jejích dveří a nic se tam nepohnulo. Ale pozor!“ povšiml si nehybného Joea. „Co má tohle znamenat?“

„Nehoda,“ pravila Bill. „Phipps ho bacil flaškou. Právě jsme to spolu projednávali.“

Kay ztuhla, smrtelně zbledla a rozšířenýma očima zírala na tragickou scénu. Talíř sendvičů se v jejích rukou nebezpečně zakymácel, ale Bill se jej včas ujala. Když se Kay vzpamatovala, s nářkem se vrhla k nehybné postavě na koberci.

„Ach, Joe, Joe!“ zakvílela.

Bill se spokojeně usmála a zakousla se do sendviče. Když chce dobrosrdečná žena dát dva mladé lidi dohromady, vždycky ji potěší, že její taktika zabrala. Dojedla sendvič a hned si vzala druhý. Se sardinkami, jaká slast! Sendviče se sardinkami Bill milovala.

„Bacil ho flaškou?“ podivil se Smedley.

„Ano, v zápalu vášně. Phippsové to mají v rodině, rozpálí se raz dva.“

„No tohle!“

„Je to mrzuté, že se to muselo stát. Večírek se pokazil, ale má to i světlou stránku. Phippsovi to umožnilo rychleji vystřízlivět.“

„Fakt? V tom případě...“

„On nedýchá,“ zoufala si Kay.

„To se určitě pleteš, děvče,“ rozhodně to vyloučil Smedley a vrátil se k důležitější věci.

„Vystřízlivěl, takže je práceschopný? Tak už aby se do toho dal, už žádné průtahy! Phippsi!“

„Pane?“ napravený hýřil se vrátil ke komornickému způsobu konání.

„Dejte se do díla!“

„Ano, pane.“

„Konec otálení!“

„Ano, pane.“

„Vždy připraven!“ dodala Bill a vzala si třetí sendvič. Se zadostučiněním pozorovala Kay, která pokrývala Joeovu tvář vášnivými polibky. Přesně tak si to představovala. Připadala si jako filmový režisér, jehož herci ze sebe vydávají to nejlepší.

„Ach, Joe, Joe, miláčku!... Dýchá!“ oznámila ulehčeně.

„Skutečně?“

„Teď se pohnul!“

„Znamenitě,“ libovala si Bill. „To je skvělá zpráva. Tentokrát jste unikl elektrickému křeslu, Phippsi.“

„Velmi se mi ulevilo, madam.“

„Snad příště.“

„Ano, madam.“

Kay se k němu obrátila s výčitkou. Phipps jí byl dosud docela sympatický, ale nyní v něm začala vidět výlupek komornické špatnosti.

„Mohl jste ho zabít!“ zlostně zasyčela přes zaťaté zuby, jako onen mužný hrdina honů na lišku z longislandské povídky tety Bill.

Phipps se zdvořile ohradil: „Tak dalece nebezpečně bych to, slečno, nehodnotil. Bylo to jen lehké ťuknutí, k jakému přirozeně často dochází při debatách o církevních otázkách.“

Dovolíte-li však, slečno, z hloubi srdce se omlouvám za svou unáhlenost a lituji, že jsem se nechal unést...“

Smedley ho netrpělivě přerušil.

„Na to teď není čas, přestaňte řečnit, nejsme ve sněmovně!“

„Ne, pane.“

„Do práce, mladíku, do práce!“

„Ano, pane.“

„Tak pojďme!“

„Ano, pane, jak si přejete, pane.“

Když se za nimi zavřely dveře, Bill se mateřsky usmála na svou mladou neteř a spolu s ní se sklonila nad pacientem, který se již probíral z bezvědomí.

„Za minutku bude fit,“ prorokovala optimisticky. „Vsadím se s tebou o deset centů, že až přijde k sobě, ze všeho nejdřív se zeptá: ‚Kde to jsem?‘“

Joe otevřel oči a otázal se: „Kde to jsem?“

Bill řekla: „Dlužíš mi deset centů.“

Joe se posadil a zaklel.

„Ach, Joe!“ řekla Kay.

„Moje hlava!“ řekl Joe.

„Bolí, vid’?“ domnívala se Bill. „Potřebuješ čerstvý vzduch. Pomoz mi, Kay, musíme ho dostat na zahradu.“

„Dám ti studený obklad, miláčku,“ navrhla Kay něžně.

Joe zamrkal.

„Řekla jsi *miláčku*?“

„Ovšem!“

Opět nevěřicně zamrkal.

„A předtím, to byl krásný sen, anebo jsi mě skutečně líbala?“

„Jasně, že tě líbala,“ dosvědčila Bill. „A proč by tě taky nelíbala? Copak jsem ti neřekla, že tě miluje? Dokážeš jít?“

„Asi ano.“

„Tak pojď ven, namočíme ti hlavu v Adélině křišťálovém bazénu.“

Joe zamrkal potřetí. I tak nenáročný tělesný výkon jako zamrknání mu působil utrpení, jako kdyby mu pilný

řemeslník zarážel do spánků rozžhavené hřeby. Avšak dokázal to přejít bez povšimnutí, neboť ho hřál nádherný pocit, jako by se pokojem linula sladká hudba. Všechno kolem bylo náhle jiné a krásnější. I tvář jeho staré dobré kolegyně, kterou prý kdosi přirovnal k boxerovi, jaksi zkrásněla. S radostí by si připsal její telefonní číslo do červeného notýsku.

A Kay, andělské stvoření, k nerozeznání od ostatních nadpozemských cherubínů a serafínů, která ho miluje.

„Opravdu mě miluješ?“

„Jasně, že tě miluje,“ potvrdila to opět Bill, „kolikrát ti to mám říkat? Zbožňuje tě, obdivuje tě, dala by život za jedinou růžičku z tvých vlasů. Povíme si to ještě podrobněji, až budeš mít hlavu v bazénu. Tak už pojď. Já vím, je ti jako po výprasku.“

Vyšli francouzským oknem, a jen zmizeli z dohledu, dveře pokoje se otevřely. Vstoupila Adéla a za ní se mátožně vploužil lord Topham. Adéla vypadala čile a bojovně, ale její společník jakoby napůl spal. Hned padl do křesla a zavřel oči.

Adélino probuzení

Když se šel Smedley přesvědčit, zda Adéla tvrdě spí, bohužel mu nedošlo, že ji tím určitě probudí, bude-li přitom funět jako dostihový kůň po Velké národní steeplechase. Neuvědomil si, že tak dýchá, neboť byl rozrušen událostmi, pokusem o otevření nedobytného sejfu a tím, že se o něm Phipps vyjádřil jako o starém ochmelkovi, a právě tak ani nevěnoval pozornost tomu, že pod jeho kroky zavržala podlaha a že se musel zachytit jejích dveří, když tak trochu ztratil rovnováhu. Jedno k druhému a chybělo jen, aby začal zvonit jako budík.

Nezdržel se tam ani půldruhé minuty, když se Adéla zavrtěla, posadila, a když se ozvala rána na dveře, vstala. S odhodláním Amazonky, která se chystá do boje, si oblékla župan a pak jen stála a naslouchala.

Zvuky za dveřmi ustaly. Po chvilce opatrně vyhlédla a ukázalo se, že tam nikdo není. Někdo se tam ovšem ochomýtal a ona si umínila, že tomu přijde na kloub. Adéla Corková měla pro strach uděláno. To by mohl potvrdit kterýkoli z dvanácti hollywoodských režisérů němému filmu a stejně tak každý z jejích tří zesnulých manželů. Jak již bylo naznačeno, netrpěla žádné nesmysly, z nichž za vrchol považovala přítomnost nevítaných vetřelců mezi jednou a druhou hodinou ranní.

I když se vyznačovala mimořádnou neohrožeností, přece jen se rozhodla zajistit si spojení a neprodleně pokračovala

k pokoji lorda Tophama. Dalo jí mnohem víc práce ho vyburcovat a rozhýbat, než Smedleymu probudit ji.

Nyní se, už v obývacím pokoji, znovu uložil ke spánku.

„Lorde Tophame!“ oslovila ho Adéla ostře.

Její host odpověděl pouze tichým oddychováním. Přestože se lord Topham nikterak nepodobal Napoleonu Bonaparte, jedno měli společné – usínali, jen co se hlavou dotkli polštáře, nyní v případě lorda Tophama opěradla lenošky.

„Lorde Tophame!!!“ zvolala hlasitěji.

Probral se, jako by se na jeho místě jistě probral i Napoleon. Adéla sice neměla tak burácivý hlas jako její sestra, avšak ve vypjatých chvílích vynikal pronikavostí.

„Ech?“

„Probudte se!“

„Já jsem spal?“

„Ano, spal jste!“

Lord Topham se nad tím zamyslel, neboť na rozdíl od toho, co mu tvrdila, se domníval, že právě tančil rumbu na londýnském náměstí Piccadilly Circus.

„Musíte mít pravdu. Zdálo se mi o Toots.“

„O čem?“

„Toots je dívka, s kterou se v Londýně znám. Zdálo se mi, že s ní tančím na Piccadilly Circus. Zrovna tam. Ptám se. Tancoval by někdo na Picadilly Circus?“ Lord Topham se při té představě pousmál.

Adéla nebyla psychiatr, vždy připravený naslouchat, co se lidem zdálo, a rozebírat to. Nic nepodotkla, pouze netrpělivě začichala. Pak ostře vykřikla. Bloudila pohledem po místnosti a zrak jí padl na podnos s láhvemi.

„Co tohle znamená?“

Lord Topham si sentimentálně povzdechl.

„Musím vám vyprávět o Toots. Já ji nadevše zbožňuju, jenže jsme se pohádali, než jsem vyplul do Ameriky. Je to moc milá dívka –“

„Jen koukněte na ty láhve!“

„... ale netýkavka, hned se naštve.“

„Kdo to sem dal?“

„Velmi nedůtklivá. Ozdoba svého pohlaví, ale háklivá. To nesporně.“

„Kdo – sem – dal – ty – láhve? Já měla pravdu. V domě jsou lupiči.“

Lord Topham si opět povzdechl. Připadalo mu, že nastala pravá chvíle, kdy musí ulevit svému srdci a zbavit ho neštěstí, které ho tížilo.

„Snadno se urazí, jestli mi rozumíte, i když jinak je ve všech ohledech přímo anděl. Tomu neuvěříte, jenom proto, že jsem jí řekl, že v novém klobouku vypadá jako Boris Karloff, se rozpráhla a jednu mi ze strany přišila. A že už mě v životě nechce vidět, ani se mnou mluvit. Člověk má svou hrdost, že jo? Přiznávám, že jsem se napřímil –“

„Mlčte! Poslouchejte...“

Adéla špicovala uši směrem ke stropu. Jako by se z promítacího sálu ozýval tlumený hluk. To Smedley si uvědomil, že si nutně musí dát nějaký životabudič, ale ty že jsou všechny dole; vyrazil ke dveřím a zakopl o stoličku.

„Někdo je v promítacím sále! Lorde Tophame! LORDE TOPHAME!“

Lord Topham procitl jak Šípková Růženka ze sna a pomyslel si, že se dnes večer musí hodně potýkat s nepříznivými okolnostmi.

„Ano...“

„Jděte nahoru!“

„Kam?“

„Nahoru.“

„Proč?“

„V promítacím sále jsou lupiči!“

„To je důvod tam nejt!“ namítl lord Topham. „Zrovna jsem vám chtěl říct, když jsem si zdříml, že jsem poslal

Toots letecký dopis s omluvou, že je to všechno moje vina a že ji prosím za odpuštění a teď čekám, že mi odpoví telegraficky. Připadal bych si jako blbec, takříkajíc, kdybych za těchto okolností lezl někam, kde by mě nějaký lupič mohl odprásknout, dřív než tu odpověď dostanu, že? To je přece jasné? Ten telegram čekám každou chvíli.“

Mnozí by jeho postoj schválili. Řekli by, že je to prozíravý mladý muž, který neprovádí hlouposti. Ale pro takový přístup neměla Adéla pochopení a pobíhala jako vzteklá lvice v kleci. Pak si všimla, že je tam otevřené francouzské okno.

„Lorde Tophame!“

„Co je zase?“

„Tady je otevřené francouzské okno!“

„Okno?“

„Ano, otevřené.“

Přestože byl dost ospalý, snadno to pochopil a poznal: „Aha, vidím, co máte na mysli, jistěže otevřené... A neříkala jste, že nahoře jsou lupiči?“

„Ano!“

„Vysvětlení se samo nabízí, tudy se dostali dovnitř!“ pravil lord Topham a usnul.

„Někdo sem jde, slyším ho na chodbě,“ vykřikla zděšeně. „Lorde Tophame! LORDE TOPHAME!“

„Co zase? Je to opravdu nutné?“

„Někdo je na chodbě, jde sem!“

„Vážně? Inu, inu.“

Adéla popadla ze stolu láhev a vtiskla mu ji do ruky. Podíval se na ni užasle, jako by nic podobného dříve neviděl.

„Co s tím?“

„Budete potřebovat zbraň!“

„Kdo, já? Na co?“

„Jakmile vejde, musíte ho praštit!“

„Koho?“

„Toho člověka na chodbě!“

„Ale já nechci nikoho na chodbě praštit.“

Dveře se otevřely a na prahu se zjevil povědomý tloušťík. Nahromaděné obavy explodovaly.

„Smedley!“ vykřikla.

„Uf! Fuj!“ vyjekl Smedley.

„Mám ho praštit?“ otázal se lord Topham.

„Proč se, proboha, v tuhle noční hodinu potloukáš po domě?“

Smedley se zastavil ve dveřích, pracně lupal po dechu a s nepatrným úspěchem se pokoušel vyrovnat se s nejtěžší ránou, kterou jeho sebedůvěra v této noci plné hrůz dostala. Těšil se na osvěživou sklenici bourbonu se sodovkou a místo toho nečekaně narazil na švagrovou, která v něm i za nejpríznivějších okolností vzbuzovala pocit, že by mu bylo lépe někde daleko. Usilovně polykal a z ochablých úst vyrážel nesmyslné zvuky. Podobal se oněm kvílejícím mátohám ze hry o Juliu Caesarovi, které se potácely v římských ulicích. Lord Topham, který o té hře neměl ponětí, si naopak pomyslel, že Smedley vypadá jako kočka před záchvatem. Jako chlapec míval takovou velkou oranžově mourovatou kočku, která jeho i celou rodinu rozčilovala tím, že se chovala, jako teď Smedley.

Ve snaze rozptýlit napjatou atmosféru, se znovu zeptal: „Mám ho praštit?“

„Ne.“

„Dobrá, jen jsem se ptal.“

Adéla stále drtila Smedleyho výhružným pohledem.

„Tak co, Smedley?“

Podařilo se mu najít řeč.

„Ne – nemohl jsem spát. A co sem přivedlo tebe, Adélo?“

„Zaslechla jsem v domě zvuky, za dveřmi mi někdo dupal a funěl. Probudila jsem lorda Tophama a společně to teď vyšetřujeme. Co tu dělají ty láhve?“

Smedley byl stále ještě v šoku, ale snažil se udržovat konverzaci.“

„Láhve?“

„Ano, láhve.“

„Jo tak, láhve. Já si – já si myslím, že je sem dal Phipps.“
Zoufale se zahleděl na strop.

Adéla odpověděla jen podrážděným „Pche!“ Na švagrovu inteligenci měla vždy vyhraněný názor, ale dnes jí připadal ještě omezenější než jindy.

„Proč by to proboha Phipps dělal?“

„Komorníci přece pořád roznášejí po domě láhve,“ přesvědčoval ji Smedley.

Lord Topham ho podpořil, neboť se ocitl na pevné půdě. O komornících věděl první poslední.

„To je fakt! Má pravdu. Komorníci v jednom kuse roznášejí láhve, pro případ, že by si někdo chtěl dát drink.“

Adéla popuzeně zafrkala a pomyslíla si, že inteligencí se lord Topham snadno vyrovná jejímu švagrovi.

„A ten rámus v promítacím sále, to je taky Phipps?“
zeptala se sžíravě.

Teď se Smedley opravdu zděsil. Jeho vlastní klopýtnutí přes stoličku mu ani nepřišlo na mysl, na klopýtání přes stoličky či cokoli jiného byl zvyklý, ale její poznámka v něm vzbudila obavy, že se vydá zjistit, co ten rámus způsobilo. A co potom?

V záhybech své mysli horečně pátral po nějakém řešení, ale žádné se nenabízelo. Až najednou uviděl Bill vstupující z terasy francouzským oknem. Ten pohled v něm probudil naději. Vše není dosud ztraceno, i když to tak na chvíli vypadalo. Kdo jiný než spolehlivá Bill může přispět k rozřešení strašného dilematu.

Adéla nevíkala sestřin příchod tak radostně.

„Wilhelmino!“

„Jéje, nazdárek, Adélo! Ahoj, Smedley! Zdravíčko, lorde Tophame!“

„I vám, slečno Shannonová. Mám ji praštit?“ optal se lord Topham. Připadalo mu, že láhev obdržel jako zbraň naprosto zbytečně.

„Mlčte,“ utrhla se na něho Adéla. „Co ty tady děláš, Wilhelmino?“

„Byla jsem se projít, nemohla jsem spát. Co ty?“

„Slyšela jsem nějaký hluk.“

„To se ti určitě jenom něco zdálo.“

„Nic se mi nezdálo. Někdo je v promítacím sále.“

Bill se zarazila. Ne, to není dobré. Správně usoudila, že hluk v promítacím sále mohl způsobit jen Smedley. Dokonalejší Phipps je jistě bez viny.

„Že by někdo byl v promítacím sále?“

„Slyšela jsem kroky.“

„Patrně myši.“

„Co, myši. Jistě je tam lupič.“

„Byla ses tam kouknout?“

„Copak se nechám zamordovat?“

„Moje řeč,“ lord Topham se připojil k jejímu vyjádření. „Právě jsem vysvětloval naší drahé hostitelce, že než jsem odjel z Anglie, pohádal jsem se se svojí přítelkyní Toots. Letecky jsem jí poslal dopis, že lituju a moc se omlouvám, a teď čekám na odpověď. Nenechám se tedy zlikvidovat bandou nočních nájezdníků, když doufám, že mi Toots odpoví příznivě. Je sice pravda, že ta drahá bytost hodně zuřila, trhala moje fotky na malé kousťičky a dupala po nich, ale jak říkám, čas hojí všechny rány –“

„Prosím vás, mlčte už!“

„Nebohý lorde Tophame,“ pravila Bill, „tady nemůžete vykládat, co se vám zlíbí, ani kdybyste byl dobře cvičený papoušek. Vy jste se pohádal se svojí dívkou?“

„Byla to příšerná hádka. Bitva století. Šlo o její nový klobouk, o kterém jsem řekl, neuváženě, jak teď vidím, že v něm vypadá jako...“

„Lorde Tophame!“

„Prosím?“

Adéla promluvila klidně, ovšem s velkým přemáháním.

„Nechci už nic slyšet o vaší přítelkyni Toots!“

„Ale je to ještě moje přítelkyně? Toť otázka.“

„Jděte se vycpat a zahrabat i s vaší zpropadenou Toots!“ zaječela Adéla podle zvyku z dob němého filmu, kdy umělkyně zásadně nesměla být němá, chtěla-li to někam dotáhnout. Její strojený klid vzal rázem zasně. Mladý aristokrat v jejích očích klesl až na samé dno, dopadl hůř, než kdyby se snažil připravit ji o scénu.

„Přestaňte žvanit o té osobě, která má jistě platinově blond vlasy, šišlá a v podsvětí je jako doma. Jediné, co mě zajímá, je lupič nahoře v promítacím sále.“

Bill zavrtěla hlavou.

„Žádný lupič tam není.“

„Říkám ti, že je!“

„Mám se jít podívat?“

„K čemu by ti to bylo? Ne, počkáme na policii.“

Smedley se zhroutil. Konec nadějí!

„Po-po-policii?“

„Telefonovala jsem na policii ještě z ložnice. Už tady dávno měli být! Snad sem jdou pěšky, to by mě vůbec nepřekvapilo. Imbecilové z Beverly Hills!“ proklínala je Adéla, ale včas se zarazila, když policejní seržant a strážník vstoupili francouzským oknem.

Policejní zásah

Seržant byl hromotluk vzbuzující respekt a jeho podřízený se s ním v tomto ohledu shodoval. Vstoupili uvážlivě, jako lidé, kteří svým jednáním poskytují záruku, že zákon bude dodržen a zločinec dopaden.

„Dobrá večer, madam,“ řekl seržant.

Adélu neopouštěla bojovná nálada. Tak bohaté ženy jako ona si myslí, že jejich přání a příkazy budou plněny bez průtahů.

„Dobrá večer. Dali jste si na čas. Co jste dělali? Hráli kanastu?“

Seržanta se to dotklo.

„Přišli jsme, jak to šlo, madam. Hlásila jste vloupání?“

Adélu ta otázka popudila.

„Na policejní stanici vám to ani nevyřídili? Ano, dala jsem si tu námahu a po telefonu jsem důkladně vysvětlila, že tady máme lupiče v promítacím sále.“

„To je kde?“

„Přímo nad námi. Smedley, ukaž pánům, kudy se jde do promítacího sálu.“

Smedley se zachvěl, jako by se zachvěl římský imperátor, kdyby vůdce tlupy vrahů, kteří vnikli do jeho soukromých komnat, prohodil: „Tak jsme tady, Galbo“, po případě Vitellie nebo Caligulo, podle toho, jak se ten který jmenoval. Zoufale obrátil oči k spolehlivé Bill a doufal, že ho v této kritické hodině nezklame. Bill udělala, co bylo v jejích silách, jako vždycky.

„V promítacím sále není žádný lupič. To je směšné!“
„Směšné? Co povídáš, slyšela jsem odtamtud podivné zvuky!“

Bill zachytila seržantův pohled a v očích jí zajiskřilo.

„Slyšela záhadné zvuky, seržante! Ach, my ženy, ubohá, ustrašená, rozrušená stvoření.“

„Tak poslyš, až mě uvidíš rozrušenou...“

„Hotové uzlíčky nervů, vidíte, seržante?“

„Ano, paní. Moje žena je taky taková.“

„I ta moje,“ dodal strážník.

„Všechny jsme stejné,“ pokračovala Bill. „Souvisí to se strukturou našich lebečních kostí.“

Seržant přitakal, že to tak může být, a strážník přidal sdělení, že na tom něco je. Jeho žena věří na zlá znamení a nikdy by neprošla pod žebříkem. O seržantově ženě se přítomní dozvěděli, že každého prvního v měsíci pronese zaříkávadlo „To by bylo, aby nebylo“, protože věří, že kdo prvního dne v měsíci řekne „To by bylo, aby nebylo“, obdrží do čtrnácti dnů dárek. Taková pošetilost, řekl seržant, ale už je to tak.

„Poslyšte,“ vložila se do toho Adéla, na které už bylo znát, že se jen taktak drží.

„Počkej, Adélo,“ napomenula ji Bill. „Posadte se,“ vyzvala policisty, „a povězte nám o svých manželkách všechno.“

Bylo to vábná nabídka a seržant málem podlehl. Ale pak se vzmužil a odolal.

„Napřed bysme se, madam, měli podívat do toho promítacího sálu, jak si tadyhle paní přeje.“

„Bude to jen ztráta času,“ namítla Bill.

„Ano,“ Smedley horlivě přisvědčil, „ani to tam není nic moc, obyčejný promítací sál. Fakt!“

„Není naspěch,“ podotkla Bill, „noc je dosud mladá. Udělte si pohodlí a dejte si skleničku.“

To, co následovalo, by náhodný kolemjdoucí mohl pokládat za výbuch nedalekého muničního skladu, ale byla to jen Adéla.

„Co tohle za řeči, proboha!“ rozkřikla se Adéla a rozhodila ruce. „Udělejte si pohodlí, dejte si skleničku! Co to má být? Schůzka abiturientů po dvaceti letech?“

Seržantovi neunikla výstava lahví na stole a návrh ženy, která vypadala jako boxer, se mu zamlouval víc než naléhání té druhé; ta tady patrně měla hlavní slovo a byla mu nějak nejasně povědomá. Její názory pokládal za zaostalé, nikoli v souladu s moderními myšlenkovými proudy.

Nicméně ctnostně prohlásil, že ve službě se nemůže napít, a pobídl svého společníka slovy „Tak jdem, Bille!“

„Podívejme, jmenujete se Bill,“ zaradovala se Bill a Bill přisvědčil. Na to řekla, že ona taky a že by si o tom s ním ráda popovídala, neboť je to úžasná náhoda.

„Až pozdějc, madam,“ rozhodl seržant a policejním pohledem se podíval na strop.

„Se mi zdá, že se tam opravdu něco ozejevá. Jako vrzání...“

„Ve všech starých domech to v noci vrže a praská. Tenhle barák pochází myslím už z raného období Cecila B. de Milla.“

„Podle mě je to spíš jako škrábání,“ vyjádřil se strážník.

Bill se zaposlouchala.

„Á, ano,“ řekla, „vím, co to je. To je sestřin pudlík, má citlivou pokožku, tak se škrábe podle zásady ‚Co tě nesvrbí, neškrab!‘ Máte rád psy, seržante?“

„Ano, madam, mám doma psa...“

„Jakou rasu?“

„Skotského teriéra, madam.“

„To je moc dobrá rasa, nesmírně inteligentní.“

„Inteligentní, to jste řekla úplně přesně. To si poslechněte...“

„Jářku, tohle si poslechněte,“ vmísil se do hovoru strážník, jenž by se rád rozhovořil o svém bostonském teriérovi Busterovi.

„Tak poslyšte,“ zasáhla Adéla již hodně netrpělivě, „půjde se už konečně podívat do toho promítacího sálu?“

„Jasně, milostivá, už jdem. Pojď, Bille!“

Smedley slabě zaúpěl, vida, že záhuba se neúprosně blíží. Když vykročili ke dveřím, vystartoval s nimi a zakopl tak nešťastně, že vrazil do seržanta a ten vrazil do Adély. Ta se na něj osopila s otázkou, jestli si myslí, že hrají americký fotbal.

„Omlouvám se, madam,“ pravil seržant zdvořile. „Tadyhle gentleman do mě strčil.“ Odmlčel se a pak se zeptal: „Nejste vy Adéla Shannonová?“

„Jsem.“

„No to mě podržte,“ žasl seržant, „já jsem vás viděl v tolika němejch filmech. Pamatuješ se na Adélu Shannonovou, Bille?“

„Jasně,“ přitakal strážník. „To byla Královna bouřlivých emocí!“

„Pořád je,“ opravila ho Bill. „Zajímáte se o filmové umění, seržante?“

„Velmi, madam. Vy jste taky nějak u filmu?“

„Už ne. Pracovala jsem u společnosti Superba-Llewellyn, ale vyrazili mě.“

„Smůla. Ale tak to někdy chodí.“

„Je to tak a nejinak.“

Strážník se trpce zachechtal. „Jo, tak to někdy chodí –, v Hollywoodu. Cha!“

Bill se na něho zadívala. Obrátila se na seržanta.

„Váš kolega nemá rád Hollywood?“

„Nemá.“

Adéla tiše zuřila, se zaťatými zuby i pěstmi. Hovořila s nepřírozenou vlídností ženy, která se usilovně drží, neboť ví, že kdyby si na okamžik povolila, vedlo by to k nechutné scéně. Byla na tom nervově stejně jako Smedley, který v tuhle chvíli nebyl víc než hromada sulcu. Unešení policisté na ni působili jako za starých časů jistý vídeňský režisér, jemuž v zájmu svého umění ve filmu *Buď zdráv, Caesare* hodila na hlavu meč římského legionáře.

„Mohli byste mi, pánové, věnovat chvíli pozornost?“ pravila. „Máte v příští hodině nebo tak nějak v úmyslu zakročit proti lupičům, nebo bude tato rozprava pokračovat donekonečna? Přišli jste sem konat svoji povinnost nebo si jenom popovídat o filmech? Pouze si přeji vědět, jak se věci mají,“ pravila Adéla, hotové ztělesnění ohleduplnosti a šarmu.

Bill ji mírně napomenula.

„Nač ten spěch, Adélo? Máme před sebou celou noc. Proč váš kolega nemá Hollywood rád?“

Seržant se zachmuřil.

„Minulý týden zkusil štěstí u Medulla-Oblongata-Glutz a odmítl ho s tím, že do rozmarné komedie není ten správný typ.“

„To si děláte legraci.“

„Kdepak, madam, takhle to řekli.“

„To nechápu, mně připadá na rozmarnou komedii jako dělaný.“

„Jasně, že jsem do komedie správný typ, jenže je to mafie a nikoho nového si tam nepustí.“

„Ano, je to opravdu obtížné,“ řekla Bill.

„Obtížné, to jste řekla přesně,“ přisvědčil seržant. „Tohle si poslechněte. Když jsem já zkusil štěstí u Colossal-Superhuman, měli tu drzost mi říct, že v sobě nemám dost dramatického napětí.“

„To je k nevíře.“

Adéla si povzdechla, jako by jí pukalo srdce. Její duch byl zlomen.

„Panebože, žádala jsem o policejní zásah a oni mi poslali dva nezaměstnané herce! Musím si jít lehnout! Lorde Tophame!... LORDE TOPHAME!“

Lord Topham procítl a promnul si oči.

„Haló? Kdo volá? Toots?“

Adéla se odmlčela. Vypadalo to, že polyká.

„Ne,“ pravila posléze s jistými obtížemi. „Nevolá Toots. Lorde Tophame, zatím jste se jako pomocník v nouzi vůbec

neosvědčil. Žádám teď příliš, abyste mě doprovodil do mé ložnice?“

„Doprovodit vás do vaší...“

„Dům je plný zlodějů, můžou se skrývat v každém koutě, a tak bych nerada šla nahoru sama.“

Lord Topham pocítil úlevu.

„A to jo, ano, ano, ano, už jsem si myslel... Hahaha, taková hloupost. Určitě, ano, ano, ano, ano! Teď vám rozumím...“

„Vemte si tu láhev.“

„Ech? Aha, láhev... Tu ji máme!“

Adéla pak na odchodu oslovila seržanta: „Až se vypovídate o svém dramatickém napětí, najdete zloděje v promítacím sále. Křiknu na ně přes dveře, aby na vás počkali. Tak pojďme, lorde Tophame.“

„Račte, prosím,“ dal jí přednost ve dveřích.

„Co vás to napadá, vždyť můžou číhat hned za dveřmi,“ odmítla Adéla.

Lord Topham tedy vyšel z pokoje jako první. Seržanta se dotkla její slova na rozloučenou, takže do něho vjela čino-rodost.

„Tak jdeme, jdeme!“

„Ještě nechodte.“ žadonil Smedley.

„Povinnost především, pane.“

„Vždyť jste to nedopověděl o té rozmarné komedii,“ připomněla mu Bill. „Tak se přece posadte a dejte si skleničku.“

„Ne, děkuji, madam.“

„Řekněte, kolik.“

„Stačí,“ řekl seržant.

„A co vy?“

„Pro mě ne, madam,“ vzpouzel se strážník.

„Řekněte kolik.“

„Stačí,“ řekl strážník.

„Tak vidíte,“ pravila Bill, „to už je lepší. Uděláme si pohodlí. Kde jsme to přestali? Jak v Medulla-Oblongata-Glutz přišli na to, že nemáte buňky pro komické role?“

„To bych taky rád věděl,“ lítostivě pravil strážník. „Má Clark Gable něco, co mně chybí?“

„Knír, deset milionů a lady Sylvii Ashleyovou.“

„Ne, on myslel jako talent, madam,“ vysvětlil seržant.

„Aha, talent.“

„Ano, já mám herecký talent, to cítím, tady,“ řekl strážník a udeřil se do prsou.

Bill pohlédla na seržanta. „Co vy, taky máte talent?“

„O tom nepochybuje,“ řekl seržant. „Vyhraněný talent pro dramatické situace. Koukněte: ‚Zahod' tu bouchačku, darebáku! Ty mě ještě neznáš, jsem Tom Henessy, muž, který nikdy nemine svůj cíl! Slyšels? *Bum, bum!*‘ Tím ho jako oddělám. To jsem si nacvičil, takový výstup, ukázkou, jak dělám dramatické situace. Je to ještě delší, tohle je jen pro názornost.“

„Výtečná ukáзка, jak se dneska žije,“ pochválila ho Bill. „Mistrná kombinace soucitu i násilí.“

Seržant rozpačitě zašoupal erární botou po koberci.

„Děkuju, madam.“

„Není zač!“

„Když byste se někdy stavila na okrsku, ukážu vám svoje fotky z rolí.“

„To jo, ráda přijdu!“

„Tak tohle všechno bych dokázal, jen kdybych dostal příležitost, a oni mi ji nedají!“

„To je zkrátka Hollywood!“

„To jo.“

„Velká pravda, to je Hollywood,“ přidal se strážník. „Koukněte, madam, sledujte! Co je to?“

Zakřenil se.

„Radost?“

„Správně, radost! A tohle?“ Sevřel rty.

„Zármutek?“

„Správně! A tohle?“ Povytláhl obočí.

„Zděšení!“

„Přesně tak, a umím i nenávidět, ale nejlepší jsem v komických scénách. Jako když chlápek balí slečnu a vtipně s ní žertuje. Jenže ti tupci v MOG to nevidí. Odmítli mě.“

„Takový už je Hollywood,“ povzdechla si Bill.

„Tak, tak,“ řekl seržant.

„Ba, ba,“ souhlasil strážník.

„Město světla a zármutků,“ dodala Bill. „A vida, Phipps.“

Pokud Phippse přítomnost policie překvapila, nedal to najevo. Byl stejně důstojný jako jindy.

„Dostavil jsem se, madam, abych se dotázal, zda ještě budete mít nějaké přání?“

„Ne, děkuji, určitě nic,“ řekla Bill.

„To je kdo?“ zeptal se seržant.

„Komorník mé sestry. A vy, seržant...?“

„Ward, madam. Tohle je strážník Morehouse.“

„Děkuji. Pan Phipps, seržant Ward, strážník Morehouse.“

„Velice mě těší,“ pravil Phipps.

„Taky tak, těší mě,“ řekl seržant, a strážník se připojil s přátelským gestem.

Bill projevila zájem, proč je Phipps tak pozdě na nohou.

„Co je s vámi, Phippsi, nemohl jste usnout?“

„Ano, madam, nemohl, což je u mne velice neobvyklé.“

„Počítal jste ovečky?“

„Ano, madam, avšak nepomohlo to, i zašel jsem nahore do domácího kina a dovolil jsem si pustit si film, madam, *Věčnou Ambru*.“

Seržant překvapeně vyjekl: „Tak to jste byl vy, v promítacím sále? Paní si myslela, že je tam lupič!“ Jeho pronikavý mozek ihned přišel na příčinu onoho znepokojení.

„Paní Corková,“ upřesnila Bill. „Před chvílkou si šla lehnout, byla zde s námi. Slyšela nějaký hluk a polekala se.“

„Je mi nesmírně líto, madam. Vynasnažil jsem se počínat si zcela nehlukně.“

„Já vím, to je mi jasné...“

Seržant si otřel ústa, zvedl se a oznámil, že tedy půjdou po svých. Dobrou noc, madam.“

„Dobrou noc, a pěstujte svůj dramatický talent!“

„Zajisté, madam.“

„A hodně štěstí v uměleckém usilování.“

„Děkuji, madam, ale už ztrácím naději. Čím víc člověk chodí na castingy, tím častěji se dočká zklamání.“

„Ten Hollywood!“

„Ten Hollywood!“

„Pravda, Hollywood,“ řekl strážník Morehouse, „město falešného pozlátka, kde tragédie leží pohřbeny pod vrstvou neupřímných úsměvů a kde...“

„Nech toho, jdeme,“ okřikl ho seržant.

Bill za nimi zavřela francouzské okno a Smedley poprvé za celý večer vydechl volně a bezstarostně.

„Bill, ty jsi úžasná!“

„Děkuju ti, Smedley. Jak by řekl Phipps, vždy se snažím zcela splnit každé vaše přání.“

„Úžasná,“ opakoval Smedley a obrátil se k Phippsovi. „Poldové chtěli jít nahoru, ale ona s nimi mluvila a mluvila a pak je vypoklonkovala.“

„Vskutku, pane? Patrně se to stalo zdrojem silné úzkosti, madam?“

„Bylo to o fous,“ připustila Bill. „Naštěstí si rádi popovídali o filmovém umění.“

Ze zahrady přišli Joe a Kay.

„Joe se už skoro zotavil,“ oznámila Kay.

„To jsem ráda. A ty úplně záříš!“

„Není divu,“ řekl Joe. „Bude se vdávat, *za mne!*“

„Aha, tak jste to dali dohromady? V to jsem doufala. Máš moje požehnání, Kay!“

„Díky, Bill.“

„Tak se mi zdá, že je všechno na nejlepší cestě. Co ty o tom soudíš, Smedley?“

Smedley se zavrtěl, což mohlo vyjadřovat radost, ale případně i netrpělivost. Neměl tak dobrou schopnost vyjadřovat své nálady jako strážník Morehouse.

„Ano, ano, ano, jistěže, ale teď na to nemám čas. Máte to, Phippsi?“

„Pane?“

„Ten deník!“

„Ach ano, pane. To nebylo nic obtížného.“

„Znamenitě, Phippsi,“ pochválil ho Joe.

„Děkuji, pane.“

„Skvostný výkon, Phippsi,“ řekla Kay.

„Děkuji, slečno.“

„Tak ukažte, sem s ním,“ řekl Smedley.

Phippsův obličej vyjadřoval zdvořilý nesouhlas.

„Je mi líto, pane, avšak vaše přání jest nesplnitelné.“

Smedley užasl.

„Jak to, vždyť jste řekl, že ho máte!“

„Mám, pane, a hodlám si ho ponechat.“

„Cože!“

„Ano, pane. Máte ještě jiné přání, pane? Děkuji a dobrou noc, pane.“

Vytratil se z místnosti, kde po něm zůstalo jen ohromné mlčení.

První promluvila Bill. „No ne, to je ale prevít! Tak jsme zase tam, kde jsme byli.“ Odmlčela se a zápasila se svými pocity. Uvažovala o možnostech a pak řekla: „Řekni to ty, Smedley! Od dámy by se to nehodilo.“

Co dělat? Kde je Bill?

Jak každý ví, existuje několik způsobů měření času. Od pradávna se zastánci rozličných škol časoměření sváří a tvrdí, že právě ten jejich způsob je lepší než všechny ostatní. Způsobilo to už mnoho zlé krve, to si s politováním musíme přiznat.

Tak například Hipparchos z Nikáje nazval při obhajování vlastního systému Marina Tyrského „Marinus Prázdná Duše“, což bylo sice duchaplné, ale také velmi urážlivé. Jindy zase se nemohli shodnout Purbach a Regiomontanus, když se seznámili s učením Ahmada Ibn Abdulláha z Bagdádu, oba se mu nejdřív dosyta vysmáli a Purbach, který byl známý hrubián, pak pravil, že Ahmad toho o časoměření ví asi tolik jako kocour jeho babičky, proslulý svou mentální zanedbaností. Avšak smířlivý Regiomontanus připomněl, že Ahmad Ibn Abdulláh je ještě mladík, který se musí snažit, aby to někam v životě dotáhl, takže by byla chyba ho ponižovat. Purbach zvolal, „To nemůžeš myslet vážně!“, ale Regiomontanus trval na svém, ani jeden neustoupil a Purbach nakonec řekl, že se mu z Regiomontana dělá nevolno. To bylo poprvé, co se vážně nepohodli.

Tycho Brahe, vynikající Dán, měřil čas pomocí nadmořské výšky, kvadrantů, sextantů, azimutů, armilárních sfér a paralaxních pravítek, a v Dánsku mu tehdy všeobecně důvěřovali. Teprve roku 1863 vyšel oblíbený Dollenův spis *Die Zeitbestimmung vermittelt des tragbaren Durchgangsinstrumentes im Verticale des Polarsterns* (později přepracovaný

jako muzikál od Rogerse a Hammersteina pod názvem *Severní Atlantik*, daleko vhodnější pro masovou spotřebu), kde se ukázalo, že Brahe si jednou po veselém večírku s abiturienty kodaňské univerzity spletl armilární sféru s azimutem a všechny jeho výpočty byly tím pádem k ničemu.

V podstatě je to tak, že čas je neměřitelný. Smedley, který druhý den ráno opět seděl na terase, si to jasně uvědomoval; zdálo se mu, že čas se zastavil. Byl v zajetí melancholie a každý okamžik se mu jevil jako nekonečná hodina. Phipps naopak prožíval zlaté časy, zpíval si v přípravě veselou árii a minuty pádily jako o závod. Onoho dne byste nenašli v celičkách Beverly Hills šťastnějšího komorníka. Předešlý den byl ten nejšťastnější a nejbáznivější z celého nového roku, podle mínění lorda Tophama, avšak Phipps jej stavěl až na druhé místo. Bůh sídlil na nebesích a vše na světě bylo na svém místě, tak se to jevilo Phippsovi, jenž měl v jedné kapse smlouvu s Glutzem a v druhé deník oceněný na padesát tisíc dolarů. Co víc si mohl přát?

Snad nanejvýš něco na žaludek a na vystřízlivění. Připravil si antacid a zapíjel jím svoje veselé trylky, když vtom mu pohled padl na hodiny. Téměř poledne, čas pro Smedleyho kyšku!

Smedley seděl se zavřenýma očima a o komorníkově přítomnosti neměl tušení, dokud tento neřekl: „Dobrý den, pane!“ Smedley vylekaně nadskočil, do té míry, jak může sedící tlustoch nadskočit.

„Fuj, to jsem se lekl,“ řekl upřímně.

„To pomáhá, když člověk trpí škytavkou, pane.“

„Škytavkou netrpím,“ namítl Smedley.

„Promiňte, pane, to jsem nevěděl.“

Smedley si teprve teď v lehkém polospánku uvědomil, že jedná s lidskou zmijí nejhoršího druhu.

„Tak co, zmije?“ řekl a doprovodil to mimikou, jež ztělesňovala opovržení, hnus a nenávisť způsobem, kterému by se jistě obdivoval i sám mistr mimiky, strážník Morehouse.

„Pane?“

„Řekl jsem zmije!“

„Zajisté, pane. Vaše kyška, pane.“

„Jděte s tím někam!“

Joe a Kay vešli přes terasu z procházky po růžovém sadu, kde rozmlouvali o všem možném. Kay zastávala názor, že to hlavní je láska, a když se milují a stojí při sobě, co je jim po čemkoli ostatním? Byla šťastná, že se provdá za Joea, který je její beránek kučeravý. Joe připustil, že nemá nic proti tomu být beránkem kučeravým a láska že je prima, ale peníze jsou také důležité. Odtud se hovor přirozeně stočil k proradnému Phippsovi, který je lstivě připravil o majetek. Joe se vyjádřil, že by si s Phippsem rád promluvil.

Když vešli na terasu, uviděl, že je k tomu příležitost.

„Ha! Vy zlodějský nenažraný neřáde, vy ničemný a zlotřilý podrazáku, vy velezrádný prezentě! S vaší mravně bezúhonnou klauzulí! Bezohledně a bezpříkladně jste zklamal důvěru všech, kdo vám důvěřovali.“

„Dobrý den, pane.“

Kay si také přiložila polínko.

„Mohl byste se stydět, Phippsi!“

Komorník se zatvářil lítostivě. Byl od přírody kavalír a nebylo mu příjemné, že mladé dáme způsobil zármutek a roztrpčení.

„Lituji, slečno, té nepříjemnosti, a že se stalo, co se stalo, ale jak správně podotkla slečna Shannonová, v bojové situaci to bylo nezbytné. Neroztuknete-li vejce, neusmažíte si omeletu.“

Ošil se, neboť po výstřelcích minulé noci nemohl ani pomyslet na vejce a omelety. Snídal tři hrnky černé kávy a suchar bez ničeho, a i ten suchar byl jaksi těžko stravitelný.

Joe připadl na ještě jedno oslovení.

„Vy vlku v rouše komorníčím!“

„Zajisté, pane. Přesně tak, pane,“ odpověděl uctivě. Pak

se obrátil k Smedleymu a řekl: „Trváte-li na tom, pane, že odmítáte kyšku, nemám na vybranou leč informovat paní Corkovou.“

Smedley se pokusil lusknout prsty, ale zase se mu to nezdařilo, jako vždy.

„A můžete ji ode mě pozdravovat!“

„Velmi dobře, pane.“

„Paní Corkové řekněte s výrazem mé dokonalé úcty, ať se jde spláchnout!“

„Velmi dobře, pane. Vynasnažím se vyřídit to co nejpřesněji.“

Komorník se vzdálil, aniž si snad uvědomoval, že mu tři páry očí provrtaly do zad díry.

Po jeho odchodu se rozhovořili.

„Ta zmije!“ řekl Smedley.

„Ten kojot prašivej!“ řekl Joe.

„Ten odporný plaz!“ odsoudila ho Kay.

Trochu se jim ulevilo, ale jen trochu, protože řečmi se nic nespraví. Situace volala po činech. Tuto myšlenku sdíleli všichni a vyslovil ji Smedley.

„S tím se musí něco udělat!“ řekl Smedley.

„Ale co?“ tázal se Joe.

„Ano, co?“ připojila se Kay.

Smedley se přiznal, že tou otázkou ho zahnali do kouta.

„Jedno je jisté,“ řekl však. „Nemá smysl dělat nějaké plány, když tady není Bill. Kde je Bill?“

„Viděla jsem ji v obývacím pokoji, když jsem šla kolem,“ řekla Kay. „Asi zas pracuje na memoárech tety Adély.“

„Pojďme za ní,“ navrhl Smedley.

Raději by tam ovšem nešel, neboť na ten pokoj měl od večerjška nepěknou vzpomínku, ale byla tam Bill, takže tam jít musel. Bylo důležité udělat něco bez odkladu, svěřit celou věc do jejích spolehlivých rukou. Byla-li schopná dnes ráno, po dobrodružství včerejší noci, pracovat na Adéliných

příšerných memoárech, znamená to, že je žena bez bázně a hany. To pomyšlení mu dodalo odvahy. Jsou situace, kdy mít po boku ženu ze železa je naprosto nedocenitelná věc.

Napohled byla čerstvá jako nemluvně po procitnutí z odpolední siesty. Seděla u psacího stolu a diktovala do diktafonu, jako by neměla ten nejmenší problém.

„Ach, Hollywood, Hollywood,“ diktovala, „město světél a zármutku, kde světská sláva vám kyne a šálí a pokušení číhá na každém kroku, kde sny chřadnou a vadnou v žáru vášní a kruté soukolí osudu v hříchu drtí vše krásné.“ Tak se na to musí, říkala si, Adélin život byl tak pustý a prázdný, čtenář dychtí po lepším, tak mu ho dáme... Trochu barvy tam přihodíme, tu a onde. Rozhodně, řekl by lord Topham.

Přestala tvořit, jakmile zpozorovala skupinu truchlících pozůstalých vstupovat francouzským oknem.

„Nazdárek, chlupci a děvčata! Propána, Smedley, ty vypadáš jako tvor z Noemovy archy po vylodění!“ Přitom ji napadlo, jak je to podivné, že ho pořád ještě miluje, navzdory tomu, jak vypadá. Neboť říct o něm, že je jako tvor z Noemovy archy, bylo příliš laskavé. Ve skutečnosti se spíš podobal plesnivému povlaku na dně popelnice, od které se i toulavá kočka odvrací s neskrývaným odporem.

Smedley se tomu označení opřel. Sám dobře věděl, že není upravený jako obvykle, ale domníval se, že za daných okolností se to ani nedá od něho očekávat.

„A jak asi mám vypadat, Bill, vždyť jsem už dvě noci za sebou nespal! Co budeme dělat, Bill?“

„Myslíš s Phippsem?“

„Ovšemže s Phippsem. O co jiného myslíš, že nám jde?“

Bill přikývla a bylo vidět, že jí to také leží na srdci.

„Ano, je to problém,“ řekla. „Než jsem ho požádala o spolupráci, měla jsem si uvědomit, že je schopný všeho.“

„Já ho dám k soudu,“ běsnil Smedley, „a poženu to až k Nejvyššímu!“

„Hmm...“

„No jo, já vím,“ poraženě to uznal Smedley. „Takže s tím nic nepořídíme?“

„Nemůžeme ho nějak donutit, aby to vydal?“ uvažovala Kay.

Tento přístup našel u Smedleyho pochopení. Donutit!

„To je ono! Zastrážit ho! Mohli bychom ho pálit sirkama mezi prsty u nohou!“

Bill viděla, že musí zakročit proti idealistickému blouznění.

„Smedley, človíčku, jak si to představuješ, pálit sirkama anglického komorníka? To nejde, odzbrojil by tě chladným pohledem s povytaženým obočím. Připadal by sis, jako by tě přistihl, žes použil špatnou vidličku. Jedině můžeme zkusit apelovat na jeho svědomí.“

Zazvonila na něho a dodala, „Nic nezaručuji, vždyť asi ani žádné svědomí nemá.“

Kriticky se podívala na Joea a řekla: „Co je s tebou, Joe? Jsi zklamaný, co?“

„Zklamaný a oklamáný nestoudným zrádcem.“

„Hlavu vzhůru! Ještě všechna naděje nezhylnula, slunce svítí, děti se radují a ptactvo nebeské zpívá.“

„Ptactvo si může zpívat, ale já jsem plánoval, že se budeme brát, a v kapse mám posledních deset dolarů.“

„Deset? Ještě velmi nedávno jsi měl tisíc!“

Joe se zatvářil zahanbeně.

„Víš, Bill, vzpomínáš, jak jsme tuhle mluvili o té herně dole ve městě? Perelliho? Když nás Phipps vypekl, zaskočil jsem tam, že zkusím, jestli mě potká štěstí.“

„Ale nepotkalo.“

„Bohužel ne, ale Perelliho potkalo, to zas jo.“

„Tak aspoň někoho. Ty nemehlo nerozvážné, ona ta Kay má pravdu, že nejsi *homme sérieux!*“

Kay se na ta slova uraženě vzepjala.

„Joe není nemehlo nerozvážné! A není pravda, že není *homme sérieux*! Náhodou dobře udělal, že se snažil a šel k Perellimu. To není jeho vina, že nevyhrál!“

Bill s ní nepolemizovala, neboť věděla, že takhle mluví zamilovaní.

„A vůbec, miláčku,“ pokračovala Kay, „není důvod k žádné změně plánu, vždyť dva se společně užijí stejně jako jeden!“

Bill obdivovala její optimismus.

„Tos řekla moc hezky, Kay. Povedeš-li si tak dál, Joe to bude mít ve vašem skromném hnízdečku sametové.“

„V našem skromném útulku pod mostem, tos chtěla říct,“ namítl Joe.

„To by v Hollywoodu nešlo, útulky pod mosty tady nejsou k mání. Á, tady máme Phippse!“

Komorník vstoupil.

„Zvonila jste, madam.“

„Ano. Dobrý den, Phippsi.“

„Dobrý den, madam.“

„Cítíte se po včerejšku dobře? Žádné následky, doufám?“

„Trochu mě pobolívá hlava, madam.“

„Však jste se o to zasloužil! Už nepijte, Phippsi!“

„Ne, madam.“

„A co jinak, co říkáte?“

„Čeho přesně se dotýká vaše otázka, smím-li se zeptat, madam?“

Bill viděla, že to nebude snadný rozhovor. Nedoufala, že sladkými řečmi může vyloudit padesátitisícový majetek z nespolupracujícího komorníka. Nicméně pokračovala.

„Mám na mysli ten deník. Pamatujete si to?“

„Ano, madam.“

„Možná se vám to přes noc rozleželo, nebo jste pořád rozhodnutý si ho ponechat?“

„Ano, madam.“

„A prodat ho a získaný obnos použít sám pro sebe?“

„Ano, madam.“

„Nechci se vás dotknout,“ řekla Bill, „ale vaše svědomí se musí k nerozeznání podobat tričku přístavního nádeníka.“

Komorníka toto přirovnání zřetelně potěšilo. Jeho ústní koutek se zachvěl tak, že kdokoli jiný než anglický komorník by se jistě usmál.

„Velmi výstižný obraz, madam.“

„Napadlo vás, že při Posledním soudu vám v souvislosti s tím deníkem budou klást velmi nepříjemné otázky?“

„Nepochybuji o tom, madam.“

„Ale nevádí vám to.“

„Ne, madam.“

Bill se rozhodla to vzdát.

„Tak dobře tedy, Phippsi, můžete jít.“

„Velmi dobře, madam.“

„Víte o nějakém dobrém tipu na dnešek v Santa Anitě?“

„Betty Hutton, madam, ve čtvrtém dostihu.“

„Děkuji vám, Phippsi.“

„Děkuji *vám*, madam.“

Transoceánský telefon, všechno se zdálo v pořádku

Zavřel za sebou dveře a Bill si zapálila cigaretu.

„Dělala jsem, co jsem mohla,“ povzdechla si. „Tady by nikdo víc nedokázal. Nedobytný Phipps by dal každému zabrat.“

Dveře se znovu otevřely a Phipps omluvně pravil: „Promiňte, madam, úplně jsem zapomněl předat zprávu od paní Corkové. Paní Corková mne pověřila, abych vyřídil, že by uvítala, kdyby se pan Smedley bezodkladně k ní připojil a dostavil se za tím účelem do promítacího sálu, jakmile se mu naskytne příležitost.“

Smedley nervózně poskočil.

„Co to? Co chce?“

„Paní Corková mě nepoctila důvěrou a nesdělila mi příčinu svého přání, pane. Avšak když jsem odcházel z promítací místnosti, stála u bezpečnostní schránky...“

„A sakra!“

„...a oddychovala, pane, jako když na kastrolu nadskakuje poklička a obsah hrozí překypěním. Děkuji, pane.“

Opět zavřel dveře a vzdálil se.

„On to dovede podat tak trefně,“ řekla Bill.

Smedley si popotahoval límec.

„Je to tady, už na to přišla!“

„To se muselo dříve nebo později stát.“

„Ona mě podezřívá! Co mám dělat?“

„Všecko zatlouct!“

„Zatlouct?“

„Zatloukat a nepovolit. Musíš říct: ‚Jo, tak takhle?‘ nebo ‚Tak moment, MOMENT!‘ a cedit to koutkem úst.“

„Jako Perelli,“ řekl Joe.

„Pan Perelli mluví koutkem úst?“

„Nikdy jinak.“

„Tak si z něho vezmi příklad, Smedley. Vžij se do situace, že jsi majitelem herny a Adéla že je nespokojená klientka, která ti vnucuje názor, že ruleta je zmanipulovaná.“

Smedley utrápeně odešel. Bill přistoupila k oknu a zahleděla se do zahrady ozářené sluncem. Kay se obrátila k svému milému, který opět upadl do chmur.

„Nebud' smutný, drahý, pořád ještě máš mě,“ připomněla mu.

„A deset dolarů.“

„To je dost peněz.“

„Jenže až budu odjíždět, budu je muset dát Phippsovi jako spropitné. Není to skličující pomýšlení? Jestli ne, jak jinak bys to nazvala?“ řekl Joe. Všiml si, že Bill mává na někoho na zahradě.

„Kdopak tam je?“

Bill se otočila.

„Pojď se podívat, Joe. Co vidíš?“

„Mraky, černé a hrozivé, prorokující zkázu a zoufalství. Aha, ty myslíš tu postavu v popředí?“

„Správně. Náš lord Topham. Nezadržitelně se blíží. Jak spolu vycházíte?“

„Výborně. Vyprávěl mi o své přítelkyni v Anglii. Jmenuje se Toots a dala mu kopačky, což on těžce nese.“

„Vyjádřils mu podporu?“

„Ovšem.“

„Takže je ti příznivě nakloněn? Je to prý velmi zámožný mladý muž,“ pravila přemýšlivě. „Podle Adély jeden z nejbohatších v Anglii. Patří mu nějaké supermarketky nebo obchodní řetězec, jestli se nemýlím. Ono je to jedno, jak se k těm penězům dostal, důležité je, že je má.“

Joe zpozorněl. Že by to mohlo znamenat pomoc v nouzi?
„Propána, Bill, myslíš, že bychom se na něho mohli obrátit?“

„V byznysu platí důležitá poučka: potřebuješ-li dvacet tisíc, obrať se na člověka, který je má.“

„Bill, ty jsi génius!“

„Pořád jsem je na to v Superba-Llewellyn upozorňovala, ale jako by neslyšeli.“

„Tak s chutí do toho, kamarádko!“

„Budu se snažit.“

Lord Topham unaveně překročil dlouhýma nohama práh francouzského okna a vstoupil do pokoje, v němž jsme ho nedávno viděli jako sportovce rozradostněného vlastním dosud nevidaným výkonem. Tehdy zářil a zpíval si, neboť poprvé v životě dosáhl v golfu mimořádného skóre. Devadesáti sedmi údery zahrál poprvé v životě osmnáct jamek, přestože nedočkavě čekal na odpověď na svůj vybroušený omluvný dopis od dívky, která ho pustila k vodě. Navzdory tomu, že mu supi drásali útroby, tvářil se navenek jako rozjásaný skřivánek.

Jak nesmírně se od skřivánka lišil muž, který teď vstoupil do obývacího pokoje. Tvář, z níž trčela dlouhá cigaretová špička, měl ztrhanou, oči bez jiskry, celkově vypadal jako člověk, který hledal s rozsvícenou svící místo, kde uniká plyn z potrubí jeho života. Takový člověk, stejně sinalý, vyděšený a žalem zmožený, uprostřed noci budil Priama, aby mu řekl, že půl Tróje hoří. Člověk by se mohl snadno domnívat, že lord Topham si zase vyrazil na golfové hřiště a dopadl šeredně se skóre sto padesát sedm, z toho čtrnáct na dlouhém *doglegu* a šest míčků utopených na vodě před druhou jamkou.

Ve skutečnosti jeho sklíčenost pramenila z toho, že hned po snídani obdržel kabelogram, na který čekal, a byla to zpráva plná nesmiřitelného hněvu. Slečna Gladys Fauntleroyová, řečená Toots, neměnila svoje názory tak lehce. Bylo

otázkou, zda někdo od doby nebožtíka nedůtklivého Flo Ziegfelda zaplatil deset šilinků za jiný tak zlý a utrhačný transatlantický kabelogram. Tím pádem veškerá naděje vzala zaslé a duše lorda Tophama se zmocnilo zoufalství. Zanevřel na vše a na každého, a kdyby z něho někdo chtěl vyloudit dvacet tisíc dolarů, nemohl by si zvolit horší okamžik.

Naneštěstí byli všichni tak zaujatí vlastním osudem, že viděli pouze pohádkově bohatého mladíka. Neměli tušení, zda má srdce zlomené či nikoli. Radostně se kolem něho shlukli a přátelsky ho uvítali.

„Lorde Tophame!“ zajásala Kay, „pojdte mezi nás!“

„Jasně,“ zvolal Joe, „právě jsme si říkali, že bychom vás zase rádi viděli.“

„Právě včas,“ řekla Bill. „Lorde Tophame, příteli drahý, pojdte, můžeme si o něčem popovídat?“

Kamarádsky mu položila ruku na rameno a kdekdo jiný by takovou náklonnost uvítal. Avšak lord Topham pohlédl na její ruku, jako by to byl pavouk, kteří se Phippsovi tolik hnusili, a řekl: „Co to kčertu provádíte?“

„Jen tak vás popleskávám po rameni, lorde Tophame.“

Lord Topham se zatvářil nevlídně a požádal ji, aby toho zanechala.

Nechápavě se po sobě podívali. Něco nebylo v pořádku. To nebyl onen příjemný mladík, na něhož se těšili. Byl jako vyměněný.

Když Joe promluvil, už nedoufal, že něčeho dosáhne.

„Poslyšte, lorde Tophame. Právě se vám naskýtá příležitost vnést radost a štěstí do několika zarmoucených lidských srdcí.“

„Byl bych zatracený blbec, kdybych se k něčemu takovému snížil,“ prohlásil lord Topham bez zaváhání. „Zajímá vás, co si myslím o lidské rase? Může mi být ukradená. Klidně vám povím, že jsem dnes dostal telegram, od svojí Toots, a ten ze mě udělal mazen... mizan..., zkrátka chlápka, co

se přestane holit a zmizí na poušť nebo do jeskyně a živí se bobulemi. S přinášením radosti do srdcí na mě nechodte. Já se musím bez radosti v srdci obejít, tak co by nemohli i ostatní?“

„Jenomže, když mě odmítnete, můj život bude v troskách!“

„A co na tom?“ řekl lord Topham a trochu ho to rozveselilo.

Do pokoje nevtíravě vstoupil Phipps, a Bill si ho nevraživě změřila.

„Co zase?“ oslovila ho. „Vždycky se zjevíte jako duch.“

Komorník odpověděl nevzrušeně.

„Přišel jsem informovat jeho lordstvo, madam, že jeho lordstvo má telefon. Transoceánský hovor, m'lorde.“

Lord Topham se zachvěl. Cigaretová špička, kterou si po svém proslovu opět zasunul mezi zuby, mu vypadla a cigareta se zlomila.

„Ech? Jakže? Transoceánský? Kdo volá?“

„Slečna Fauntleroyová, m'lorde.“

„Jakže! Panebože! Nebesa! To nemůže být pravda! Z cesty! Z cesty! Z cesty!“ volal a vyběhl rychlostí přímo pozoruhodnou, vzhledem k tomu, jak byl ještě před chvilkou zdrchaný.

Phipps se chystal ho následovat, ale Bill ho zadržela.

„Phippsi?“

„Madam?“

„Budete tak dobrý a přinesete nám něco pro osvěžení?“

„Zajisté, madam.“

„Děkuji, ale ještě posečkejte. Chci se na něco zeptat. Così jsem opomněla...“

„Ano, madam?“

„Měl jste, Phippsi, matku?“

„Ano, madam.“

„Chovala vás na klíně?“

„Ano, madam.“

„A vy jste se na mateřském klíně nenaučil, že máte vést život spravedlivý a nedostat se na dráhu zločinu?“

„Ne, madam.“

„Hm! Někde se stala chyba. No nic, Phippsi, tak běžte a nezapomeňte na to osvěžení.“

„Bezodkladně se o to postarám, madam.“

Dveře za ním zapadly a Bill se zamyslela: „Jaká asi Phipsova matka byla? Nejspíš něco na způsob královny Viktorie.“ Pak se obrátila k Joeovi: „Řekls ‚Kčertu se vším!‘?“

„Ano.“

„Měla jsem ten dojem. Znamená to, že to vidíš černě? To by mě velmi mrzelo.“

„To tedy vidím.“

„Já naopak! V lorda Tophama vkládám velké naděje.“

„Cože? Po tom, co tady vykládal?“

„Na to zapomeň. Vždyť mu zavolala jeho dívka. Žádná dívka nebude utrácet za transoceánský telefon, nemá-li k tomu pádný důvod. To láska rozptýlila mlhu jejích pochybností a nedorozumění. Moc by mě překvapilo, jestli ten telefon neznamená, že právě zamilovaně vrká do telefonu a prosí, aby jí odpustil ta krutá slova.“

„Ach, Bill,“ zaradovala se Kay.

„Myslím, že se nepletu a za chvíli uvidíme lorda Tophama opět v rouše beránčím, s hrudí naplněnou mlékem laskavosti, jak se říkává, které se doširoka rozlévá jako v bouřlivém příboji a činí z lorda Tophama opět vlídného bližního, snadno přístupného návrhům.“

Joe přikývl.

„Ano, věřím, že máš pravdu.“

„Jsem si tím jistá. Za několik okamžiků se nám vrátí zcela jiný, nový lord Topham.“

„A ty s ním promluvíš?“

„Já s ním promluví.“

Záhy zaslechli z chodby běžící kroky, spěšné a rozjásané. Lord Topham vtrhl do obývacího pokoje jako sluneční zář v elegantně střiženém šedém flanelovém obleku.

„Všechno se vysvětlilo,“ volal šťastně nový a jiný lord Topham, „všechno je v naprostém pořádku, všechno je skvělé!“

Bill ho poplácala po rameni a tentokrát nic nenamítl.

„Však jsem si to hned pomyslela, když jsem slyšela, že volá. Ten telefon, to je věc, telefonem se vždycky všechno nejlíp vyřeší. Pořád vás miluje?“

„Rozhodně! Plakala, chuděra, a já jsem ji musel utěšovat. Povídám jí: No tak, no tak!“

„Lépe jste to nemohl vyjádřit.“

„Bolely ji zuby, když posílala ten telegram!“

„Tak proto!“

„Ano, proto!“

„No vida! To mě skutečně těší. Všechny nás to těší, to se rozumí. A mohli byste mi teď, lorde Tophame, věnovat chvilinku?“

„Ovšem!“

Bill odvedla rozjásaného mladíka k pohovce a usadila se tam s ním.

„Povězte mi, lorde Tophame – nebo mohu jen prostě Tophame, dovolíte?“

„Jasně! Či ještě lépe, Topyy. Kamarádi mi říkají Topyy.“

„Jaké je vaše křestní jméno?“

„Lancelot, ale já to tajím.“

„Takže Topyy?“

„Jasně.“

„Dobrá. Všimněte si, Topyy, že vás zase poplácávám po rameni. A víte proč? Chcete to vědět?“

„Ovšem, hrozně rád!“

„Chci vám pográtulovat! A k čemu vám chci pográtulovat? Že vás učiním účastníkem čehosi opravdu velkého.“

„Fakt?“

„To je jistá věc! Viděl jste někdy, Topyy, dobře živeného muže bohatce v sobolím kožichu, tři brady a blondýnu

na každém koleně, jak jede rollsroycem a kouří havana za pět dolarů? Jestli ano, tak jste viděl literárního agenta.“

„Koho že?“

„Literárního agenta!“

„To je kdo?“

„Literární agent, čili také zástupce autorů, je člověk, který sedí ve fotelu s nohama nahoře, živí se kaviárem a šampaňským a přijímá vždy na několik minut autory, kteří se mu tam plazí po kolenou a žebrou, aby se ujal jejich výplodů. Svolí-li, bere za to deset procent.“

„Deset procent z čeho?“

„Ze všech peněz, co ten autor za ten výplod dostane, a to jsou nemalé peníze. Řekněme, že ten agent umístí nějakou povídku u prominentního nakladatele a autor za to dostane třeba čtyřicet tisíc. Agent si přijde na čtyři.“

„To je paráda!“

„To si pište, čtyři tisíce za to, že řekne sekretářce, aby ten rukopis dala do obálky, napsala adresu, nalepila známku... Tak se to dělá, dnes a denně.“

„Dnes a denně?“

„Prakticky bez ustání. Užasl byste, kdybych vám řekla, kolik to sype těm agentům dnes a denně, když za nimi pořád chodí další a další pisálkové a prosí je, aby od nich přijali deset procent. Představte si agenta, třeba po obědě, kdy se nasýtil slavičím jazýčkem a zapil je tokajským, přijde k němu někdo, říkejme mu třeba Erle Stanley Gardner, a povídá: ‚Dobré odpoledne, drahý pane, udělal byste pro mne něco? Vezměte ode mne deset procent mého výdělku! Abych vám to přiblížil, vydávám každoročně šestnáct knih, a můžu napsat i dvacet, kdybych si nenechal čas na jídlo. Když to spočítám se vším, filmy, rozhlas, televize, vydělal byste si na mně padesát až šedesát tisíc ročně. Vzal byste to, ano, nebo ne?‘ Agent zívne a řekne, že se pokusí. ‚Děkuji, děkuji nastokrát,‘ řekne E. S. Gardner a jde pryč, a jen vypadne, už

se tam hrne Sinclair Lewis a Somerset Maugham, a jede to znova od začátku. Takhle to vypadá. Je to prostě bonanza.“

„Bo co?“

„Zlatý důl.“

„Jo, rozhodně.“

„Věděla jsem, že to pochopíte, můj milý Toppy, neb jste světaznalý a pronikavě inteligentní. Mozek jako břitva, jak se říká. A nyní, to hlavní je, že tady Joe a já máme možnost se k tomu dostat, když si zakoupíme zavedenou agenturu s patřičnou licenci.“

„To autorské zastupitelství?“

„Právě to, přesně.“

„Vyděláte balík!“

„Tak tomu, rovněž mě to hned napadlo! Zbytek života strávíme v soubojích s berňákem. Abychom toho dosáhli, teď právě bychom...“

„Balík, že nebudete vědět, co s tím!“

„Od počítání peněz se nám budou dělat mozoly. Ale než toho dosáhneme...“

„Takže v tom případě není problém, abyste mi, čistě dočasně, půjčila stovku?“

Bill se trochu zapotácela.

„Co prosím?“

„Abych vám to vysvětlil,“ řekl lord Topham, „v důsledku okolností, na které nemám vliv a z kterých se mi dělají mžitky před očima, když se to snažím pochopit, nemůžu za žádnou cenu dostat z Anglie vůbec žádné prachy, ani penny! Přátelé mi to vysvětlili následovně: je to proto, že je tam nová vláda, labouristi, což jistě víte, i že jsou to neskuteční šupáci a hulváti. Tím pádem jsem se ocitl totálně na suchu, takže bych vám byl neskonale zavázán, kdybyste mi mohla tu stovku zapůjčit, neb jinak mám akorát tu cigártašku a něco drobných.“

Bill se obrátila k svému společníkovi: „Joe!“

„Ano?“

„Slyšels?“

„Slyšel.“

„To je snad zlý sen.“

Lord Topham pokračoval ve vysvětlování.

„Napadlo mě to, když jste vyprávěla, jak jste přišla k té spoustě peněz. Jářku, říkám si, jsem totálně na suchu a zde přátelská milá duše se válí v balíku, kdežto já jsem kvůli těm nenažraným labouristům odkázán na milosrdenství bližních. Takže jsem si přirozeně řekl, že stovka pro vás bude maličkost.“

Zatvářila se zničeně.

„Joe, ty bys asi neměl sto dolarů, vid’? Ne, vzpomínám si, že nemáš... Takže, Topy, tumáte.“

„Díky,“ upřímně poděkoval lord Topham. „Strašně moc vám děkuju. Víte, co to pro mě znamená? Odpoledne můžu bez obav vyrazit do Santa Anity, jelikož Phipps se mi svěřil, že kobylka jménem Betty Hutton je tutovka ve čtvrtém dostihu... Prostě, díky, moje dobrá mecenáško! Jste skvělá!“

Lord Topham svižně zmizel francouzským oknem.

Paměť jako cedník

Bill se zhluboka nadechla a zatvářila se ustaraně, jako by na ni dolehly všechny strasti světa. Nakonec našla hlas a dutě řekla:

„Tak to bychom měli. Takové zklamání, co?“

„To ti povím.“

„K zlosti!“

„Naprosto!“

„Opravdu k zlosti. Všechno vypadalo tak slibně, a najednou tohle. Připadám si, jako kdybych putovala za koncem duhy a ona se najednou obrátila a kousla mě do kotníku. Kdybych si uvědomila, že v Anglii je teď všechno jinak, ušetřila bych si ošklivé zklamání. Mých posledních sto dolarů je v háji. A proč? Aby se přitroublý anglický aristokrat mohl rozšoupnout na dostihách a vsadit si na zaručený tip. Člověk si sice posílí duševno, ale... Á, tady máme Smedleyho,“ konstatovala, když se dveře otevřely a vešel Smedley. „Jaké přinášíš zprávy z hlavního stanu?“

Smedley vypadal jako ředitel bankrotující společnosti s ručením omezeným po valné hromadě akcionářů: zpočtený a se skelným pohledem. Bylo na něm vidět, že ho Adéla nešetřila.

„Je navztekaná jako zmoklá slepice,“ řekl.

„To je zlé. Adéla nemá ráda, když se jí děje příkoří. Jak to proběhlo?“

„Myslí si, že jsme jí to sebrali my.“

„Jak málo o nás ví! Zatloukals?“

„Ano, ale ani to s ní nehnulo. Když si něco vezme do hlavy, nevymluvíš jí to. Znáš ji!“

„Ovšem.“

Smedley si osušil pot z čela. Byl z toho utkáni se švagrovou celý určeny.

„Úplně mě to oddělalo. Potřebuju se něčeho napít.“

„Phipps něco přinese, a vida, nemýlím-li se, už je tady!“

Phipps vstoupil s podnosem, kostky ledu melodicky cinkaly.

A opět jako obvykle složil náklad na stůl a tvářil se přitom jako velvyslanec, doručitel dokumentů velké státní důležitosti.

„A jak to dopadlo?“ zeptala se Bill, ale Smedley sledoval jenom podnos s koktejly.

„Cože?“

„Jak to dopadlo, co Adéla?“

„Je stále přesvědčená, že sejf jsme otevřeli my a ten deník že máš ty. Měla moc řeči a nakonec řekla, že to ohlásila na policii.“

„Ano?“ Bill se zaradovala, to byla dobrá zpráva. Viděla, že se kontrola situace vrací do jejích spolehlivých rukou.

„Dostaví se policie? To je výborné! Ještě lepší, než kdyby v kritické chvíli zasáhla setnina námořní pěchoty! Slyšel jste, Phippsi?“

„Madam?“

„Vypadá to pro vás dost bledě, Phippsi! Slyšel jste, co nám sdělil pan Smedley?“

„Nikoliv, madam. Věnoval jsem se plně vašemu občerstvení.“

Bill se na něho usmála s porozuměním.

„Správně, bratře Phippsi, držte se nápojů, asi budete brzo potřebovat něco pro povzbuzení. Pan Smedley hlásil, že paní Corková si vyžádala policejní vyšetřování. Policie je na cestě!“

„Vskutku, madam?“

„Obdivuji vaši chladnokrevnost. Na vašem místě bych určitě nebyla tak *blasé*.“

„Nevím, nač narážíte, madam.“

„Budu se snažit vám to vysvětlit. Poldové jsou na cestě, a až sem dorazí, co učiní? Všechno prohledají a pročešou, do poslední mrtě!“

„Lze se tak domnívat, madam.“

„Najdou váš tajný úkryt, kam jste si svou kořist schoval... a co potom?“

Komorník se zdvořile podivil.

„Naznačujete, že by mne mohli podezírat z loupeže?“

Drsně se zasmála.

„Inu, máte své dobře zasloužené místo v galerce zručných kasařů. Proč by měli hledat jinde? Tenhle víkend může být pro vás nepříjemný, Phippsi!“

„Nemohu souhlasit, madam. Pravda, policisté patrně hledaný předmět objeví, avšak pokud jde o mne, byl jsem pouze nástrojem zjednaným k jeho odcizení, konajícím v zájmu a na příkaz pana Smedleyho, jenž byl hlavním strůjcem.“

Bill udiveně povytáhla obočí.

„Jakže? Nerozumím... Vy chcete tvrdit, že vás někdo navedl nebo dokonce zjednal? Smedley, víš o tom něco?“

„Já? Ne!“

„Poručil jsi Phippsovi otevřít trezor?“

„Ovšemže ne!“

„Co ty, Joe?“

„Ne.“

„Kay?“

„Ne.“

„A ani já ne. Potíží je v tom, Phippsi, že jako byste se snažil ukryt svou svíci pod kbelec. Zcela nezávisle, pomocí svého talentu jste dospěl k plánu otevřít trezor a zmocnit se cenného obsahu, ale připisujete tu myšlenku jiným. Je to pěkná altruistická iniciativa a musím vás jenom obdivovat. Učiňme tedy něco, abychom vás vytáhli z bryndy. Co kdybyste

tu věc prostě odevzdal panu Smedleymu a on už to vezme na sebe a vy v tom vůbec nebudete namočený. Co říkáte?“

„Ano, madam.“

„Já věděla, že to pochopíte. Tak tu knížečku přineste.“

„Mám ji u sebe, madam.“

Bez zjevného pohnutí vytáhl deník z kapsy, položil jej na servírovací tácek a podal jej Smedleymu. Smedley po tom skočil jako pstruh po mušce.

„Budete si ještě něco přát, madam?“

„Ne, děkuji vám, Phippsi. Ovšemže obdržíte svou provizi.“ Smedley zavrával.

„Cože, po tomhle všem?“

„Samozřejmě, dobré účty dělají dobré přátele. My agenti musíme držet při sobě. Svůj podíl dostanete, jakmile nadejde pravý čas, Phippsi.“

„Děkuji, madam.“

„Lituji, že jste s tím měl starosti.“

„Nic se nestalo, madam.“

„Teď se ovšem budete věnovat svému umění.“

„Přesně tak, madam,“ pravil Phipps a důstojně se vzdálil.

Joe na ni hleděl v zbožném obdivu, jako se díváme na nádherný pomník. Ze začátku ho to tak uchvátilo, že se nezmohl na slovo, ale nakonec se zmátořil a řekl, že Bill je úžasná.

„Naprosto úžasná,“ souhlasila Kay.

„Její geniální mozek by měli uchovat a umístit v muzeu jako připomínku budoucím generacím,“ navrhl Smedley.

„Až nadejde její čas.“

„Jasně, až potom,“ souhlasil Smedley ochotně. Dodal, že teď zajde za zahradníkem Lullabelle Mahaffyové, aby mu to přeložil. „Budu pevnější v kramflekách při jednání se zástupci Colossal-Exquisite, když budu přesně vědět, co se tam píše.“

„Takže plánuješ uzavřít ten kšeft s Colossal-Exquisite?“

„Když to potvrdí, tak ano. Padesát tisíc jsou slušné peníze.“

Bill mu dala za pravdu.

„Pravda, slušné. Kulatá suma. Uděláš dobře. Vezmi od nich šek, napiš pět tisíc na Phippse, dvacet tisíc na mě a Joea, a jsi za vodou.“

Smedley už byl na cestě k francouzskému oknu, svižně jako člověk, který nemá času nazbyt, ale na ta slova se zarazil. Jako by ho něco překvapilo.

„Joe a ty? Dvacet tisíc? Tomu nerozumím. O čem hovoříš?“

„Na tu literární agenturu.“

„Jaká to je agentura?“

„Říkal jste, že byste do ní peníze vložil,“ připomněl mu Joe.

Smedley zíral.

„Já že jsem řekl, že dám svoje peníze do nějaké literární agentury? Kdy jsem to měl jako říct?“

„Předevčírem, jak jsme byli spolu v Mocambu.“

„Tohle je poprvé, co o tom slyším!“

„Mluvili jsme o tom celé hodiny! Jak je možné, že si to nepamatujete?“

Bill zvažněla.

„Toho jsem se obávala, Joe. Smedley má paměť jako cedník.“

Smedleyho se to dotklo.

„Náhodou paměť mám úplně bezvadnou,“ pravil odměřeně, „ale o literární agentuře nic nevím. Co je to zač, ta agentura?“

„Bill a já ji chceme koupit.“

„A já jsem měl ledabyly utrousit, že bych vám na to půjčil?“

„Jaképak ‚ledabyly utrousit‘? Mluvili jsme o tom půldruhé hodiny, plácal jste mě do zad a opakoval jste...“

Smedley rozhodně zavrtěl hlavou.

„Kdepak, to je nějaká mýlka. Absurdní! Literární agentura, do toho bych jakživ nešel. Strašné riziko. Vrátím se do New Yorku a budu zas dělat divadlo. Otevřu si kancelář a budu inzerovat, že hledám hry. Propánakrále, všechno

bude zas jako za starých časů! Ale teď nemám kdy se tady vybavovat. Mějte se!“ řekl Smedley a zmizel.

Joe a Kay se téměř okamžitě probrali z ohromení a vyrazili za ním. Jejich volání zaniklo v zahradě a Bill usedla k diktafonu.

„Ach, Hollywood, Hollywood,“ pravila, „město pomíjivé slávy a zmařených nadějí! Nikdy nehasne oheň, jenž spaluje rozpjatá křídla naivních motýlků, v ulicích, jimiž proudí slzy hanby oklamaných dívek v prvním rozpuku...“

Vzhlédla, když se otevřely dveře.

„Ach, Adélo,“ řekla sestře na uvítanou. „Tušila jsem, že se tady zastavíš.“

Závěrečné utkání s Adélou

Adéla se tvářila výhrůžněji než obvykle. Chvilí provrtávala sestru hněvivým pohledem a pak promluvila hlasem, jenž se chvěl ozvěnou bouřlivých emocí.

„Tak tady tě máme, Wilhelmino.“

Ozvěna dávných bouřlivých emocí ovšem nemohla otrást nezničitelnou Bill. Srdečně bezstarostnou odpovědí popudila sestru ještě víc.

„Ano, tady jsem, stále v plné práci. Zrovna jsem popisovala tvoje názory na Hollywood v době, kdy ti nedali tu roli v Bioskopu.“

Adéla z ní nespouštěla nenávistný pohled.

„Na moje názory na Hollywood se teď můžeš vykašlat. Musíme si vážně promluvit, Wilhelmino.“

„Povídej!“

„Kde je ten deník?“

Bill svraštila čelo.

„Deník? Deník? Aha, mluvíš o tom deníku, cos ho uložila do trezoru. Není tam?“

„Dobře víš, že ne.“

„Myslela jsem, že ho tam uložíš!“

„To jsem udělala, ale teď tam není. Dávám ti dvě minuty, koukej ho navalit!“

„Já?“

„Jinak si myju ruce a ujme se toho policie.“

Bill pozvedla ruku.

„Počkej, vzpomínám si. To byl titulek, scéna v Hříšném pozlátku, tohle řekla sestra sestře, když jí ta sestra vybrala trezor!“

„Jako dnes v noci.“

„Co tím chceš říct?“

Adélu ta nevinná otázka rozkatila tak, že chytla koktejlou sklenici a v návalu vzteku ji roztříštila o stěnu.

„Ty nevíš? Já ti to krucinál vysvětlím, jedním slovem! Tys ten deník ukradla!“

„To jsou čtyři slova.“

Rozhostilo se ticho. Bill se také chopila sklenice, ale naložila s ní lépe než sestra, která v této fázi jen svírala a otvírala pěsti a probodávala ji očima tvrdýma jako žula. Jednou, když se takhle zadívala na svého nebožtíka poté, co někde celou noc hrál poker, ubohý Alfred Cork se rovnou sebral a utekl až do Mexico City a ani si nezabalil na cestu. Bill si to nebrala tolik k srdci. Nalila si a ulehčeně se zhluboka napila jantarově zbarvené tekutiny.

„Tak co?“ řekla Adéla. „Troufáš si to popřít?“

Bill se zatvářila pobaveně. Vděčně pomyslela na Phippse, který byl sice kriminální ničema a zrádce, ale koktejly míchal zručně. Nalila si druhou sklenici.

„Ale propána, Adélo, copak já umím otvírat sejfy?“

„Tvoji kumpáni to dovedou. Máš kolem sebe sebranku zlodějskou, všeho schopnou.“

„Jediný můj kolega, který tady včera večer byl, je Joe Davenport. Přece si nemyslíš, že Joe umí otvírat sejfy. To už bys rovnou mohla podezírat Phippse! Já ti říkám, jestli tě zajímá můj názor, že to byl někdo zvenčí.“ Nábožně upila z Phippsova mistrovského výrobku.

„Někdo zvenčí?“

„Patrně mezinárodní zločinný syndikát. Ti jsou mazaní! Nedáš si koktejl?“

„Ne.“

„Děláš chybu. Na rozdíl od mezinárodního syndikátu.“

Bill si opět vzpomněla na Phippse, nejen kvůli dokonalosti jeho koktejlu, ale také musela ocenit jeho vyjadřovací schopnosti. Nedávno popsal Adélu jako kastrol s nadskakující pokličkou, těsně před překypěním, a nyní tak zase vypadala. Ve vypjatých chvílích uměl Smedley také soptit, ale nikdy by se nedokázal podobat nadskakující pokličce.

„Takže ty mi chceš tvrdit, že pouhou náhodou mi vyloupili trezor, právě když v něm bylo něco cenného?“

„Pouhou náhodou.“

„To je pozoruhodná shoda.“

„Pro tebe obávám se nešťastná.“

Adéla nechápala.

„Co tím myslíš, nešťastná?“

Bill pokrčila rameny.

„To je přece jasné.“

„Mně to jasné není.“

Bill zvažněla, bylo vidět, že ji trápí, že musí sestře sdělit špatnou zprávu. Zaváhala, ale pak řekla:

„Zamysli se nad tím. Smedley měl na ten deník pevnou nabídku, padesát tisíc dolarů. Chtěl si nechat deník u sebe, ale tys mu ho sebrala a rozhodla ses uložit ho do sejfu. Tím jsi ovšem za ten majetek převzala plnou zodpovědnost.“

„To je nesmysl!“

„Přestaneš to pokládat za nesmysl, až tě Smedley zažaluje o padesát tisíc.“

„Jakže?“

„Nezapomeň, že jsou tady tři svědci, kteří u toho byli a dosvědčí, žeš mu deník sebrala přes jeho výslovný protest. Taková porota neexistuje, která by ho nenechala v tom sporu vyhrát.“

„Nesmysl!“

„Říkej si ‚Nesmysl!‘ když tě to baví. Já ti jen sděluju, jak to dopadne. Přiklepnou mu padesát tisíc, ani se nepůjdou poradit. Jsi milionářka, takže ti to může připadat jako

maličkost, pokud ovšem nejsi jedna z těch milionářek, které dbají i na maličkosti.“

Adéla se odpotácela k pohovce a zničeně na ni klesla.

„Ale... ale...“

„Řekla jsem ti, aby sis dala drink.“

„Ale to je směšné!“

„Nikoli směšné, ale katastrofální. Nedovedu si představit, že by tě z toho i ten nejprohnanější advokát mohl vysekat. Smedley to má v kapse.“

Adéla začala žmoulat kapesníček a bouřlivé emoce ji opustily. Když promluvila, znělo to žalostně, přímo roztřeseně.

„Ale poslyš, Wilhelmino...“

„Ano, Adélo?“

„Wilhelmino, nemohla bys se Smedleym promluvit?“

Bill dopila koktejl a spokojeně si oddechla.

„Nu, vidíš, to je řeč,“ pochválila si to, „vždyť já už jsem s ním o tom hovořila!“

„Opravdu?“

„Ano, právě před chvílí. Byl tady a soptil nesmiřitelně. Žádal plné odškodnění, ani o cent méně. Mělas ho vidět, pobíhal tu jako tygr. Řádl tak, že jsem nevěřila, že bych ho dokázala nějak ovlivnit. Ale snažila jsem se, hlavně jsem ho přesvědčovala o těch zdlouhavých tahanicích se soudy a zbytečných výdajích a že je vždycky lepší se dohodnout po dobrém. A nakonec se to zdařilo, jistě tu zprávu uvítáš, že jsem to usmlouvala na pouhých třicet tisíc.“

„Třicet tisíc!“

„Věděla jsem, že tě ta sleva potěší,“ řekla Bill. Pohlédla přitom na sestru a dodala: „Neříkej, že tě nepotěšila!“

„To je nestoudné vyděračství!“

Bill však její námitku neuznala. „Já to pokládám za normální obchodní transakci. Tvou vinou přišel Smedley o padesát tisíc dolarů. Jelikož je dobrák, přijme smírnou dohodu a úhradu pouhých třiceti tisíc, což je hodně vstřícné, řekla bych. Ale chceš-li to řešit po svém, soudně, prosím, půjdeme

k soudu. Zaplatíš padesát, jestli je ti to tak milejší. Nerozumím ovšem, co tě vede k tak výstřednímu rozhodnutí.“

„Ale, Wilhelmino...“

Bill se na věc podívala i z jiné stránky.

„Budou toho ovšem plné noviny a nebudeš tam vykreslená v nejlepší světlo. Začnou tě pokládat za společenské riziko a budou před tebou schovávat cenné drobnosti, pokud tě vůbec někam pozvou. Louella Parsonsová si neodpustí obvyklé jedovatosti, a to nemluvím vůbec o Heddě Hopperové. *Hollywood Reporter* to bude mít na první stránce. Ale jak myslíš,“ řekla Bill, „zařiď se, jak ti to vyhovuje.“

Připomínka ohlasu na veřejnosti rozhodla. Adéla vstala a řekla: „Tak dobře.“ Odmlčela se, jako by uvažovala, neměli rozbít nějaké další sklenice, a pak dodala: „Je to nestydatost, ale... jistě, máš pravdu.“

Bill příkývnutím schválila její rozhodnutí. V rodině má panovat svornost.

„Výborně,“ řekla, „dobře činiš, je třeba naslouchat hlasu zdravého rozumu. Teď zaběhni do svého budoáru a napiš ten šek. Napiš to na mne, Smedley mě ustanovil vykonavatelkou.“ Doprovodila ji ke dveřím a pravila: „Asi se ti hodně ulevilo, vid', není ti jako do tance?“

Objevil se Phipps.

„Policie je na místě, madam.“

„Policie ať jde k čertu,“ řekla Adéla a odspěchala.

Bill její chování omluvila.

„Nedivte se, Phippsi, je-li paní Corková poněkud rozrušená. Potkala ji těžká ztráta.“

„To je mi líto, madam.“

„I mně, ale snad je za tím vyšší záměr. Stáváme se tak duchovnějším, údajně.“

„To se nedá vyloučit, madam.“

„Vy taky dnes vypadáte tak nějak duchovněji, Phippsi.“

„Děkuji, madam.“

„Není zač! Uveďte pány policisty, prosím.“

„Jak si přejete, madam.“

Joe a Kay se vrátili francouzským oknem. Tvářili se zklamaně a poraženě.

„Tak jak?“ otázala se Bill.

„Všechno špatně,“ řekl Joe.

„Vůbec s ním není řeč,“ prohlásila Kay.

Bill to přijala s porozuměním.

„Tomu se nedivím. Smedley nikdy neposlouchá, je jako ta známá hluchá zmije, co nechtěla spolupracovat se svými zaříkávači. Avšak neklesej na mysl, Joe, všechno je pod kontrolou.“

„Cože?“ užasl Joe.

„Všechno je na dobré cestě.“

„To říká kdo?“

„Já.“

„Pánové od policie, madam!“ ohlásil Phipps.

Vstoupil seržant Ward a v patách za ním strážník Morehouse.

„No ne,“ zaradovala se Bill, „opět vy, ráda vás zase vidím!“

„Dobré jitro, madam.“

„Zrovna jsem si říkala, jestli se ještě někdy potkáme. Často se v životě stává, že někoho poznáte a řeknete si ‚Našla jsem přítele? Myslím, že ano, našla! Dokonce jsem si tím jistá!‘ a pak *bing ho!* zmizí a nikdy se neobjeví.“ Pozorně se na ně zahleděla. „Dnes ráno vypadáte mimořádně vesele. Nepotkalo vás něco radostného?“

Seržant zářil, a podobně zářil i strážník.

„Je to tak,“ potvrdil její domněnku strážník. „Řekni to ty,“ obrátil se na seržanta.

„Vyšlo nám to,“ řekl seržant a žulová tvář se mu rozzářila úsměvem.

„Ne! Chcete říct...“

„Ano, paní. Teď ráno nás zavolali z ateliéru, že máme zítra nastoupit!“

„No tohle! Začínáte nový život!“

„Ano, paní. Zatím teda jen v komparsu.“

„V komparsu, zatím,“ podotkl strážník Morehouse.

„Prozatím, ale v kariéře budeme pokračovat,“ dodal seržant Ward.

„Dozajista,“ řekla Bill, „prozatím kompars, pak nějaké šťěky a poté větší a větší role, až k hvězdným výšinám.“

„Špičkové obsazení!“

„Budete lepší než Gary Cooper!“

„To vám povím,“ řekl seržant. „Gary Cooper, co ten dokázal?“

Adéla se vrátila a v ruce držela proužek papíru. Nezdálo se, že by ji tato situace nějak těšila. Podala proužek sestře a znechuceně řekla: „Tumáš!“

„Děkuju, Adélo.“

„Bývalo by lepší, kdyby tě zardousili už v kolébce.“

Seržant zasalutoval.

„Vyžádala jste si asistenci, madam?“

„Ano,“ odpověděla Bill, „sestra si myslela, že jí někdo vyloupil trezor, ale mýlila se. Nevyloupil.“

„Ano, to se stává,“ souhlasil seržant.

„Občas,“ dodal strážník.

„Sbohem,“ řekla Adéla.

„Sbohem, madam,“ řekl seržant.

„Moment, dámo,“ řekl strážník, „vodpusťte, že si troufám, nedala byste mi, prosím vás, váš autogram?“

Adéla se zastavila u dveří a nadechla se.

„Nedala! Vy ale máte drzost! Jestli uslyším ještě jedno jediné slovo o nějakém podpisování nebo o čemkoli jiném, utrhnu vám kebuli a nacpu vám ji do krku! SBOHEM!“

Práskla dveřmi a seržant pohlédl zmateně na strážníka a strážník na seržanta.

„Ty ženské,“ ulevil si seržant.

„Jo, ženské,“ přitakal strážník.

„Se ženskejma si člověk těžko poradí,“ postěžoval si seržant.

„Ale jde to,“ namítla Bill, „ovšem na to musíte sám být ženská, a mazaná! Jako třeba já. Podívej, Joe!“ Podala mu šek.

Podíval se a zavrával.

„Proboha, Bill!“

Bill si pyšně poklepala na hrud.

„Spolehlivá Bill nikdy nezklame! Kde máme Smedleyho? Potřebuju s ním mluvit!“

Jak se dalo čekat, příběh končí sňatkem

Vila Lulabelle Mahaffyové, se zahradou opečovávanou mexickým zahradníkem, který měl Smedleymu poskytnout překlad, se nalézala nějakých dvě stě metrů pod sídlem zesnulé Carmen Floresové, takže tam Bill došla během krátké chvíle. Jen co se dostala na dohled, uviděla Smedleyho vycházet z brány. Pohvizdoval si a jeho celkový vzhled svědčil o tom, že je se situací navýsost spokojen.

„Tak co?“ zeptala se. „Mluvil jsi s ním?“

„Ne,“ řekl Smedley, „dneska má volno. Ale to je fuk. Teď tě chci požádat, půjč mi káru. Sjedu si za těmi chlápky v Colossal-Exquisite a promluvím si s nimi. Pane na nebesích, to je dneska skvělý den!“ plesal a rozhlédl se po blančitém obloze.

„Ano, pro tebe jistě.“

Smedley nebyl člověk pohotově vnímavý, ale přesto si všiml, že jiní se neradují z dosaženého úspěchu tolik jako on. Dokonce si vzpomněl, že neteř Kay i mladý Davenport byli nějak roztrpčení, jako by mu něco vyčítali, když s nimi hovořil.

Zeptal se, neboť nevěděl přesně, oč vlastně šlo: „Co mi to vykládal Davenport za nesmysly o nějaké literární agentuře? Byl celý rozčilený, ale já jsem měl jiné starosti, než abych poslouchal jeho řeči.“

„Joe a já si chceme koupit literární agenturu.“

„Ty taky? Ty v tom s ním jedeš?“

„Ano. Všechno jsme ti dopodrobna vysvětlili, ale ty jsi jako nepozorné obecenstvo na odpoledním představení. Hodně ti toho unikne.“

Smedley se trochu zastyděl.

„Tak promiň, Bill.“

„To nic.“

„Ale uznej, přece po mně nikdo nemůže chtít, abych vrátil peníze do literárních agentur!“

„Ty investuješ jen do bezpečných podniků, viď, jako jsou muzikály na Broadwayi.“

„Tam jsou ty obrovský prachy,“ bránil se Smedley. „Víš, co si nahrabali na Oklahomě?“

„Nebo na Jižním Pacifiku?“

„Nebo na Jezinky bezinky?“

„Nebo Dámy, prosím vás?“ na tomto místě Bill zmínila propadák francouzského původu, na kterém Smedley před lety přišel o poslední zbytek kapitálu.

Následkem této zmínky se zarděl, o své poslední produkci nerad slyšel.

„Nu, to byla jen pitomá směla. To už se nebude opakovat, neboť dnes do toho jdu s větší životní zkušeností a se zralým úsudkem.“

„Se zralým úsudkem, říkáš?“

„Zcela tak.“

„Rozumím. Bůh tě potěš, Smedley,“ řekla a zahleděla se na něho jako matka na nepřiliš chytré dítě. Opět si řekla, že tohle by se nemělo dovolit, aby se její dávný přítel směl volně pohybovat, bez dozoru, bez pevné ženské ruky. Snad by se někde v Americe našel někdo pošetilejší než tento objekt její dlouholeté přichylnosti, ale jistě by byla fuška ho najít.

Na ulici se ozval klakson. Je-li vůbec možné, aby klakson zazněl zdvořile a nevtíravě, toto byl ten případ. Obrátili se a uviděli, že se k nim přiblížil malý elegantní otevřený sporťák a za volantem sedí Phipps. Jen stěží najdete v Beverly

Hills úplně nemajetného komorníka, který by nebyl vlastníkem malého sportovního vozu. Na sedadle ležela zavazadla. Bylo zřejmé, že se Phipps stěhuje.

„Buďte zdrav, milý Phippsi,“ řekla Bill. „Odjíždíte?“

„Ano, madam.“

„Nadobro jste to zabalil?“

„Ano, madam.“

„Velmi náhle.“

„Ano, madam. Původně jsem byl vázán až do pozítří, avšak před nějakou chvílí jsem se setkal s paní Corkovou, jež při té příležitosti vyslovila přání, abych svůj pobyt zkrátil.“

„Abyste koukal vypadnout?“

„Ano, madam, v tom smyslu se vyjádřila a připadala mi nesmírně rozrušená.“

„Však jsem vám říkala, že ji potkala bolestná ztráta.“

„Ano, madam.“

„Takže, sbohem?“

„Ano, madam.“

Bill si osušila zvlhlý zrak.

„Ráda jsem vás zase viděla.“

„Děkuji, madam.“

„Musím uznat, Phippsi, že s vámi se člověk nikdy nenudí. Odjíždíte v míru?“

„Madam?“

„Myslím ten deník.“

„Ach ano, madam, zcela.“

„Jsem opravdu ráda, že to berete tak velkomyslně, bez výčitek.“

„Není to obtížné, madam, neboť ten notes, který jsem odevzdal panu Smedleymu, není deník nebohé slečny Floresové.“

Smedley se až dosud nezúčastnil, díval se jinam a dával najevo, že Phippse i nadále pokládá za velezrádnou zmiji, s níž se nebude zahazovat. Ale když zaslechl jeho poslední

větu, prudce se k němu obrátil a oči mu opět vylezly z důlků, jak se mu vždy stávalo v kritických situacích.

„Cože?“

„Není, pane.“

„Co to povídáte?“

„Je to notes, který jsem si vypůjčil od kuchařky, pane.“

„Vždyť je to napsané španělsky!“

„Podíváte-li se pozorně, pane, zjistíte, že tomu tak není.“ Smedley vytáhl sešit z kapsy a přejel jej zrakem.

„Španělsky!“ zvolal vítězně.

„Mýlíte se, pane.“

„Sakra, člověče, tak se podívejte sám!“

Phipps přijal knížku se zdvořilou úklonou.

„Vskutku, pane. Já jsem se mýlil.“ Strčil knížku do kapsy. „Máte plnou pravdu, pane. Je to napsané španělsky. Sbohem, pane. Sbohem, madam.“

Elegantní polobotkou šlápl na plyn.

„Hej!“ zařval Smedley, ale nedočkal se odpovědi. Phipps to tady nadobro zabalil. Jeho vůz zmizel za rohem a pokračoval z kopce k Beverly Hills. James Phipps vyvanul jako krásný sen, jenž končí na úsvitu dne.

Smedley se s tím nemohl smířit. Necitoval sice slova básníka o zmizelé ruce, jež se ho byla dotkla, ale jeho konání bylo přesně v tom smyslu.

Zoufale, nemotorně se rozběhl za uprchlíkem, ale dostihnout elegantní otevřený vůz není nic snadného, zvláště pro obstarožního tlouštíka. Zdatný běžec na střední tratě by se snad mohl o něco pokusit, ale Smedley to vzdal po deseti metrech.

Vrátil se k Bill a otíral si zbrocené čelo. Bill na něho hleděl v nelíbeném údivu.

„Kdybych to neviděla na vlastní oči, nikdy bych tomu neuvěřila. Tys mu to dal do ruky. Jen chybělo, abys mu ten deník ugriloval a obložil dušenou cibulkou!“

Smedley se hroutil pod tíhou viny a jejího oprávněného odsudku.

„Copak jsem mohl tušit...“

„Ovšem, nemohl. Včera jsi udělal totéž s Adélou. Jak by tě mohlo napadnout, že se to může stát podruhé? Přece jsi nemohl podezírat Phippse, vzorně spravedlivého občana neposkrvněné pověsti, z nějaké kulišárny? Vážně, Smedley, ty bys měl být někde v ústavní péči... Nebo ženatý.“

Smedley se otřásl, jako by ta dvě slova byla harpuny vbodnuté do jeho těla. S obavou na ni pohlédl a zachvěl se pod jejím přísně rozhodným zrakem.

„Ano,“ pokračovala, „manželství, nic jiného ti nepomůže. Manželka tě ochrání před nástrahami zlého světa. Naštěstí znám ženu, která se na to hodí. Dvacet let, Smedley, jsem do tebe bůhví proč...“

„Bill, neříkej to!“

„Možná jsi to netušil, neb svou lásku jsem ti nezjevila, znáš jistě to o tom červu v poupěti, často se to cituje, a mlčky jsem seděla na pomníku Trpělivosti se smutným úsměvem, ale teď jsem se rozhodla vzít to do ruky.“

„Proboha, Bill!“

„Vezmu si příklad z Adély a nebudu trpět žádné nesmysly! Nebude to život v přepychu, Smedley. Věnem ti mohu přinést jen literární agenturu, na kterou nám Adéla přispěla třiceti tisíci dolarů.“

Smedley se zcela upnul na odvrácení hrozby manželství a na nic jiného se nesoustředil, ale tato poslední poznámka ho vyburcovala.

„Adéla?“ vyhekl užasle. „Dala ti třicet tisíc dolarů?“

„S milým úsměvem a povzbudivě mi poklepala na rameno. Zítřka odjedeme, já a Joe, do New Yorku a začneme na tom pracovat. Nebudeme to mít snadné a jistě by nám pomohlo, kdybys nám stál v tom úsilí po boku. Pro styk s veřejností bys byl, Smedley, naprosto ideální. Se svou majestátní vizáží

římského imperátora bys přijímal autory a jejich vydavatele, každému bys věnoval pět minut, a jak by ti za ten věnovaný čas byli vděční! Jsi ovšem zvyklý na své pohodlí a proto váháš. Máš to tady zabydlené, kyšky co hrdlo ráčí, a kdykoli si můžeš přátelsky popovídat s Adélou. Ačkoli s Adélou teď právě nebude řeč. Trpce nese všechny ty nedávné události.“

Smedley zbledl. „No jo, sakra.“

„Takže to popovídání by se ti mohlo zajídat. Asi na tom budeš líp, když se se mnou oženíš, Smedley.“

„Jenomže, Bill...“

„Je to pro tvoje dobro, Smedley.“

„Ale oženit se, Bill...“

„Co vidíš na manželství špatného? Dělá to kdekdo a někteří, jakmile začali, nedokázali přestat, takový Brigham Young nebo Jindřich Osmý, případně král Šalomoun. Ti všichni věděli, že v manželství je síla.“

Ačkoli byl do té chvíle v zajetí černé beznaděje, teď se mu rozbřesko, naděje svítla, když vyjmenovala ty světové autority: Brigham Young – Jindřich Osmý – král Šalomoun, to jsou všechno lidé, na jejichž úsudek se člověk může spolehnout. Všichni se oženi tak, že se to prakticky stalo jejich koníčkem, jak Bill naznačila. Nemohlo by právě tohle být důkazem, přemýšlel Smedley, že není pravda to, co se někdy říká, že manželství je úděl horší než smrt? Že ve skutečnosti má ta instituce cosi do sebe?

Bill pozorovala, jak se mu rozjasnil obličej. Zavěsila se do něho.

„Vezmeš si, Smedley, zde přítomnou Wilhelminu?“ pronesla obřadně, jako u oltáře.

„Ano,“ odpověděl tiše, leč pevně a důrazně.

Bill ho něžně políbila.

„Miláčku mužíčku,“ učinila první krok do společné budoucnosti, „ještě dnes odpoledne vytáhneme káru a zajedeme do města, musíme si vybrat vhodného faráře.“

O B S A H

1. Smedley Cork a Bill Shannonová, staří přátelé	7
2. Kay se nechce vdávat	21
3. Stále ten zatracený nedostatek oběživa	30
4. Phippsova minulost je věcí minulosti	38
5. Phippsova vina	52
6. „Davenport, co ten tady dělá?“	60
7. Smedleyho anděl strážný	70
8. Bill má spolehlivý plán	81
9. Čekání na Phippse	86
10. K filmu chce každý	92
11. Jaký by měl být dokonalý manžel	102
12. Babylonský večírek	109
13. Jak dobýt ženské srdce	116
14. „Ach, Joe, Joe! On nedýchá!“	121
15. Adélino probuzení	126
16. Policejní zásah	134
17. Co dělat? Kde je Bill?	144
18. Transoceánský telefon, všechno se zdálo v pořádku .	152
19. Paměť jako cedník	162
20. Závěrečné utkání s Adélou	168
21. Jak se dalo čekat, příběh končí sňatkem	176

P. G. Wodehouse Nedostižný komorník

Z anglického originálu *The Old Reliable* přeložil Ivan Vávra. Překlad citací B. Hodek, J. Josek, J. J. Kolár, J. Vrchlický. Ilustrace na přebalu Daniel Verner. Typografie Vladimír Verner. Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o., roku 2017 jako svou 1630. publikaci. Vydání první. AA 6,89. Stran 184. Odpovědná redaktorka Marie Válková. Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s.

Doporučená cena 248 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-815-8